115

Yeraltı Edebiyatı

FERMUAR AĞIZ

Laurie Weeks

İngilizceden Çeviren: İpek Yardımcı

1339

FERMUAR AĞIZ

LAURIE WEEKS

LAURIE WEEKS

Yazar, öğretmen, performans sanatçısı Laurie Weeks Amerika'nın Idaho eyaletinde doğdu ve büyüdü. Makaleleri ve kurgu eserleri hem Avrupa'da hem de Birleşik Krallık'ta basıldı. Eleştirmenlerin beğenisini toplayan ilk romanı *Fermuar Ağız* 2011 yılında yayımlandı ve çok geçmeden ikinci baskısı yapıldı. Kitap, En İyi Lezbiyen Çıkış Romanı dalında Uluslararası Lambada Edebiyat Ödülü'nü aldı. Bunun yanı sıra Weeks, "Erkekler Ağlamaz" (*Boys Don't Cry*) filminin senaryo yazımına da katkıda bulunan Weeks, New York Üniversitesi'nde *Perfomance Studies* bölümünde yüksek lisans yaptı ve pek çok akademik konferansta konuşmacı olarak yer aldı.

FERMUAR AĞIZ

LAURIE WEEKS

Ayrıntı: 1339
Yeraltı Edebiyatı Dizisi: 115

Fermuar Ağız
Laurie Weeks

Kitabın Özgün Adı
Zipper Mouth

İngilizceden Çeviren
İpek Yardımcı

Yayına Hazırlayan
Hazal Uzuner

Originally published in the English language under the title Zipper Mouth
Copyright © 2011 by Laurie Weeks
No part of this book may be reproduced,
in any form without written permission from the publisher.
Published by arrangement with The Feminist Press via Anatolialit Agency

Bu kitabın Türkçe yayım hakları
Anatolialit Agency aracılığıyla alınmıştır.

Bu kitabın Türkçe yayım hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak İllüstrasyonu
Gizem Yonca Akgün

Kapak Tasarımı
Deniz Çelikoğlu

Dizgi
Esin Tapan Yetiş

Baskı ve Cilt
Ali Laçin · Barış Matbaa-Mücellit
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No. 286
Topkapı/Zeytinburnu · İstanbul · Tel. 0212 567 11 00
Sertifika No: 33160

Birinci Basım: *2019*
Baskı Adedi 2000

ISBN 978-605-314-404-5
Sertifika No.: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Basım Dağıtım San. ve Tic. A.Ş.
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Cağaloğlu – İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

twitter.com/ayrintiyayinevi
facebook.com/ayrintiyayinevi
instagram.com/ayrintiyayinlari

YERALTI EDEBİYATI DİZİSİ

NEW YORK'TA İKİ AYLAK SANATÇI
Warhol ve Giorno - Cyrille Martinez

ÖTEKİ ŞEHİR
Michal Ajvaz

İNTİKAMLAR
Philippe Djian

SAVRULANLAR
Deniz Utlu

GAMMAZ CEKETİ
Christopher Goffard

ÖLÜM KALIM OYUNU
Emmett Grogan

ZOKA
Chuck Palahniuk

UYDURMA BİR ŞEYLER
Chuck Palahniuk

ZÉNITH OTELİ
Oscar Coop-Phane

SAN SEBASTIAN'DA HÜZÜN
Ingvar Ambjørnsen

Lea Baechler
1952-2004

&

Danny Tulip
1964-2004
için

Aklım başıma gelince anılarım da onunla birlikte geldi. Ve gördüm ki tamamen perişan hâlde olduğumu düşündüğüm en kötü günlerde bile neredeyse her an inanılmaz mutluydum. Böylece üzerine düşünecek bir şeyim oldu.

Maurice Blanchot
The Madness of The Day

Film: *Of Human Bondage* (1934) Çarpık ayaklı bir tıp öğrencisi bir kadına abayı yakar.

—NY *Post* TV rehberi

Bu kıza âşık olduğuma karar vermiştim. Yemek yiyemiyor, uyuyamıyordum. Sadece sigara içip yatağımda yatıyordum. Bir uğrasaydı da şekerleme yapsaydık. Belki öyle görünmüyor ama bu, işin zevkli kısmıydı. Kemikleri çoktan çürümüş, ölü bir yıldızı olan Vivien Leigh nam-ı diğer Scarlett O'Hara ve daha depresif karakteri Blanche Dubois'ya on beş yaşımda kafayı takıp acı çekmem gibiydi. Odamın her tarafında rock yıldızları yerine Vivien'in resimleri, kuşe kâğıt posterleri, film tanıtım fotoğrafları vardı. Bunların bazılarını kendim sipariş etmiştim; bazılarıysa, yolun aşağısına kadar yılan gibi uzanan şeker fabrikasından gelen iğrenç kokuyu almamak için nefesimi tutarak *Seventeen* dergisinin sayfalarını karıştırıp Consumer's süpermarketinin rafları arasında gezinirken denk geldiğim eziklerin veya evden çıkmayan asosyallerin okuduğu *Nostalgia, Illustrated* gibi tuhaf klasik film dergilerinin arka kapağında tıpkı benim de yaptığım gibi kendi reklamını

yapan hüzünlü ve takıntılı tiplerden gelen hediyelerdi. Gece üzüntü içinde yatağımda yatıyordum. Benim müdahale edebileceğim yaşa gelmeden çok önce, durmadan öksürerek yalnız ölen Vivien için kederleniyordum. "Harika bir oyuncuydu" dedim arkadaşlarıma suratsızca, onu Laurence Olivier ile sevişirken gözümde canlandırmaya çalışarak. Bu hiç de kolay değildi. Onu bu kadar çekici kılan şeylerden biri isminin *a* ile değil, *e* ile yazılmasıydı. *E* daha zarif ve baştan çıkarıcıydı. *A* ise incelikten uzak ve tıpkı Vivian Vance gibi kabaydı.

Dolabın içine yapıştırdığım bir fotoğrafta, Vivien, *Rüzgâr Gibi Geçti* Rhett'in onu üst kata götürüp ona tecavüz ettiği ve daha sonra Scarlett'ın aşkla çiçek açtığı sahnede giydiği göğüs dekolteli kırmızı elbisesiyle objektife bakarak gülümsüyor ve göz kamaştırıyor. Bu, Vivien sette elinde sigarasıyla dinlenirken çekilen yakın plan bir fotoğraftı. Sigara içiyordu. Her gün okuldan sonra odama gelir, kapıyı kilitler, dolabı açar, fıstık ezmeli sandviçimle orada dikilir, Vivien'in yeşil gözlerine bakakalırdım. Yeterince uzun süre baktığımda kalbi bir anda yeniden atmaya başlar, sigara tutan elini kâğıttan dışarı, dudaklarıma uzatır ve bir nefes çekmemi teklif ederdi. Daha sonra zarifçe fotoğraftan çıkıp odama adım atar, ağzının içinde tuttuğu sigara dumanını salıverip tekrar nefes alırdı. Allahım inanılmaz bir şey: İçeride bu film yıldızı şeyi gözlerinin içine bakarken annem bir şeylerden şüphelenerek kapımın önünde aynı yeri süpürüp dururdu. İnsanın, dudakları arasındaki duman olası geliyor! Birinin içine girdiğinde, ağzına girdiğinde, ona o kadar yaklaştığında ne olur ki? Hiçbir şey olmaz bence. Yanan bir fotoğraf gibi. Fotoğrafın parçaları siyah ve beyaz taneciklerden oluşan dumanın içinde kaybolur ve en sonunda elinde havadan başka bir şey kalmaz.

O gün kaldırımda kolunu başının üzerine doğru kaldırdın. O oyuktaki bir tutam koyu renkli tüyün arasında boğuldum. Bir sigara yaktım ve bir binaya girdim. İsmin aklıma gelince bile vücuduma adrenalin hücum ederken sersem bir hâlde

işimi hallettim. Basit bir işti, pek takmadım. Kaldırıma, etrafımda biriken enkaza aldırmadan eve doğru sürüklenmeye başladım. İsmin Jane. Odamın kapısından içeri yavaşça süzüldüm, bir sigara yaktım, sinirlerim gerilmişti. Biraz hap alıp seni arayabileceğimi düşündüm.

"Burcum akrep" demişti Vivien bir muhabire, "biz akrepler böyleyizdir: Kendimizi yer bitiririz." On beş yaşındayken, odamdan mutfağa, kantinden matematik derslerine, bir sürü koridorda mal mal geziniyordum. Geometri dersinde, yerime oturdum ve memnuniyetsiz gözlerle koluma baktım: Çok etliydi. Yanımda oturan çocuk ne zaman bana doğru baksa kolumu sıranın altına saklıyordum. Aslında uzun, ince kollarım vardı ama zihnimde, pis kokulu öğütülmüş etle neredeyse patlayacak olan bir sosisten başka bir şey değildim. Manik depresyonun yangınında soğuk alevlerde diri diri yanan, kariyeri sallantıda ve Olivier tarafından terk edilmiş hâlde Roma'da karanlık bir otel odasının köşesinde sinen narin Vivien geldi gözümün önüne. Kendi boğazına batırdığı kuyruk sokumundan çıkan akrep iğnesini ve iğnesiyle kendi boğazına kasıla kasıla zehir zerk edişini izledim. Vücudunun bir bölgesine zarar vermeyen bir şey kesesinden sızıp başka bir bölgeyi felç edebilir.

Sevgili Rolf,
Mektubun bana Vivien'le ilgili bir şeyi hatırlattı. Biliyorsun, ölümü herkes için o kadar yıkıcıydı ki bu beni çok derinden etkiledi. Sonuç olarak, onunla ilgili her şeyi görmezden gelerek Vivien'e olan ilgimi yenmeye çalışıyorum. Tabii ki bu çok saçma çünkü oyunculuğu seviyorum ve o, gördüğüm en iyi oyuncu ama aynı zamanda derinlerde çok vahşi. Daha somut bir örnek vereyim. Onun saçlarının göründüğünden çok daha sert olduğunu söylemiştin. Ama tam da sen böyle yazmadan önce yaşlandıkça saçlarını ne kadar çok sevdiğimi düşünüyordum çünkü saçlarını kabartmıyordu. Daha sonra bunun üzerine düşündüm ve ne kadar düşündüysem o kadar mutsuz oldum. Vivien'i düşünmek beni genelde mutsuz ediyor. Dün

onun cenazesinin yakıldığını söyleyen bir haber okudum. Her şey bir anda durdu. Artık biliyordum. Ölmüştü, gitmişti. Var olmamıştı, geriye hiçbir şey kalmamıştı. Bu tıpkı bir canlı birinin havaya karışıp yok oluşunu izlemek gibiydi. Londra'ya bakıp yalnızca gökyüzünü görüyormuşum gibi tuhaf bir hisse kapıldım. Evet, üzücüydü ama tabii ki en iyi şeydi. İnsan bazen kabullenmeli, birini betimlemeler ve kelimelerle tanımak çok zor ve ilginç. Ayrıca Vivien Leigh Society'nin yazılarını Vivienli diye imzalamaları çok klişe.

Önümdeki düzeltmem gereken yazıya baktım. Tanrım, odaklanamıyordum. Sandalyemde arkama yaslanmış kalemle oynuyordum ve gözlerim, bitkisel hayattaki bir hastanınki gibi kendi kendine odayı tarıyordu. Karşıdaki binanın ince mavi çizgileri vardı. Bakışlarım, bedenimi odanın bir ucundan, kontrol edilmeyi bekleyen kitap tanıtım yazılarının, taslakların, nefret ettiğim iş arkadaşlarımı rahatsız etme korkusuyla takıntılı takıntılı çiğnediğim sakızların, bir sürü zımbanın, kâğıt parçalarının darmadağın ettiği masanın üzerinden, kapalı pencereden dışarı sürükledi. Masanın üzerindeki kalabalık benim ne kadar yetersiz olduğumu gösteriyordu. Yanlış çıktılar, içki sersemliğimi atmak için içtiğim kolaların kutuları, kendimi toparlayıp gidip alamadığım için yemekhaneden gelen yemeğin plastik tabakları... Bakışlarım, beni lekeli bej halının üzerinden dışarı çekti, sonra da öylece bıraktı. Göğsümde boş bir alan açıldı. Bu aşktı, pencere de denizliği. Buz mavisine dalmak için bir adım attım. Jane, düşme hissi. O kadar soğuktu ki cildim yanıyordu. Aşağı düşerken pencerelerin önünden geçiyordum, o an, her birinin vücut ısısı kendine has birçok insandım. Bazıları yanıyordu, bazıları donuyordu; bazen alev, bazen buz. Bazıları şeker hastasıydı, bazılarının gözü kartal gibiydi, bazılarıysa kördü. Kişiliklerimden birkaçı bazen bayıla bayıla Snickers yer sonra da günlerce çikolatanın "ç"si akıllarına gelmez, hatta şeker

bile yemezlerdi. Aynı şekilde, bazı benliklerim nikotin bağımlılığından muzdaripken bazıları bir iki sigara tüttürür sonra bir daha içmezdi. Bazı kişiliklerimin kolu bacağı kesikti, bazılarıysa kolaylıkla bir apartmanı çekip çevirebilirdi. Bazıları komada; bazıları babalarıyla balıktaydı. Diğerleriyse ucuz hislere dudak bükerdi. Kişiliklerimden biri, öldürmeye meyilli bir diktatörün metresiydi ve bu ilişkiden kaynaklanan frengi hastalığı için hiçbir zaman yeterli tıbbi yardımı alamıyordu.

Sevgili Bilmem Kim, seni geri arayamadığım için özür dilerim fakat çok ama çok hastayım.

Masada kontrolümden geçmeyi bekleyen yalanlara bir kez daha baktım. Siktir. Sandalyemi geriye ittim ve salondaki Ücretsiz Kitaplar'dan alınan bir kitabın sayfalarını karıştırmaya başladım. "Bana vereceğin yazılar hazır mı?" Kafamı kaldırdım. Baş editör Sue –ya da her neyse– kapıda duruyordu. "Ne yapıyorsun?" dedi kitaba bakarak. Başlığı, *Living Without a Goal** ilgimi çekmişti ama görünüşe göre kâğıt kapak yanlışlıkla Dresden bombardımanıyla ilgili bir kitaba geçirilmişti. "Özel işlerini halletmenin vakti değil şimdi" dedi Sue. "Sadece verileri kontrol ediyordum" dedim. Kitabı kenara fırlatmadan önce kendimden emin bir şekilde kapattım ve yapışkanlı sarı kâğıda konuyla ilgili notlar alıyormuş gibi yaptım. Sue, biraz bekledi ve nefret dolu bakışları her yanımı sardı. Karalamamı aceleyle bitirdim. *Tam Bir Amcığım: Sue'nun Hikâyesi.* "O yazılar bana şimdi lazım" dedi sonunda ve arkasına döndü. "Bir dakikaya elindeler" dedim sevimli sevimli, o uzaklaşırken. Bana bakma. Kendinle ilgili tuhaf olan, tahammül edilemez ne varsa; onu bana da bulaştırıyorsun. Yerinden edilmiş benliklerin saçıma yapışıyor, bedenimin mayıs ağacının etrafında dönen psikozlu minyatür çocuklar.

Bir zamanlar, on iki yaşındayken, gecenin zifiri karanlığında köy yolunda bisiklet sürüyordum. Kilometrelerce sürüp yalnızca bir tane sokak lambasına rastladım. Gölgem, yolun

* Amaçsız Yaşamak. (ç.n.)

karşısındaki çitlere düşüyordu. Yaprakların üzerinde mükemmel bir şekil oluşuyordu: bisikletin tekerlekleri, pedallar, bükülüp daireler çizen bacaklar, gidona eğilmiş gövde, kıvrılan kollar, kafamın yusyuvarlak bir top gibi gölgesi. Tabii ki gün gelecek bir vücudum ve doğal olarak gölgem olmayacak.

Not kâğıdını buruşturdum sonra bir düşünüp kâğıdı tekrar düzelttim ve *Living Without a Goal* kapağı geçirilmiş Dresden kitabının kendi kapağına yapıştırdım. Kafamı masaya koydum ve aklım bir önceki geceye gitti. Dudaklarını düşündüm, kalbini yerinden çıkaracak bir öpücük... Dün gece seni öpmemiştim. Hayali öpücüklerle sarhoş bir transa geçerek uyanık hâlde tek başıma yattım.

Valerie, diğer bir yazı işleri amiri, ucuz kumaştan çıkmak için yırtınan kocaman mutant çiçek desenli fuşya takımıyla kapımın önünden beni denetler gibi geçti. Tokayla tutturduğu kahverengi ve yumuşak saçlarına kusur bulmak imkânsızdı. Kafamı kaldırmadan, odamdan onu izledim. Giysisinin tuhaf ve gazımsı renkleriyle öyle büyülenmiştim ki parmaklarım çalışkan bir şekilde klavye üzerinde akmaya başladı. *Jane.* Tekrar tekrar yazdım. Adının Jane olmasının nasıl bir şey olduğunu anlamaya çalıştım. *Jane.*

Vivien Leigh ile yaşadığım uzun süren aşk hezeyanı ya da Mallarmé'nin dediği gibi tamamen *ruhumun gizemlerinde hayat bulan uzun soluklu hastalık* boyunca Vivien'le ilgili en ufak bilgiye duyduğum saplantılı bir arzu tarafından ele geçirilmiştim. Onun zevk ve elem anlarına ilişkin hikâyeler, en sevdiği şarkılar, zarifçe kontrol ettiği hareketlerinin çatlaklardan sızmaya çalıştığını hayal ettiğim vahşi zekâsına ve azgın açlığına dair ipuçları. Kafam uçuk hâlde alışveriş merkezinde tiyatroya ve Waldenbooks'un film reyonuna dadandım. Üflentiler koridorun diğer ucundaki karanlık atari salonunda Asteroids ve langırt oynarlardı. Benle Stacey de şehirdeki bütün pizzacılarda bu kibirli götlere bu oyunlarda sürekli hadlerini bildirirdik. Onlar da "Tipsiz orospular" deyip slot

makinelerine bozukluk yağdırırlardı. Kitapçıda, masa hokeyinin oradan oraya seken plastik disklerinin çıkardığı gürültüye ve dikkat dağıtıcı elektronik sirenlerle uyarı seslerine kulaklarımı tıkayıp Vivien'in ismini görene kadar kitapların içindekiler kısmını taradım. Ben, spastik gibi büyülü sayfaya doğru kitabın sayfalarını ezip geçerken onun ismindeki harfler, ucu kürar kaplı oklar gibi bedenime saplanıp nefes nefese kalmama sebep oluyordu. Kargo, sinema kitaplarını getirdiğinde paketleri Vivien'in elbiselerini soyar gibi açtım. İçinden kısa pozlama fotoğraflar çıktı. Külotlu çorabını haç şeklinde tutan Vivien... Yaşamı boyunca eksantrikti. Bir Modigliani ya da Dufy tablosu karşısında öğle yemeği yiyen Vivien. Bir Modigliani ya da Dufy tablosu karşısında yenilen bütün öğle yemeklerine *bayılan* Vivien. En sevdiğiniz hobiniz, Bayan Leigh? *Aramadığımda bulduğum mutluluklar.* Tımarhaneye giderken 1950'ler tarzındaki küçük bir uçaktan inip asfalt yolda kendini Danny Kaye'in kollarına bırakan Vivien. Öyle bir sarılma ki kollarımdaki tüyler üzerime yıldırım düşmüş gibi dikilmişti.

Vivien fanı olan arkadaşlarımdan biri Lorraine, New York'un büyülü dünyasında gece boyu süren televizyon yayınlarında Vivien'in *Waterloo Köprüsü** gibi filmlerini izleyerek içindeki boşluğu doldururdu; bizdeki dört yerel kanalın yayını ise gece yarısı sona ererdi. PBS'e** yazıp daha çok Vivien filmi yayınlamalarını bile istemeyi düşünmüştüm ama sonradan bu fikir çok boş geldi. Talebimin, her gün kanala gelen gelen binlerce mektubun altında gömülü kaldığını hayal ettim. Üç beş kişilik şehrimden yola çıkan bir çığ, şeker fabrikasında art arda sigara içilen molalarda veya boş boş duran traktörlerin tepesinde konuşulan konular... Güneşin saldığı nötrino akımında sarhoş olmuşsun, endokrin sistemin tarlaların üzerinde gezinen ilaçlama uçaklarının saçtığı Aldicarb ve Nitrofen zerrelerinin ipeksi akıntısına tutulmuş. *Sevgili PBS,*

* Waterloo Bridge. (ç.n.)
** Bir Amerikan televizyon kanalı. (ç.n.)

lütfen James Dean ile NatalieWood'un bir planetaryumda yıldızlarında altında birbirlerine âşık oldukları filmi ya da Natalie Wood ile Warren Beatty'nin dünyanın en yürek parçalayıcı aşkını yaşadığı başka bir hüzünlü filmi gösterebilir misiniz?

Kimdim ben? Cevap: Hiç kimse. Yönetim, talebimi okumaya bile tenezzül etmeden çöpe atardı. Bir yandan da tüm Katharine Hepburn ve Hollywood yapımlarının genelinde verilen ders bu değil miydi? Yalnızca tuhaf ve cıvık bir yüzsüz olmanız sizi aptal sürüden ayrı kılar ve sözünüzün geçmesini sağlar. Üçüncü sınıfın ilk dönemindeki sosyal bilimler dersinde, münazara partnerim sıranın altında M&M's çikolatalarını bacağına tuhaf bir şekilde dizip karışık bir algoritmaya göre tek tek yerken benim zihnim pencereden dışarı çıkmış PBS'in patronu Spencer Tracy'nin ofisine varmıştı. Kafamı ve gücümü toplayıp ona aptal koyunlara yalakalık yapacağına hayatında bir kez olsun zekice bir şey yayınlayacak cesareti bulup erkek gibi davranmasını söyledim. Kaliteli bir şeyler, şey gibi, ah, mesela Vivien Leigh'in oynadığı filmler gibi.

Silah şeklindeki krom çakmağımla purosunu yakmak için masasına eğildim ve ateş saçan gözlerimle onu deri sandalyesine yapıştırdım. "Siktiğimin Three Stooges'ına da bir çeki düzen ver, tamam mı? Başka bir şey göster." Çakmağı bir anda kapadım. "Kendine saygı gibi mesela." Spencer'ı dehşet içinde, sarsılmış ve gerçeklerle yüreği parçalanmış, umutsuz bir aşka tutulmuş hâlde bırakıp döne döne odadan çıktım. O gece, PBS, Britanyalı efsanevi aktris Vivien Leigh ve onun çığır açan filmlerine; *Look Upand Laugh* gibi berbat şeylerden, üniversiteli havalı bir çocuğun içip büzüştürdüğü Coors* kutusu misali Vivien'in yaşlı kalbini ezen İtalyan jigoloyu canlandıran Warren Beatty'li Tennessee Williams'ın *Roma'da Bahar* gibi seksi dramlara uzanan kariyer maratonuna özel bir saygı duruşunda bulunmak için acil bir bültenle *An American Family*'yi yarıda kesti. Bülten bitti, telefon çaldı.

* Bir bira markası. (ç.n.)

Arayan Spencer'dı. "Sen yaramaz bir çocuksun ve birinin sana iyi bir ders vermesi lazım" diye homurdandı. "Öyle mi?" dedim. "Öyle" dedi. "E o zaman hocam" diye mırıldadım, "Saat 7.30'da Chuckwagon Buffet'in yanındaki alışveriş merkezinde, Tiny's'de olacağım. Belki bir uğrayıp bana müfredatı göstermek istersiniz. Gülebilirim. Ah bir de birkaç laf sokmak için elimden geleni yaparım. Ve asla hesap ödemem." Çat.

Dâhiyane planım, bir kâğıda Vivien'in ismini yüzlerce kez yazmaktı. Bu, kesinlikle PBS'deki cahillerin dikkatini çekecekti. *Vivien Leigh Vivien Leigh Vivien Leigh.* Jack Nicholson'ın *Cinnet*'inde "All work and no play makes Jack a dull boy"* yazması gibi ben de satır satır *Vivien Leigh* yazdım. Bu sanrılı ruh hâlimle bile pelür kâğıdı daktilodan çıkardığımda bir gariplik olduğunu fark ettim ve kâğıdı Vivien Leigh Hanımefendi'nin başrolü oynadığı melankoliye batmış yaratıcı yazı fantezilerinin olduğu bir dosyaya koydum.

Valerie tekrar yanımdan geçti. O kadar çok *Jane* yazdım ki artık kaç kere yazdığım sayılamaz oldu, bu da bir nevi hoşuma giden beden dışı deneyimleri andıran belli belirsiz bir çevreme yabancılaşmaya neden oluyordu. Valerie'nin bacaklarının tombul yerlerinden birbirine sürtüyordu ve eteğinin işkenceci naylon çoraplarının yıpranmış ağ kısmına değip çıkardığı iğrenç sesi duyabiliyordum. Ofisin halı kaplı zemini ayaklarımın altında dalgalanmaya başladı. Kalktım, çantamı kaptım. Belki biraz gevşemeye ihtiyacım vardı. Performansıma yardımı dokunabilirdi.

Tuvalete koşarken yanından geçtiğim bir diğer geçici elemana "Dostum" dedim zorla. Adam, bakışlarını çevirdi. Çok büyük ihtimalle yeryüzündeki en aptal insandım, öyle değil mi? Banyoda bir avuç dolusu Tylenol yuttum ve göğüslerimi daha normal bir seviyede tutsun diye karmaşık bir makara sistemi olan sutyenimin boyunu ayarladım. Çiş sarısı bir halem vardı, sirkemsi zehirlerin asal gazı olan kendi buharımda

* Soluklanmayan at yol almaz. (ç.n.)

boğuluyordum. Alnımı yıkadım ve lavaboya yaslandım. Sıcak basmıştı, terliyordum, betim benzim atmıştı, cızırtılı lambanın floresan sağanağının altında cansız görünüyordum. Gömleğim sade ama çirkindi. Bir tuvalete oturup kapıyı kapattım. Küçük bir zarfı açtım, tekin durmayan bir evsizden aldığım kokainden biraz elimin üzerine, "burun pisti" demekten hoşlandığım başparmağımla işaret parmağımın arasındaki köprüye döktüm. Ufak bir kokain tepesi yaptım, biraz daha döküp bir tane daha yaptım. Bazen tuvaletten kaçmak için tuvaletin içine girmem gerektiğini hissediyordum. Beni zihnimin, akan burunların, idrarların ve dışarı çıkmakta olan utanç verici atıklar gibi adını anmak istemediğim başka şeylerin tuvaletvari sınırlarının dışına fırlatacak uyuşturucuları çekmek için tuvaletin derinliklerine inmem gerekiyordu.

Yedinci sınıfta, okuldan sonra patates kızartması almak üzere futbol sahasından Wheeler's Drive-In'e doğru yürürken ve her zamanki gibi kola almak için yeterli bozuk param var mı gibi günlük sorulara kafa yorarken dalıp gitmiştim. Bu sırada benden bile daha az popüler olan bir kız dudak bükerek "Neden düz durmuyorsun?" dedi bana. Utanmıştım ve kızın neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece şerit boyunca yürüyordum. İşte kendi bedenim, *içinde şekli şemali olmayan bedenim.* "Bir fotoğraf çek, daha kalıcı olur." Ne? Ama seni *görmedim* bile. Bir vücuttan çok biçimsiz bir şekildi. İnsanlar sana düz durmanı, dik yürümeni söyler: O ana kadar öne eğildiğini bilmezsin. Sadece kafadan ibaretsindir, bir bilinçsindir. Vücudun da bilincinin içinde yüzdüğü ve bir kombucha mantarı gibi yayıldığı bir fıçı olabilir.

Acaba bu uyuşturucu, ölümcül et yiyen bakterinin sebep olduğu nekrotizan fasiit yapar mı bende?* Sınırdan kadavralarla geçirilen eroini kullanıp ölen iki kızın hikâyesi geldi aklıma. Topuklu ayakkabılarıyla tıkır tıkır yürürken havadan sudan mesela öğle yemeğinden konuşan bir grup kadın.

* Yumuşak doku enfeksiyonu. (y.h.n.)

Dünya'yla ilgili bir konu da olabilir. Musluklardan akan suyun, kâğıt havlu makinesinin, el çantalarının açılıp kapanma seslerinin arasında, bir kızın bıkkınlıkla "Öf ya kimse deniz ineklerinin neslinin tükenmesini önemsiyor mu gerçekten?" dedi. Kabinde ayağa kalktım ve zarfı el çantama, hayır el çantama değil, çantama tıkıştırdım. *Bu kelimeden nefret ediyorum, "el çantası"* diye düşündüm. *Neden acaba?* Bir anda bir iyilik hâli yükseliverdi içimde, kokaine karıştırdığım kabartma tozundan korkuyordum ama işe yaradığını kanıtladı. Bu işin aslında ne kadar olağanüstü olduğunu fark ettim. Bir et işleme tesisinde ya da hepimizin utançtan kaskatı durduğu, içinde ağırlıklı olarak "vibratör" ve "ıslanmak" gibi kelimelerin geçtiği sağlam porno dergilerinin dizgisini yapmıyormuşuz numarasını çektiğimiz, oturduğum yerde bir oda dolusu geçici elemanın olduğu morg havasındaki porno fabrikası Eton Publishing'te sıkışıp kalmış değildim sanki. Annesi hastanede başka bir nemfomanyak doğurmakla meşgulken okuldan sonra talihsiz üvey babasını baştan çıkarmakla görevli on altı yaşındaki varoş fahişe temasını ulusal bir salgın hâline getiren ve kamyonculara hitap eden bir dergi olan *Family Touch*'ta görevliydim ben de. Ama burada kendi odam ve özel işlerimi halletmek için gerekli malzemeler vardı. Yani durum sadece iyi değil, mükemmeldi gerçekten. Beceri ve itibarın yüzü olduğumu düşünerek kadınlar tuvaletinden çıktım ve personel yemekhanesine giderken, izdiham yaratan müdür yardımcılarının, editörlerin, resepsiyonistlerin ve teknik elemanların akıntısına kapılmış buldum kendimi. Sevinçle bilgisayarımın başına geçtim, zihnim açılmıştı, sevdiğim bir arkadaşıma eğlenceli ve yürekten bir mail yazarken parmaklarım birbirleriyle yarış yapıyordu. Sue telaşla yanımdan geçti. "Neredeyse bitti, Sue" diye bağırdım ışıldayarak, köşeyi dönüp kaybolurken o.

İlk takıldığımız zamanlarda Jane bana "Ee neler yapıyorsun?" diye sormuştu. Cevabım "Uyuşturucu." Ya da "Kafam güzel hâlde yatağımda yatıyorum, birinin aramasını bekliyorum, intiharı düşünüp TV izliyorum" olmalıydı. Ama ben, "Ya bilirsin işte. Saklanıyorum, çoğu zaman arkadaşım olmaya çalışan sinir bozucu insanların telefonlarından kaçıyorum" demiştim. Jane gülmüştü. "Sanırım ben o arkadaşın olmaya çalışan sinir bozucu insanlardan biriyim" demişti. Göğsümde kelebekler, böcekler kanat çırpıyordu. Hayır. Jane eşcinsel değildi. Kaldırımda yürüyorduk. "Hadi şu dükkâna girip alkoliklerin aldığı kocaman biralardan alalım" dedim. "İyi fikir" dedi. "Sigara da alalım." Teknik olarak konuşmak gerekirse tabii ki içmemem gerekiyordu ama ben Jane'le sarhoş dahi oldum. Jane'le içiyorsan kötü bir şey olma ihtimali yok gibiydi. Jane, sanki bu zaten yapman gereken bir şeymiş, bu çok zarif bir hareketmiş gibi hissettirirdi. Klasik kokteyl bardaklarında martini ve Manhattan içerdi. Onunla dışarı çıkmak, içki ve sigara içmenin yalnızca bilet işlevi gördüğü zamanlarda yapılan bir filmde yaşamak gibiydi.

Yalnızlığın aniden vurması, sigara krizi gibi bir anda gelen bir endişe... İçindesin, bu bir vakum, bir girdap, sonra bitiyor, artık başka bir şeyle ilgileniyorsun, tost ya da her neyse. Jane muhtemelen uyuyor. Gece saat dört, hava yağmurlu, köşede bir grup uyuşturucu satıcısı. Parlak sokaklar. Arzu, siyah parlak kaldırımdan beni aşağı çekmek için yükseliyor. Aşağı inip adamlara "Ne satıyorsunuz?" diyebilirim. Geçen gece Jane'le vedalaşırken onu sadece yanağından öpmek istemiştim ama o, gözlerini bana dikti ve ağzını bana doğru çevirdi. İnanamadım, benim niyetim yanaktan ya da en fazla dudağının köşesinden öpmekti ama bir anda işte oradaydım, düşünmeden dalıyordum. Dudakları bana doğru geldi ve bakışlarıyla beni durdurdu. Sonra bir anda ağzı çekildi ve dudaklarım yanağını sıyırıp geçti. "Tamam" dedi ve gülümsedi içkisini alarak. "Çok güzel. Eve dikkatli git."

Rüyamda asansöre binip yanlış eve çıkıyordum. Çocukluğumun iki kişilik koltuklu ve sinek kapanlı oturma odasına götürüyordu beni. Aslında Jane'in katının düğmesine basmıştım. Asansör artık düğün çiçekleri, yeşil süsenler ve güngüzelleriyle kaplı altın bir tarlaya dönüşmüştü. Zambak adında gümüş renkli bir köpek fırıl fırıl dönüyor, her yeri kokluyordu. Bu ne anlama geliyor olabilir: Jane'in gözleri yeşil. Evin kapısında pusuya yatmış kötü karakterler de vardı tabii ki. Ayrıca sanırım bir geçit töreni vardı. Annemin çift kişilik koltuğuna oturdum. Bulutların gölgesi çiçeklerin üzerinden çekilmeye başladı, kuşlar daireler çiziyordu, rüzgâr çimenleri dalgalandırdı, hayalet yılan. Sonra rüzgâr dindi, kuşlar yok oldu ve gökyüzünde ufuktan bir şey hareket etmeye başladı. Tarlada, kâğıt ağırlığında veya kristal kürede yerim belirlenene kadar kafamın üzerinde mekanik bir vızıltıyla kayan bir sayfa kâğıt. "Endişelenme" dedi Jane, koltukta yanımda cisimleşerek. Öne uzandı, saçımı kaldırdı ve boynumu öptü. Onu gördüğüme çok sevinmiştim. Nefesi sıcaktı ve beni gıdıklıyordu. "El çantamda biraz uçak yapıştırıcısı var" diye fısıldadı alt dudağımı ısırarak.

Akciğere saplanan bir mermi gibi rüyamdan yastığıma saplandım ve bilincime geri döndüm. Dışarıda gürültü yapan erzak kamyonlarından gelen zehirli gazlarla oda duman altı olmuştu. Şifonyerin üzerindeki televizyon, yatağıma doğru sessiz görüntüler akıtıyordu. İpini koparmış lastik ağızlar ve kauçuktan yapılmış dişler. Televizyon her zaman açıktı. O mavi ışık, bana doğru gelen renkler, ekrandaki kızların uzun saçları hoşuma gidiyordu. Koyu renkli saçlı kızları severim. Sana âşık olduğum için kendimi oyun alanının köşesindeki pis kokan kız gibi hissediyorum. Başını geriye çekmek için parmaklarımı saçlarına geçirdiğim küçük ateşli rüyalardan uyanıyor mu Jane, diye düşündüm. Bir kez bile çarşafı üzerinden atıp ben orada değilim diye canı sıkkın, kafası dalgın, aşktan çılgına dönmüş hâlde mutfağa gidip kendine kahve

yapmış mıdır veya dişlerini Neosporin* kremle fırçalamış mıdır?

Üçüncü sınıfta, derste Bayan Woodward'un *Charlotte'un Sevgi Ağını*** okumasını dinlerken, yani düşlere dalıp gitmişken, zihnim sirkte kodein almış bir böcek gibiydi: küçük, hafif, kanatlı, akrobatik, uyuşturucunun etkisiyle ipten trapeze atlıyordu. Aşağıdaki kalabalığın kafaları ve omuzları, çok yüzeyli gözlerimde çok renkli bir hücre bulutuna dönüşüyordu. Bir saniyeliğine ipte duruyor, daha sonra aşağıdan gelen tezahüratlarla havada süzülmek için havalanıyordum. Sırf eğlencesine bir filin sırtında taklalar atıyor; bana neşeli vızıltılar attıran ringte turlamak için tüylerine yapışıyordum. Gizlice alnına yaklaşıyor ve arasında okyanuslar olan iki gözünün ortasında, bir anda kapanıp sizi –beni değil– yakalayabilecek tuzakları olan aldatıcı durgunluktaki o iki havuzun arasında, yaramaz perendeler atıyordum. Oradan sıkılınca filin hortumunu sıçrama tahtası olarak kullanıp kalabalıktan başka bir rahatlama dalgası yakalayabilmek için *zıp zıp* zıplıyordum.

Bu havada süzülen düşlerimde Bayan Woodward'ın sesiyle sörf yapıyordum. Gerçi sesinin Charlotte'un tatlı örümceğiyle de karıştırdığım oluyordu hem zaten örümceğe nasıl âşık olabilirsin ki? Bayan Woodward'ın annemi ziyaret etmesini istiyordum böylece odamı, raflarımı ve nasıl yaşadığımı görebilirdi. Kucağına oturmazdım tabii ki ama oturmak isterdim. Maalesef, erkek kardeşim üç tekerlekli bisikletini girişteki merdivenlere sürüp kaldırımda kafasını yaracaktı. Her yer kan içinde ve biz hastane yolunda, üç tekerlekli bisiklet de bahçede ters dönmüş hâlde. Tabii ki kardeşim iyileşecekti ama Bayan Woodward bir süre benimle birlikte arkada bekleyecekti. Ve şöyle diyecekti: "Sanırım senin uyku vaktin geldi. Üzüldün, gel, benimle birlikte uyu." Odamın kapısını kapa-

* Özellikle Amerika'da daha sık kullanılan antibiyotikli deri kremi. (y.h.n.)
** (İng.) Charlotte's Web. (ç.n.)

tacak, beni yatağa oturtacak, ayakkabılarımı çözmeme yardım edecekti. Saçımı okşayacak ve "Geçti, üzülme" diyecekti. Okulda giydiği iğrenç kıyafetlerden başka bir şey giymesi gerekiyordu; tabii külotlu çorap ya da o korkunç kahverengi topuklu ayakkabılarını da giymesine gerek yoktu. "Topuklu ayakkabı" kelimesi ondan nefret etmeme neden oluyordu. Bir an cesaret edip onu çıplak hayal etmeye çalıştım, elinde *Charlotte'un Sevgi Ağı* ile sınıfın önünde dururken. Ama bu da beni çok öfkelendirdi. Ayrıca iç çamaşırları annemininkine benzememeliydi.

Jane ve ben nehrin kenarında yürüyorduk. Saat gece üçü geçiyordu, geç olmuştu, yazdı ve hava sıcaktı. Girintili çıkıntılı beton yol, sarı sokak lambasında hem sert hem yumuşak görünüyordu. Terk edilmiş sokaklar; klimaların, arkamızdaki yüksek binaların havalandırmalarının, milyonlarca soğutma sisteminin, pervane kayışlarının, şehrin nefesinin uğultusu dışında sessizdi. Jane'le tanışalı çok olmamıştı. "Senle ilgili bir rüya gördüm" dedi. "Benle ilgili mi? Ne yapıyordum?" dedim. Otobandan geçen telaşlı arabaların çıkardığı sürtünme sesi. "Şey" dedi Jane bir sigara yakarak, "biraz garip." Kibriti salladı ve düşürdü. "Bir dağın tepesinde duruyordum ve dağın dibinde bir tarafta sen vardın, diğer tarafta Damon vardı. Mahsur mu kalmışım, öyle bir şey sanırım, aşağı inemiyorum. Sen benden çok uzaktasın ve gerçekten çok tatlısın. Damon ise konuşamıyor. 'Aşağı gelemiyorum, korkuyorum' diyorum, sonra sen çok tatlı bir şekilde 'Hadi Jane. Sorun yok. Biraz rahatlasan kolay aslında' diyorsun. Senin yanına mı gelsem yoksa Damon'ın yanına mı gitsem karar veremiyorum." Jane bunu söyleyip güldü. Bakışlarımı kaldırıma çevirdim. Kolsuz elbisesindeki uzun, ince kolu benimkine değdi. Kıvırcık siyah saçları boynuna iniyordu. Çantası omzunda sallanıyor, kalçasına bir ileri bir geri sürtüyordu. "Bunu sana anlatmam

tuhaf mı sence?" diye sordu, sigarasından bir nefes çekerek ve tam karşıya bakarak. O kadar klişe bir Freudyen rüyaydı ki güldüm. Ya uyduruyordu ya da bilinçaltı inanılmaz sıkıcıydı. Keşke benim bilinçaltım da bana böyle kolay rüyalar gösterseydi. Tam o ana kadar herkesin söylediği gibi onun eşcinsel olmadığını düşünüyordum. Sürekli çam yarması Damon'ı o bardan bu bara takip ediyor, onun aptal kukla gösterilerini izliyordu ama şimdi, vay be, bir anda koluma bacağıma bir canlılık geldi. Jane aptal değildi, benimle flört ediyordu. Bu da onu öpmemi istediği anlamına geliyordu, değil mi? Onun bu tezgâhını gördüğüm için gelen güçlü bir üstünlük hissiyle birlikte aşk, sıvı Xanax gibi omurilik sıvıma nüfuz etti. Teninden yayılan manyetik bir alan beni içine çekiyordu. Gözümü kararttım. Koyu saçları, sert profili, kolsuz elbisesi... Beni o kadar istiyorsa bekleyebilirdi. Marlboro almak için çantasına uzandım. Durdum, döndüm, elini tutup ağzıma doğru çektim. Gözlerine bakamıyordum. Vişneli sigarası benim sigaramı yakarken, beyaz boynunu, kulak memesini, boyalı siyah saçlarını pas geçerek omzunun üzerinden baktım. Hudson'daki koca ve ne yazık ki neşeli kırmızı çizgileri olan Colgate saat, bana *Yanardağın Altında*'daki* dönme dolabı hatırlatıyordu. Sigaranın filtresini emdim ve elini bıraktım. Nehirden gelen bir meltem Jane'in eteğiyle flört ediyor, eteğini kaldırıyordu.

O fotoğrafa bakıyorum. Yanımda duran senmişsin gibi yapıyorum ama aslında ben ve başka bir kızdık. Resmi çekmeceden çıkardım. Bende ikimizin hiç fotoğrafı yok. Sadece bir arkadaşımın bulanık hatlarına senin yüzünü yerleştiriyorum. Resimde ben ve diğer kız gülüyor gibiyiz, fotoğraftakinin sen olduğunu düşündüğümde bizim zaten bir aşk, nostalji, umutsuzluk ve ihtiyaç dolu bir hikâyemiz varmış gibi göğsümde tatlı bir çarpıntı hissediyorum. Bu resmi görseydin beni daha çok sever miydin? İyi görünüyorum. Saçım da güzel

* (İng.) Under the Volcano. (ç.n.)

görünüyor. Eskiden narsistik kişilik bozukluğum var diye endişelenirdim çünkü kendimi çok fazla düşünürdüm ama şimdi sadece düşünmüyorum. Varoluş Zindanı'nın yumuşak kauçuk kayışları göğüs kafesini uzaylı bir yaratık gibi sarıp o uzun ve yavaş sıkıştırma işlemine başladığında, kaçıyorum düşünmekten. *Bu boktan akıllarımızı kaybetmememiz bir mucize.* Gerçi kaybettik. Eğer başınızın boynunuzdan kopup gitmesini istemiyorsanız tabii ki kendiniz hakkında çok fazla düşünmeniz gerekiyor. Damarlarımda dolaşan bu iğrenç Pepto-Bismol'e* rağmen yataktan çıktım, kahve yaptım, arkadaşlarımı aradım. Çöl fırtınası gibi döne döne uzaklaştığını, erişilmez olduğunu görüp duruyorum. Âşık bir derviş gibi havaya bir pencere açıyorum, âşık olduğumu anladığın anda pencereden göz alıcı ve büyülü bir manzara beliriyor. Büyülü alana yaklaştığın anda arzu bu büyüyü alıp götürüyor.

Bir gün sarhoşken Jane'e şöyle dedim, "Son zamanlarda, benliğimin, uçuruma doğru yavaş yavaş yürüyen bir öküzün sırtına yapışmış kan emici bir parazitten başka bir şey olmadığını düşünüyorum." "Ah kesinlikle" deyip başını salladı Jane. Ağzındaki sigara dumanını üfledi ve vodka martinisinden bir yudum aldı. "Ne var biliyor musun?" dedi. "Ne?" dedim. Bardağındaki kürdanı aldı. "Benim tabirimle 'Gerçekliğin Akışkan Kumları'nda dengeni sağlamak için bulduğun yol ne olursa olsun, bak sana söylüyorum" dedi kürdanını zeytinlere saplayarak, "o yol mubah."

"Düşünceler"
(Genç Bir Kızın Geçmişe Bakışı)
Yazarı: Anonim (on bir yaşında)

Kaçışım yok. Diğer gezegenler de dahil olmak üzere bugüne kadar yaşamış herkesten nefret ediyorum. Beşinci sınıftan beri babam bir canavar, bundan önce tamamen normal ve harika

* Mide ağrısına, mide bulantısına, kusmaya ve ishale iyi gelen pembe bir ilaç. (ç.n.)

bir insandı. Her gece babamın hangi yöne gittiğine bağlı olarak kendim ve erkek kardeşlerim için kaçış rotaları planladığımdan uyanık kalmalıyım. Uyuduğumda RÜYAMDA bizi öldürmeye çalışıyor! Çılgınlar gibi sokaklarda koşuyoruz ama bütün evler boş, burada bizden başka kimse yaşamıyor. Komşuların hepsi taşınmış.

Doğru mu yanlış mı: Erkekler benden nefret ediyor. Cevap: Yapma ya! Popüler çocuklar, arkadaşım olduğunu sandığım Richie bile, öğle yemeğinde bana bulaşınca ve üzerime tükürünce her gün olduğu gibi bugün de bu kanıtlandı. Neredeyse her gün KENDİ ESPRİLERİME nasıl hayvan gibi güldüğümü bu yüzden altıma işediğimi, ama sırılsıklam yani, eve ceketimi belime bağlayıp yürümek zorunda kaldığımı üstüne bir de annem bilmesin diye kot pantolonumu gizlice makineye attığımı söylemeyeceğim. Pazartesi günü ellerim donmuştu o yüzden tuvaletten sonra düğmelerimi ilikleyemedim ve Bay Durham'ın odasına sevk edildim. Ona âşık olduğumu düşünmesin diye Bayan Perko'nun masasına gizlice bir sevgililer günü kartı bırakmak zorunda kaldım.

Dünyanın yalnızca bir kez olsun ALMAN DIŞAVURUMCULUĞU GİBİ EĞİLMESİNİ istiyorum. Mr. Litsey'nin masasında bununla ilgili bir kitap görmüştüm. Daha sonra bayılabilirim. Eğer bir hastanede, geyik gibi sessiz ve çekingen bir hâlde hastalıktan eriyip gidersem kör ve sikkafalı oldukları için herkes kendini kötü hisseder, ben de koruyucu aileye gönderilirim. Dünyadaki en büyük hayalim.

"Kışı neden sevmiyorsun?" diye sordu şoför, cumartesi gecesi insan dolu sokaklarda hız yaparken, havayla olan şüpheli ilişkimi soruşturuyordu. Kavşakta durmak için yavaşlarken araba bir çığlık kopardı. "Hâlbuki geldi mi pir gelir." Andy'nin iş yerindeki X-acto bıçaklarının kutusuna sakladığı bir miktar esrarla kafayı bulmuştum ve içim kıyamet yaklaşıyormuş hissiyle dolmuştu. "Kışı hor görmüyorum" diye cevapladım. Yeşil ışığı gören şoför bir anda gazı kökleyince kafam geriye yapıştı. "Sadece soğuğu sevmiyorum." Bir tur otobüsü-

nün yanından dönen taksi çukura girdi ve park hâlindeki bir limuzine doğru kaldırımda ağır çekimle kaymaya başladı. "Peki ya kocan?" dedi şoför, "O da mı kışı sevmiyor?" Allahım, diye düşündüm şoför arabayı kaydırmadan beceriksizce sürmeye çalışırken. "Kocam" diye yalan söyledim, yanımızdan jet gibi geçen limuzinden korkup pencereden geriye zıplarken. "Kışı çok sever. Sanırım bende kansızlık falan var." Taksi şoförünün narin yetiştirilme tarzımı onaylamadığını hissedebiliyordum. "Üşümemeye çalışıyorum ama olmuyor. Kocam deliye dönüyor. Kendisi çok disiplinli biridir." Neden adama bunları söylüyordum? Sessizce kaymaya devam ettik. "Kocan seni anlamıyor" dedi derin düşüncelere dalarak. "Önemli değil" dedim, "çünkü Meksika'ya gidiyorum."

"Meksika'da hava nasıl?" diye sordu aynada bakışlarımı yakalayarak. "Meksika havası iyidir" dedim. "Meksika havası harikadır." Bir anda yavaşlayıp bir anda hızlanarak midemi allak bullak ediyordu. "Gerçekten harika" dedim. Bir kavşaktan dönerken arabanın arkası savruldu, neredeyse yaya geçidindeki bir grup çocuğu dümdüz ediyorduk. "Sizi öldüreceğim sikik ibneler" diye homurdandı. Sonra tekrar bana baktı. "Bir adam neden bir parçasını başka bir adamın içine koymak ister?"

"Meksika havasını seviyorum" diye cevapladım. "Şahanedir. Yani aslında daha önce oraya hiç gitmedim ama insanlar bu yüzden bir yerlere gider işte. Mart gibi falan. Seneye o zamanlarda gidiyorum. Yani gittiğim şehirde hava nasıl çok bilmiyorum ama Meksika'nın kışı işte o yüzden hava hep güzel olur. Meksika kışlarıyla meşhur. Çok soğuk olduğu için değil, tam aksine çok ılıman olduğu için. Bu kadar çok turist almasının sebebi de bu." Nefes almakta zorlanıyor muydum?

"Kocan Meksika'da mı?" diye sordu şoför cilveli cilveli. "Bu yüzden mi yüzük takmıyorsun?" "Kocam evde beni bekliyor" dedim. "Ah" dedi başını sallayarak. İleride kırmızı ışık yanmak üzereydi. Gaza bastı. "Bugün kocan olmadan oynuyorsun,

öyle mi?" diye şakıdı cevabı bilerek. İç çektim. Atlamam gerekirse diye kapının kilitli olup olmadığını kontrol ettim. Bu ot beni o kadar delirtiyordu ki kendimi Brooklyn Köprüsü'nün altında paramparça hayal edebiliyordum. Akıntıya kapılmış kafasız gövdem hafif hafif rıhtım direklerine çarpıyor, çürümüş bacaklarım bir balıkçının ağına takılıyor. Şoför, yanındaki koltuğa uzandı, ortalığın altını üstüne getirdi, bir şey arıyordu, muhtemelen bir silah. "Bir adam neden kadın olmak ister?" dedi dik dik bakarak, alnı aynada parlıyordu. "Diğer adam da üstte olan..." sesini, sorgular biçimde yükseltti. "Kadın ona yetmedi mi?" Gözlerini kocaman açmış aynadan bana bakıyor, sadece bilgi istiyor gibi saf duruyordu. Görüş açısından çıkmak için koltukta yana kaydım, dışarı bakmaya başladım ve bir gayin yolun ortasından sendeleyerek geçtiğini gördüm.

"Seni görmem gerek" demişti Jane, *In Cold Type*'la geçirdiğim zorlu bir günün ardından evimin kapısından girdikten beş saniye sonra. Duş, yeni Calvin Klein baksır, motorcu botları. Bu gece sanırım bir de ruj. Birkaç kızın peşinden koşmuşluğum var. Bu, olayın rahat kısmı: Arkadaşlık işi değişmeye başlayınca, aranızdaki elektriğin yön değiştirdiğini görürsünüz, siz farkında olsanız da olmasanız da dalgalar senkronize hareket eder ve artık telefonlaşmalar başlar. Bir şeyler tartışırsınız, konuşmanın orasında biriyle ilgili karakter katli bir cümle söylersin. Başka bir boyuta geçip adımlarınızı önceden hesapladığınız eğlenceli bir oyuna başladığınızı fark edersin. Emin olmak için bunu gereksiz yere uzatabileceğinizi biliyor ve bir yandan bunun sonsuza kadar devam etmesini istiyor olsanız da aranızdaki gerilim katlanılmaz ve nihayetinde sürdürülemez hâle gelir. O zaman bardağı taşıran son hareketi yaparsın ve tam tahmin ettiğin gibi Jane arar: "*Bana gel, spagetti ve şarap var.*" 60'ların İspanyol paçalarını ve ikinci elciden aldığın yakası fırfırlı altın renkli gömleğini giyersin. Kendinden emin histeriyle karışık, yükselen bir korku sarar seni. Saçını düzeltir, titreyen ellerinle rujunu sürer,

manyak bir dallamanın olduğu bir taksiye biner, partileyen hafta sonu sokaklarından birinde taksiden iner, Jane'in çinilerle çılgınca kaplanmış iki sütunlu apartman girişinin merdivenlerini zıplayarak çıkar, zile basarsın. Jane de yukarıdan basar ve kapı açılır. Koridorun sıcağı seni karşılar, serinkanlılıkla mermer merdivenleri tırmanırsın, tık tık, kapı açılır, yüzünün canlılığı karşısında neredeyse bayılacak gibi olursun. Sıcak mutfaktan buhar gelir, omuzlarının üzerinden masada yanan mumları görürsün. Jane güler, "Merhaba, girsene!" Sen içeri girerken o, lavabonun üzerinde rafa uzanıp bir şarap bardağı alır. "Bu akşam içiyor musun, içmiyor musun?" Sen hesaplar yapıp artıları, eksileri tartarken oturma odasından bir ses gelir. "N'aber, seksi? Oley!" Kapıdan içeri bakarsın ve çok renkli vinil kanepenin üzerinde Damon'ı görürsün. Beni görünce güler, çok mutlu görünür. "Damon!" derim içtenlikle. "Çak, kardeşim!" Hassiktir.

Annem ve babam hafta sonu için LasVegas'a gitmişti. Ben yedi yaşındaydım. Tuhaf çocukların olduğu yasaklı bloklara doğru gidiyordum. Christy ve ikiz kardeşi Kip ile oynamak dışında kendi bloğumdan çıkmam yasaktı ama bunun dışındaki bölge manyetik çekim enerjisi yayıyordu ve benim evimde bir bakıcı vardı.

Bu çocuklar benimle ve arkadaşlarımla arkadaş değildi. Onları okuldan falan da tanımıyordum. Pörsümüş karahindibalarla kaplı bakımsız çimenlikte toplanan bu çocuklar oldukça kalabalıktı. Yolda dikilip onları izlemeye başladım, kafamın üzerindeki elektrik kabloları kulaklarımı çınlatıyordu. Açık renkli saçlı ve koca kafalı bir çocuk çamaşır ipinin altında, *Dick and Jane*'deki Sally gibi kısa sarı kıvırcık saçları olan benden belki beş yaş daha küçük bir kıza doğru eğildi. Çocuğun çıplak sırtı alacakaranlıkta parlıyordu. Sıcaktı. Büyük çocuklardan bazıları yanımdaki garajda toplandı. Bir tanesi-

nin elinde bir kuş vardı, küçük bir kızıl gerdan. Artık bebek değildi ama tam yetişkin de olmamıştı. İnanamıyordum. Bütün öğle sonralarını arka bahçede, sarmaşık kaplı çitlerdeki yapraklarında zıplayan serçelerle telepati yoluyla sohbet ederek geçiriyordum. Onlardan birini bir çakıl taşıyla hafifçe sersemletip evcil hayvan olarak odama kaçırabilir miyim diye merak ediyordum. "Bakabilir miyim?" dedim kızıl gerdanı tutan çocuğa. Hafifçe bana döndü. "Dokunma" dedi, "çünkü yaralı." Kuş, çocuğun avucunda, minicik gagasını açıp kapatıyordu. Tam o anda çamaşır ipinin altındaki koca kafalı çocuk beni kenara itip kuşa nefes aldırmayan, onu yutan çembere katıldı ve saflar sıklaştırıldı. Rutubetli hava, benzin ve toz kokusuna karışıyordu. Öğle sıcağında güçten düşmüş hâlde hayatta kalmaya çabalayan güvelerin süslediği bir desende bisiklet zincirleri ve pervane kayışları sarkıyordu ahşap duvarlardan. "Bu kuşa ne yapacaksınız?" diye sordum görünmez yaratığın üzerine eğilmiş sırtlardan oluşan duvara. Uzun ve yağlı saçlı bir çocuk omzunun üzerinde baktı. "Ameliyat edeceğiz."

Oyuncak kutumun içinde steteskop, şırınga ve çok renkli hap şeklinde şekerle dolu şişeden oluşan bir bakım kiti vardı. Anita Garner'ı evimin arkasındaki kulübeye götürür ona iğne yapardım, kendime de yaptırtırdım. Başka bir insanın ellerinin yavaşça külotunuzdan aşağı kayması, plastik iğnenin sizi gıdıklaması, her an annenize yakalanma korkusu, tarif edilemez. Küçük kuşu kurtarmak için can atıyordum. Belki ameliyattan sonra onu odamda evcilleştirebilirdim. İstediği zaman dışarı çıkabilirdi, çünkü gizli ıslığımı çaldığımda bana geri gelecek şekilde eğitecektim onu. "Ameliyata yardım edebilir miyim?" diye sordum. Bu çocuklar büyüktü, belki beşinci sınıftaydılar; birbirlerine bakıp kem küm ettiler. "Yarın gerçekten çok erken gelmek istiyorsan" dedi biri, "sanırım yardım edebilirsin. Neyse izleyebilirsin." Bir an için küçük kızıl gerdanın birinin avucunda başını döndürüp göz kırptığını gördüm.

Uyumak mümkün değildi, sabah küçük kuşu ameliyat edeceklerdi. Sürekli boğazım ve kulaklarım ağrıyordu, yakında bademcik ameliyatı olacaktım ve o gece kulak zarımda korkunç bir ağrı hissediyordum. Ama bakıcı Bayan Stone bana aspirin vermiyordu çünkü "ilgi çekmeye çalışıyormuşum". Odamın kapısından bakıcının siluetinin koridorda birikip dağılışını izliyordum. Televizyondan gelen zayıf ışıkta, oturma odası ve mutfak arasında zalimce gezenip duran büyük bir balık.

Tenis ayakkabılarımı giydiğimde ve bakım kitimi alıp şafak söktükten hemen sonra sessiz evden gizlice çıktığımda herkes uyuyordu. Dışarısı o saatte bile sıcaktı. Cılız bir kedi boş sokakta geziniyordu. Pazar günüydü.

Bahçeye vardığımda herkes gitmişti. Yürüdükçe ayakkabılarımın altından toz yükseliyordu. Kulübenin kapalı kapısına gözlerimi diktim. Komşuların izliyor olma ihtimalinden dolayı gergindim. Böcekler, bir konservenin etrafında uçuyordu. En sonunda kulübeye gittim ve kapıyı açmaya çalıştım. Kilitli değildi. Gözlerimin karanlığa alışması için biraz bekledim, bakım kitim kolumda asılıydı. Rutubetli hava yüzüme siyah bir bez gibi yapışmıştı ama boğazım kuruydu ve sanki biri mideme yavaşça vida sokuyor gibiydi. Kanatlar bile gitmişti. Bir süre orada durdum, sonra döndüm ve dışarı çıktım. Koca kafalı çocuk üzerine eğilirken, sarı bukleli kızın havaya baktığı çamaşır ipinin altındaki noktada yalnızca kahverengi otlar ve çakıllar vardı. Garajın kenarındaki otlar, ağır rüzgârda kulak tırmalayan sesler çıkarıyordu. *Kafayla ne yaptılar,* diye düşündüm. Tekrar içeri girdim. Göğsü tıraş edilmiş gibi tüysüz olan ve bir tavada kendi kırmızı sıvısında yüzen kızıl gerdanın yanına çömeldim. Küçük et yığının yanında bir iki tüy vardı. Küçük bir hindiye benziyordu.

Dışarıdaki parlak beyaz dünyada sanki hiç insan kalmamıştı, sanki hava saldırısı sirenleri çalmıştı. Elektrik kablolarının vızıltısını duyuyordum. Christy'nin evine vardığımda,

Kip ile birlikte bahçede hoplayıp zıplıyorlardı. Garajın girişinde Çin ip atlama oyununu oynamak için tişörtlerimizi çıkardık, bileklerimize lastik bantlar bağladık. Dümdüz göğsümüz sıcakta parlıyordu. Eve geldiğimde Bayan Stone herkesin bütün gün beni aradığını ve annemle babam eve geldiğinde beni bir tokadın beklediğini ya da en azından öyle umduğunu söyledi.

Sevgili Olivia, o kadar güzel vakit geçirdiğimiz sırada beni aşırı dozdayken görmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Neden o kadar uyuşturucu aldım bilmiyorum. Sanırım aldığım bir avuç Valium muhakeme yetimi zedeledi. Sağlık görevlileri etrafımdayken yerde yatıp Elvis ve Foucault'yla ilgili espriler yapmam rezalet olmalı. Prozac VE Ritalin VE Valium VE eroin VE alkolle kafayı bulmuş olmamsa sanırım biraz tuhaf. Ama bunları yazıya dökmek iyi geliyor çünkü ne kadar manyak olduğumu fark ediyorum. Beynimin gerçekten *uyuşturucuya ihtiyacı olduğunu da*!!

Selam Gia: Bunu sana söylemeye korkuyorum çünkü benden artık hoşlanmayacaksın diye korkuyorum. Bunu yaptığıma inanamıyorum ama geçen gece senin evinde sen beni Bee Princess olarak fotoğraflarken Valium'unu çaldım. İşte böyle, bu kadar iyi arkadaşlarız, bir şey çalacağım son kişinin sen olduğunu düşünüyor olabilirsin ama çaldım işte. Valium'ları gördüm ve onlar benim olmalıydı. Valium beni depresyondan sarsılmış hâlde uyandırmasaydı sanırım o kadar büyük bir olay olmayacaktı bu. Çünkü Ritalin aldıktan ve sabah kahvemi içtikten sonra da depresif hâlim devam etti. O yüzden depresyonu atlamak için daha çok Valium aldım ve işe gittim, insanlara şakalar yaptım ve daha iyi hissedeceğimi umut ettim ama üç saat boyunca işte tek düşündüğüm şey, kenara ayırmam gereken geri kalan VALIUM'lardı.Deano, Sanji ve Thalia ile buluşup kokteyl içecektik ama ben içmek istemediğim için Valium hayati önem taşıyordu. Thalia, beyni Fransa kadar büyük olan biyolog / dil şairi / kontak doğaçlama dansçısıydı. İçinde falan filan olan rezalet performastan sonra benim tam bir maskara olduğumu düşünüyordu, aman kim takar. İzleyicileri gerçekten çok karanlık bir yola sürükledim ama neyse uzun lafın kısası tatlı dilli bir alkolik ve nerdeyse James Bond

olan Sanji ile birlikte Jameson shot'ları içerken bilincimi kaybettim. Her neyse Valium'larını çaldığım için gerçekten çok özür dilerim. Çünkü yanlışlıkla eroin satın aldıktan sonra bir nevi aşın doz oldum ve hastanede neredeyse başını belaya sokuyordum. Çünkü Angel Grrl ve Sydney'ye yalan söyledim, Valium'ları bana *senin verdiğini* söyledim. Daha sonra sözümü geri almak zorunda kaldım çünkü başına dert açmak istemedim.

Kanka Valium'ları boş ver gitsin. Onları ortalıkta bırakmam hataydı! Fotoğraf çekiminde Bee Princess olduğun için teşekkürler. Her zamanki gibi manyak güzel görünüyordun, artı gelmiş geçmiş en iyi modelsin. Yerin dibine geçmiş durumdayım çünkü Crystal French ve ben tüm toplantı boyunca uçurtma gibi uçtuk, sanki farkında değilsin de! *Tabii* ki Valium'ları aldın. Ne yani taştan mı yaratıldın? Seni alkol ve sigara kullanmamaya teşvik ediyoruz bu yüzden gerçekten çok kötü hissettim ama geçmişte seninle içmek ve tüttürmek çok eğlenceliydi, itiraf edeyim. Sevgiler, Gia.

Merhaba Sydney. Bunu yazılı olarak alıyorsun çünkü (a) sarhoşum ve (b) arkadaşlığının gerçekten hayati bir destek kaynağı olduğunu sana söylemem gerekiyor. Tabii ki bu da klişenin önde gideni! Durmadan aldatılmış gibi hissediyor olmalısın. Babam sarhoşken yaptıklarından pişman olduğunu itiraf edip dakikalar değil belki ama saatler sonra bir restoranda kafası çorba kâsesinin içinde veya arabasına bir sürat teknesi bağlayıp birilerinin bahçesinde arabanın içinde otururken yakalandığında ben de böyle hissetmiştim. Sarhoş olup suratına kustuğum pişmanlık ve rehabilitasyon ifadelerimi durmadan dinledin. Yüzüne kustum demiyorum. Sanırım kusmadım.

Sevgili Angel Grrl. Burada oturup El Pico içiyorum ve GECİKMİŞ KAPİTALİZM İSYANIMIN rengindeki gökyüzüne bakıyorum. Allahım, geçen gece sen yorgunluktan ölürken telefonda sana bağırdığım için KÖPEK GİBİ ÜZGÜNÜM. Ev sahibem beni DELİ ediyordu, lanet olsun. Bazen çok bencilleşiyorum. Böbrek iltihabından hasta olup üstüne on sekiz gün çalışıp bir de eve gelip HANİMİŞ DİĞER HASTA oyunu oynayarak, kendin muhtemelen her yere kusarken o adamın ishalini ve kusmuğunu temizlemen aklımdan çıkmadı! Bencillik ediyordum, önemse-

miyorken senin nasıl olduğunu soruyordum. Ama şimdi güzel bir gece uykusu çektiğime ve harika kahvemi içtiğime göre, ÖNEMSİYORUM! SENİ sormak maksadıyla SADECE, arkadaşlarım olmadan bir hiç olduğumu bilerek, seni aramak için cinnetimin geçmesini beklemeliydim. Borç paraya falan ihtiyacım yok. Gerçi senin evinden kendiminkine giderken geçtiğim leş gibi üç sokak için taksiye bindim ama. Supertramp'in *Crime of the Century* şarkısını dinleyip uyuşturucu çektiğimiz, baksırlarımızla uzandığımız o sarhoş edici günleri nasıl özledim. Daha sonra senin olgun olduğunu, benim olgun olmayı bırak Bellevue'de en sonunda patlayana kadar daha fazla uyuşturucu için zile basan bir labarotuvar faresi olduğumu fark etmiştik.

Yeni olayım şu" dedim Jane'e, kumsalda birlikte uzanırken. "Gökyüzüne baktığında uyandığına şükredeceğin bir yerde yaşamak istiyorum."

"Çok haklısın" dedi Jane, bir kitapla gözlerini güneşten korurken. "Sevdiğin insanlar dışında belki de hayatta en önemli şey gözlerini açıp gökyüzüne bakmak."

"Tucson gibi" dedim, "Gökyüzü orada menekşe rengidir. Belki de leylak. Hem de her gün."

"Evet" dedi Jane, gözleri kapalı. Denize girmiştik, saçları hâlâ nemliydi. "Sinir sistemime göre, mavilik bir gülümsemeyi kodluyor. Kitabı, yüzünden çekti. Şişman bir adam yavaşça suya girdi, dalgalarla dans eden küçük biçimsiz bir deniz kestanesi. Yan yattı ve Şükran Günü balonu gibi denizin maviliklerinde süzülmeye başladı. Fotoğraf çektim. "Pliny, ismini koymadığımız, neredeyse siyah gibi bir rengin var olduğunu düşünürdü" dedim adamı farklı bir açıdan odaklayarak. "Hıı o piç" diye mırıldandı Jane. Elini kumda boş boş gezdiriyor, kumun içine sokuyor, kumların parmaklarının arasından dökülmesini izliyor, sonra tekrar kuma sokuyordu. "Pliny kimdi ya?" diye sordu bir süre sonra. "Tucson'dan tanıdığım bir ayyaş" diye cevapladım. "Çünkü sanırım o rengin

adı KALBİM'di!" diye bağırdı Jane, yüzü hâlâ ona hediye olarak aldığım kitabın ardında. Kitabı o kadar çok sevmiştim ki resmen kitaba vurulmuştum. Bitirdikten sonra iki hafta boyunca yatağımın yanında yerde durmuştu ve ne zaman ona baksam gerçekten acı çekiyordum, hikâye bitti diye büyük, çok büyük bir üzüntü yaşamıştım.

Kocaman bir dalga adamın kafasına çarptı ve adam gözden kayboldu. Ufuk, neredeyse denizle aynı renge boyanmıştı. Benim gibi bir kız, gökyüzünde serbestçe salınan yumuşacık yeşil deniz yosunları olan mavi bir denizaltı sabahına uyandığında, o maviliğin bir insana dönüşmesini ister. Muhtemelen adını Jane koyarım böylece onu oltaya getirebilirim. Güneş bacaklarımı yakıyordu. Sırt üstü dümdüz yatarken vücudumun nasıl göründüğünü pek takmıyordum. Yanımda yatan Jane'in vücudu çok güzeldi. Gövdesi tam avuç içinize göre tasarlanmıştı. Kaburga kemiklerinin çizgileri yay gibi kalçasına uzanıyordu, sıkı ve sıcak karnının üzerinde ellerimle daireler çizmem ve ellerimin orasındaki narin atışla ilgilenmesi için yalvarıyorlardı. Onu sikmek istiyordum çünkü hayal etmek çok zordu, çok gizemliydi. Sahilin alt kısmında, aileler çizgili şemsiyelerinin altına yapışıp bağıra çağıra birbirleriyle konuşuyordu, sesleri daha çok martı çığlığına veya cam kırılmasına benziyordu.

Jane bazen iğrenç vintage mayolar giyip güzelliğine gölge düşürürdü. Ne giydiğini pek önemsemezdi. Deniz kenarındaki o günün, güneşin, suyun, kumsalın bütün güzelliğini emiyordu, kendi vücudunda bir noktada toplayıp onu kat kat arttırıyordu. Sonra bana dönerek bir bakış fırlatıyor ve kalbimi kül ediyordu. İnsanların onu güzel bulması, vücudunu beğendiklerini söylemeleri canımı sıkıyordu. Kalbim güm güm atıyordu ve dişlerim kıskançlığımı ve öfkemi gizlemek için takındığım gülümsememin ardından istemsizce gıcırdamaya başlıyordu. Memelerini dudaklarımda, onları hızlıca yaladığımı, ensesi avuçlarımda, ağzım onun ağzında, beni öptüğü-

nü ve nefes alamadığımı hayal ediyordum. Bana kimi hatırlatıyordu? Hangi moleküler seviyede Jane hücrelerimin derinliklerinde çanı çalıp beni sürekli titreme hâline sokuyor ve sürekli elektrikli idam sandalyesinde tutuyordu? Vivien Leigh'nin yeşil gözleri ve koyu renk saçları vardı. Daha da rahatsız edici olan annemin yeşil gözleri kötü niyetle yuvalarından fırlamış, bilinçaltıma saplanmış ve sonra yok olmuştu. İçinden inceye bir tiksinti ve utanç sıvısı sızan ve etrafa yayılmaya başlayan küçük bir delik bırakmıştı geriye. Annemin yeşil gözleri, cidden. Çok sinir bozucu bir düşünce, şimdi kendimi öldürmem gerek.

Bugünün On Bonus Başarısı

1. Şeytanla savaştım.
2. Ot içmedim (şimdilik).
3. Yerleri süpürdüm, gazeteleri topladım.
4. Dört dosyayı düzenledim.
5. Adet sancısından öldüğüm için işe yaramasam da işe gittim.
6. Brokoli, yani "bağırsak süpürücü" yedim.
7. X kişisiyle aramda geçen upuzun sohbete dayandım, sahte empati dalgaları yaydım.
8. Uyandıktan sonra üç saat boyunca sigara içmedim.
9. Taksiye binmek yerine spor salonuna yürüdüm.
10. Çeşitliliği kutladım.

Roland Barthes okuyordum, kahve, Ripped Force*, bir halterci efedra içeceği, bazı bitkisel kristal metlerle çok heyecanlanmış bir hâlde, bana doğru yaklaşıp mesafeli ve sakin bir tavırla geçip giden ve Jane'den farklı olmayan bir kızı düşünüyordum. Müzik setinde yeni bir aşk şarkıları CD'si çalarken, step dansı yapan devasa bir sigara beynimin içinde

* Genellikle sporcuların içtiği bir enerji içeceği. (ç.n.)

hoplayıp zıplıyordu. Roland, *halüsinasyonun yeni şekli fotoğrafçılık* gibi bir şey diyordu, bu da benim ilgimi çekti. Çok süper bir anlamı ya da olayı yoktu; sadece bazı kelimeler, soğuk bir kapsülden dökülen yeşil ve eflatun boncuklardı. *Roland Barthes çok güzel*, diye düşündüm. *Bu şarkıyı seviyorum.* Şarkıyı o kadar çok seviyordum ki kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor, gözlerimi dolduruyordu. Duygular ve yarım yamalak fikirler kafamın içinde sel olup akıyordu, düşünceler beynime üşüşüyordu. Bu şarkıyı benim kadar başka kim sevebilir, kimle takılabilirim, kim beni aynı anda hem sıkıntıdan hem korkudan kusturmaz? Her birkaç dakikada bir müzik, sözler ve aşk sahneleri zihnimde öyle güçlü bir ajitasyon dalgasıyla toplanıyordu ki beni sandalyeden ileri fırlatıyordu. Bir iki tabak yıkadım, yatağımı topladım, çamaşırları ısıtıcının üzerinden aldım, saç fırçamı tereyağından uzaklaştırdım. Yaratıcı olmama sebep olacak düzenli bir atmosfer yaratmaya çalışıyordum. Para harcamak benim için işkence olsa da işimi kolaylaştırmak için yeni CD'yi aldım. Hâlbuki kendim için şöyle yeni bir kural koymuştum: a) yaratıcılığını arttıran ve b) uyuşturucu, sigara veya kokteyl dışında her şeye para harcayabilirsin ve bu konuda endişelenmek ya da suçlu hissetmek yasak. Şarkıdaki bu pigmeler, sanki o anda müthiş bir şeyler gerçekleşiyormuş etkisi yaptı. Seviyorum küçük pigmeleri. Umarım kanser olmam. Duygularımı kontrol altına almak ve onları denetlenebilir sınırlar içinde tutmak için ciğerlerime sigara içerememek kâbus gibiydi. Odaklamıyordum. Nikotin yoksunluğu benim nasıl da bir vakum; ihtiyaç ve arzuyu emen bir makine olduğumu ortaya çıkardı. Of her şeyi seviyorum, diye düşündüm, bir sürü kat aşağıda yoldan geçen birine penceremden bakarak. Ağaçlardan taşan çiçekler, röntgenci bahar tomurcuklarının arasında aşk şarkıları söyleyen kızıl gerdanlar, turuncu bir çöp bidonundan neşeyle dökülen çöpler. Şortuyla oradan oraya koşturan Amazonvari UPS şoförünü seviyordum, tanıdığım bir kız, paketi teslim alıp imza

attıktan şoförü baştan çıkarmayı başardı resmen. Her gün bu işi yapıyormuş gibi, üstü çıplak, altında dar bir Speedo marka mayo ve ayağına çorapla giydiği sandaletleriyle bütün konseptleri yıkan, zayıflıktan ölmek üzere hâliyle uyuz köpeklerini gingo ağaçları altında yürüyüşe çıkaran ruh gibi adam... Bu adama bittim. Menekşe rengi gökyüzü ve pofuduk bulutlar, sokağın ucundaki gotik tarzdaki düzensiz terasların arkasından yükseliyordu. Mavinin bu tonuna bayılıyordum, ciğerlerimde ne kadar keskin bir his uyandırıyordu! Bir renk zihninizde nasıl bir bent kapağını açar? Aşk, hipofiz bezimden sızdı ve kan dolaşımına panik olarak karıştı. Şişiyordum, yerden yükselip hızla uçma tehlikesiyle karşı karşıyaydım. Sigaraya ihtiyacım vardı, bir metrelik falan.

Sevgili Judy Davis,

Bildiğin gibi Judy, kişinin dışarı yansıttığı anksiyete seviyesini hafifleten bir nörotransmitter olan gama aminobütrik asit veya GABA eksikliğiyle doğdum ben. Yetersiz GABA demek, aslında söylememe bile gerek yok, anksiyete demek, başka bir şey DEĞİL. *Parlak Kariyerim** ve Çıplak Şölen** (Keşke, Judy!) gibi filmlerde defalarca gördükten sonra, fark ettim ki benim gibi sen de bir GABA "yetersizisin". Filmlerinde çok sakin ve kendine hâkim görünsen de bunun çok iyi prova edilmiş bir savunma mekanizması olduğundan şüpheleniyorum. Ancak senin telepatik yardım çığlıklarına cevap veren ilk kişinin ben olduğumu SAKIN söyleme, Judy! Keskin anlayış kabiliyetim, övünmek için söylemiyorum, benim lanetim. Ama itiraf edeyim, profesyonelliğe ve sözümona Hollywood edebine bağlılığın sebebiyle dikkatle kontrol altında tuttuğun fokur fokur kaynayan cinselliğini fark eden ilk ben olabilirim.

Prozac gibi ilaçlarla her gün sinir sistemime ince ayar yapmam gerek, Judy. Ayara hazırlık için Tegretol; sivri beyin dalgalarımı yumuşatmak ve beklenmedik öfke krizlerimi azaltmak için tasarlanmış antiepileptik bir ilaç; sözde odak-

* (İng.) My Brilliant Career. (ç.n.)
** (İng.) Naked Lunch. (ç.n.)

lanmama yardımcı olan Ritalin ve son olarak Ritalin'in sebep olduğu anksiyeteyi ortadan kaldıran Xanax. Sen de bu "saçmalığın" içinde olduğun için eminim biliyorsundur: Ritalin, kokain ve diğer pratik şeylerden çok daha yumuşak ama sen ve senin sözde arkadaşların film setlerinde dayanıklılığınızı arttırmak için bol miktarda çekiyorsunuz, partilerden bahsetmeye bile gerek yok zaten.

Gerçi seni kafamda öyle aşın partileyen biri olarak canlandırmıyorum Judy, bir müzeye gittiğini veya parkta oturup hayat hakkında bir şeyler düşündüğünü hayal etmeyi tercih ediyorum. Bunun daha doğru (ve onur verici!) bir portre olduğunu var sayıyorum! Belki şimdi bile parkta bir bankta oturuyor, kafanda unutulmaz bir karakter oluşturuyorsundur!

Judy eğer benim gibiysen o zaman hayatının önemli bir kısmını kapalı perdelerin kasvetinde, patates cipsini ve kolayı yolcu olarak aldığın kendi gemin Yatak'ta, başıboş bir şekilde geçirdin. Belki sen de benim gibi, Judy, kendini bazen tavandaki aynada çıplak vücudunu değerlendirirken buluyorsun. Gördüklerin bazen gayet iyi, iki dakika sonraysa kelimelerle anlatılamayacak kadar korkunç bir facia. Peki, o iki bakış arasındaki kısa zamanda vücuduna ne oldu?

Hiç şüphesiz Judy sen de kitap yığınları ve dergilerin kötü bakışlarıyla kuşatılmış hissetmişsindir kendini. Ne kitaplara ne de dergilere birkaç dakikadan fazla odaklanabilirsin. Toksinlerle şişmiş, turkuaz votka şişleri ve kalıntılarıyla dolu mutfak lavabosunun uzaklığından yılmışsındır. Lavabonun altındaki sigara izmaritleriyle dolu çöp yaygara koparır, izmaritler senden başka kimseyi rahatsız etmeyen ölümcül sessiz çığlıklar atar, bitkiler akşama doğru korkunç yolculuklarına başlarken sen de bazen kayıp düştüğün rahatlık vadisinden kurtulmak için bir sigara daha yakarsın. Kasların bir anksiyete filmiyle kaplanmıştır. Evham, parasızlık, işsizlik, iş korkusu, uyuşturucu yoksunluğu, sevgi kaybı veya onun gibi şeylerden kaynaklanan derinin altında dinmek bilmeyen bir sıkıntı.
Vücut harika bir şey, Judy, korkunç bir şey, bir vücutta hapsolmak harika ve dehşet verici bir şey, her an her şey kontrolden çıkabilir. Abis olarak tanımladığımız o dipsiz ve efsanevi şeyin üzerinde, seni deli gibi oradan oraya savuran halata dişlerini geçirmiş tutunuyorsun.

Judy senin Çıplak Şölen'de o böcekle seks yaptığını görünce kendi kendime "İşte benim gibi düşünen bir kadın" dedim. Judy, menzilinin, almak istediğin sanatsal risklerin hiç sınırı yok mu? Senin de benim gibi bir alkoliğin kızı olabileceğini ve ergenlik yıllarında tıpkı benim gibi kokteylindeki alkol seviyesi ne kadar yüksekse beynindeki anksiyete seviyesinin o kadar düşük olduğunu keşfetmiş olabileceğini fark ettim. Haksız mıyım?

İyi tarafından bakalım Judy, seni anlayan biriyle konuşmak rahatlatıcı değil mi? Benim yumruğum senin içindeyken sen Petravon Kant'ın acı gözyaşlarını* dök istiyorum. Tanrım, Judy, o böcek. Senin ufak çığlıkların! Judy, güneş orospunun teki.

Bayıltıcı derecede sıcak bir öğleden sonra yüzmeye gitmeden önce Jane ve ben sosisli pişirdik. Şehir sıcaktan yanıyordu. Jane'in evi cehennem gibiydi, ocağın ateşine bakmak bile kişilik bütünlüğümüzü tamamen sarsıyordu. Yemek yerken, Jane, kuklasına "karın" adını veren dindar bir vantriloğun yazdığı Hıristiyan karından konuşma sanatının nasıl icra edildiğiyle ilgili bir kitabı sesli okudu. Sosisli dışında mutfağımızda hiçbir şey yoktu ama neyse ki Jane'de hâlâ ocağın üzerindeki rafta, kendini espresso zanneden bir kutu El Pico vardı. Aslında siyaha boyanmış böcek ilacından bir farkı yoktu. "Bunaltıcı sıcak bir günde ozon alarmı sırasında, buharı tüten bir bardak formal dehide bayılırım" dedim. "İşte o zaman büyü gerçekleşir" diye cevapladı Jane. Kalktı ve tezgâhta bir hamamböceğinin yanında duran tavşan el kuklasını aldı. "Bir sonraki çıplak stand-up gösterim 'Masaüstü Fizik'te bu şeyi karın figürü olarak kullanmayı düşünüyorum" dedi. Mayolarımızı ve havlularımızı aldık. Çıkarken Jane kapıyı çekti, kilitledi ve merdivenlerden inmeye başladı. "Sanırım İspanyolca'da *El Pico* 'Psikopat' demek" dedi, pislik ev sahibine gülümsedi onun kapısının önünden geçerken.

* Petra Von Kant'ın Acı Gözyaşları: Yönetmenliğini Wener Fassbinder'ın yaptığı 1971 yapımı film. (ç.n.)

Adam yalnızca sapık gözünü görebileceğimiz kadar aralamıştı kapıyı:

Sonra havuzdan dolaşa dolaşa eve dönerken, temizlenmiş ve tazelenmiş auralarımız arasında salınıp duran elektriği gözlemledim uyuşukça. Yıkık dökük binalar, şiddet dolu bölgelerden Ava Gardner'ın oynadığı tropik bir ortamda geçen siyah-beyaz bir filmin sıcak ve nemli *chiaroscuro*'suna* doğru bir değişimden geçiyordu. Cuernavaca**, belki. Ya da Uruguay. Bu yakıcı havada, etrafımızda her zamanki korna seslerinin, matkap seslerinin, araba kazası seslerinin, bazen kaldırıma çarpan bir bedenin çıkardığı korkunç sesi takip eden fren çığlıklarının gürültüsünden geçilmiyordu ama o anda gürültü etkisiz hatta neredeyse hayali geliyordu bana. Jane ile aramızdaki hiç geçmeyen durgunluk hem o kadar gergin hem de ilginç bir şekilde o kadar çekiciydi ki tamamen doğru olduğunu düşündüğün bir fikir sahibi olabilirdin yanlışlıkla. Sanki günün gerginliği bir kumaş olup esneyecek ve benim siluetimde bir açıklık oluşturacaktı. Buradan Jane'in arazine girecektim. Bahçe çitlerinden içeri sızan alacakaranlık, jaluzilerden çekilip pervane kanatlarının altından daireler çizerek geçen ve bambu yatağın ucundaki şezlonga fırlatılmış iki nemli mayoyu selamlayıp tembelce uzaklaşan güneş... Yatakta birbirine dolanmış vücutlarımızla ve aklı karışmış hâlde Jane ile beni yakalayan kamera... Birbirimizin teninin sıcaklığında mayışmışız; nereye dokunduğun veya değdiğin, nereyi okşadığın, parmak ucunla nerede ağaç, bulut, çiçek, kedi veya gemi çizdiğin fark etmeksizin her noktası o kadar yumuşak ki... Tabii ki her ikimiz de solunum sıkıntısı çekiyoruz.

"Senin için küveti doldurayım" dedi Jane beni şaşırtarak, koridorun floresan aydınlığından evinin karanlık sessizliğine

* Tam çevirisi Işık Gölge olan bu terim, sanat eserlerinde karanlığın ve ışığın kontrastını kullanarak kompozisyon oluşturmak anlamına gelir. (ç.n.)
** Meksika'da bir şehir. (ç.n.)

geçerken. Banyoya girdi ve musluklardan foşur foşur su aktığını duydum. Ben oturma odasında yere yapışmışken Jane havluları asıyor, Jane'lik şeyler yapıyor, banyo ve yatak odası arasında mekik dokuyordu. *Senin için küveti doldurayım.* Karın boşluğumla olasılığın kutsal boyutları arasında endişeyle karışık bir korku hissi tırmanmaya başladı. Gerçi orada başka bir his daha pusuya yatmıştı: Hafiften bir şüphe meltemi, bir "Dövüş ya da Kaç" ipucu. *Allahım,* diye düşündüm. İnsanlar normalde, yanlış anlaşılamayacak kadar baştan çıkarıcı ve kısık bir tonla böyle şeyler söylemez yanlışlıkla. *Senin için küveti doldurayım.* Brontëvari, değil mi? Yarı çıplak şekilde geçirdiğimiz tensel hazla dolu bir günün ardından, bedenlerimizi soğutmak için kendimizi serin sulara bırakıp, daha sonra yeterince soğuyunca, hatırladığım kadarıyla kuvars ve mika parçalarıyla süslenmiş geniş granit blokların yanına, parlak beyaz güverteye attığımızda bunu Gia'ya söylemiş miydim? Senin yanında memnuniyetle içten içe yanıyordum, aşağıdan gelen radyant sıcaklıkla doluyordu bedenlerimiz. Bunu fark edince sen de karnının üstüne yatıyordun ve bu böyle devam ediyordu. Evet şimdi çok sıcak oldu, tamam hadi suya atlayalım, evet rahatladık, hadi çıkalım! Gidip bir sigara yakalım, duş alalım, tekrar suya girelim, sonra biraz yoga yapalım ama yapmıyormuşuz gibi davranalım. Müthiş! Bunu Gia veya bir başkasıyla yapmış mıydım? Cevap: Hayır, yapmadım. Kimseyi birlikte *mutlu* ve seksi bir gün geçirdikten sonra eve davet etmemiştim kesinlikle. *Suyun sonsuz dönüştürücü ve oyunbaz özellikleri, tam aksine... Daha çok bir kızın birden fazla yaşadığı devam eden orgazma benzeyen yaratıcı bir güç, sonsuz olasılık üretici çünkü... Bilincin kurtuluşu, katı ve sınırlayıcı hiyerarşisinden... Girdapların ve hortumların örneklendirdiği gibi, suyun zümrütlere düşüşü ve parçalanışı Jane'in gözlerinin...* Jane bana havlu vermek için banyodan tekrar çıktı. "İstediğin kadar kalabilirsin" dedi. "Spagetti yemeye gelmek isterler mi diye Damon ve Terence'ı arayacağım. Spagettiyi onlara aldırayım."

Neden Jane'in eteğinin altında protez bir uzuv yok ki? Böylece benim ona duyduğumdan daha çok ihtiyaç duyardı bana" diye yazdım. "Sadece protez bacağını yıkamak için bile olsa." "Gönder"e bastım ve veri girişi yapıyormuş numarasını beceriksizce çekerek gizlediğim uzun mail sohbetimiz sırasında sorumu Gia'ya göndermiş oldum. Tıp ve İlaç Katalogları adlı cehennemvari bu ara durakta çalışarak kendimi yoramazdım. Gri halı kaplı paravanın yanında geçerek geri döndüm. Yamuk sandalyem beton zeminde gıcırdadı ve bugünkü görevimi sergileyeceğim devasa sahnede dönmeye başladı. Açlığım ve yorgun gözlerim yüzünden gergindim. Bina bir nevi depo/uçak hangarı karışımı bir şeydi ve her yüzeyden hücrelerimi büzüştüren ışıklar yansıyordu ama yine de ortam karanlık gibiydi. Hava katılaşmıştı sanki, karşımdaki duvarın kenarında şeyler bulanıklaşmıştı. Elektronik bir "oink" sesi Gia'nın cevap verdiğini bildirdi, ben de masama döndüm.

Oturmuş *Letting Go*'nun internet sitesine bakıyorum ve dün yaptırdığım sözde grip aşısından sonra fiziksel olarak benden geriye pek bir şey kalmamış olsa da Emily için ağlıyorum. Önce zaten zayıf ve titrek olan kolumun derisinin ve kasının bir katını bir X-Acto marka bıçakla açtılar, daha sonra Makita marka çok güçlü bir çivi tabancasını alıp omzumdaki ürkek ve çıkık sinir ucuma sapladılar. Sadece "Siktir Et" deyip tüm uzvu kestiler ve eski bir dolap menteşesiyle iki birim kalınlığında bir kemik taktılar. Bu da yetmiyormuş gibi eve giderken "grip" oldum. Neredeyse bayılıyordum. Ancak düşüp başımı zavallı, sefil, kirli bir kaldırıma çarpıp yaracak kadar uzun sürmemişti bu. Ama ben depresyondayken bir arkadaşımın bana eroin vermesi ve daha sonra bağımlı olup sonraki altı sene perişan bir hayat sürmem gibi birbiriyle senkronize olan bütün negatif anları silersem hayatım nasıl olurdu diye düşünecek kadar vaktim oldu ve "bayılma" olarak adlandırılan gerçeğe verilen bu bir anlık molada kendimi New Bedford'da bir bahçede gördüm. Arkamdaki tel örgü kapı gıcırtıyla açılıyor, tıpkı Emily Lebuff'a benzeyen ve iki bardak elma suyu tutan genç ve güzel

bir kadının arkasından kapanıyordu... Her neyse üzücü ve ruhsal bir gribe yakalanmıştım ancak üzülmemem gerektiğinin, çünkü sıçan istilası altındaki Chinatown'ı New Bedford'la; ödenmemiş fatura yığınından oluşan bahçeyle telefonun bitmek bilmeyen zırıltısını Emily'nin sıcacık sarılışıyla değiştirerek, aslında bir nevi hayallerimde yaşadığımın farkındaydım. GÖRÜYOR MUSUN? Bir şeyin gerçek hâlini olması gereken hâliyle değiştirmek mümkün! Yaptığımız kitap zımbırtısını görmek için çok heyecanlıyım, her zamanki gibi yaptığın şey yere çakıldı, bir kez daha teşekkürler kanka. Gelecek haftaki gösterinde başarılar. Sahneye çıkacağın ana kadar içmemeye çalış. Öpüldün!

E-maili okumayı bitirdim, Adam bilgisayarıma bakıyor mu diye omzumun üzerinden kontrol ettim, "Yanıtla" seçeneğine tıkladım.

G, bu yazıyla bugün gezegendeki en yetenekli ve anlayışlı görsel sanatçı olduğunu kanıtlamakla kalmadın, dünyanın yaşayan en büyük yazarı olduğunu da gösterdin. Yazdıkların nefesimi kesiyor ve daha fazlasını okumak için can atıyorum. Bu hoşuma gittiği kadar beni rahatsız da ediyor. G, bu düşüncelerle, yaratıcı yazarlıktaki üstün başarılarından dolayı 1. Gelenksel Lilah Plumjoy Yaratıcı Yazarlık Bursunu almaya hak kazandığını söylemekten memnuniyet duyarım. Bu, Dr. Baby X'in yazarlık atölyeleri için ömür boyu burs alacağın ve her zaman Yıldız Öğrenci ve Öğretmenlerin Evcil Hayvanı unvanlarını taşıyacağın anlamına geliyor. Evet, diğer öğrenciler seni kıskanacak ama tumturaklı yazı "tarzın"la bize acı çektirmene verdikleri ceza bu. Onların saçma sapan "cümleleri", bataklığa saplanmış kocaman bronz bir Alman botunun kapana kısılmış ve kolları arkada bağlanmış bilekleri üzerinde beton etkisi yapmasına benziyor... Bugünün gençlerinin Duygu ve Düşüncelerini yazıya dökme güdüyleriyle dalga geçen ve yakın zamanda çıkacak olan kitapçığım *Anlamsız Cümleler*'de ele aldığım bir konuydu bu. Botun bataklıktan kurtulmaya çalışırken çıkardığı EMME sesinin aynısı onların sayfalarından da geliyor. Tıpkı işinin ehli olmayan bir diş hekiminin, nöbet bile

sayılamayacak kadar küçük olan ama yine de hayatınızı mahveden krizleri tetikleyen, ön lobun arkasında yer alan ve kökleri çene kemiğine kadar kıvrıla kıvrıla giden zararlı bir azı dişini çekmesine benziyor bu. Panele katılmak zorunda kalırsam sanırım bunu *On Bir Yıl Süren Kötü Gün* olarak adlandıracağım. Bir sebebi yok. Ne mi düşünüyorum? Hâlâ senin "Burada oturmuş ocak sayısına bakıyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum" cümleni kavramaya çalışıyorum. Görevin: Darthmouth sokaklarında gezinip Jolene'in gelişiyle ilgili hikâyeler anlatarak insanları rahatsız eden harem fahişeleriyle ilgili bu olay örgüsünü takip et. Akışına bırak.

Jane'in evinde video izliyorduk. "Neden kızın üstüne atlamıyorsun?" demişti Gia daha önceden. "Belli ki utangaç, ayrıca da eşcinsel değil. Eşcinsel olmayanların bu konuda hiç fikri yok!" "Eşcinsel değil" demiştim. "Sadece sınır falan çiziyor." Ama o gece ot nedeniyle dikkatsiz ve cesurdum. Evet, diye düşündüm. Neden olmasın? Birinin ilk adımı atması gerekiyordu. Jane geçen gün bana "kızlara karşı bir şeyler hissettiğini" ve biriyle yatmaya çok fena ihtiyacının olduğunu söylememiş miydi? Acımasızca flört ettiğin bir insandan ziyade sıradan bir arkadaşa, üzerine düşünmeden söylenmiş gibi duran bu yorum kafamı allak bullak etmişti. Ama bu ifadenin benimle ilgili olduğunu düşünebileceğimi açığa vurmayı reddetmiştim. Bu reddediş beni tamamen yok etmişti, yalnızca havada bir kırışıklık olarak kalmıştım, bu yok oluştan sonra kendimi yeniden bir araya getirmek çok zordu. "Mmhmm" diye mırıldanmıştım en objektif ve ilgisiz tavrımla. "Evet, biriyle yatmak kesinlikle güzel olur. Hmm."

Diğer yandan Jane'in bu lafları en önemli şeye dair bir ipucu, yok yok, bir yardım çığlığı değil miydi? Karşımdaki, yani o sırada âşık olduğum kişi, komik duruma düşme korkumda ve pasifliğimde bir delik açıp ilk adımı attığında sonsuza kadar minnettar olan ben değil miydim? Bongu aldım,

sanki bir savaş topunu dolduruyormuşum gibi dumanı her tarafımı sardı. "Vay be bu efsane bir şey!" diye bağırdı Jane ekrana doğru. Çığır açan tarzda saçı ve tamamen inci kaplı elbisesiyle Fransız bir kadın mermer bir koridorda yok oldu ve kendini bir bahçede buldu. Çıplak heykeller arasında aniden çıplak kalıp gezinmeye başladı. Dilimi mi yutuyordum? Dilim ağzımda bir karton gibiydi, nereye koyacağımı bilemiyordum. Ağzımın içinde gezdirdim, kontrol edebildiğimden ve boğazımdan aşağı kaymayacağından emin olmak için dişlerime sürttüm. Kafam güzelliğinin uğultulu sisinde, Jane bana doğru yüzdü. Üzerinde Taş Devri resmi olan jelibon kavanozlarında kırmızı şarap içip gülerek turuncu kilimin üzerinde yuvarlandık. Jane kalın kemeri, kot pantolonu ve küçük çizgili gömleğiyle çok güzel görünüyordu. Saçını kestirmişti bu yüzden alnının yarısını kâkül kapatıyordu, tam sevdiğim gibi kulaklarının arkasından itibaren kıvırcıktı. Boynu nasıl kokuyordu acaba, saçlarının altı, kulaklarının arkası?

"Jane" dedim.

"Ne?" dedi.

"Çaktırmadan PCP* mi içiyoruz?" Karşımdaki oyuncular şık kıyafetlerini giyerek biçim değiştirdiler; zihnim, üzerinden yeşil bir sis yükselen bir bataklıktı ya da korkunç minyatür eşek arılarından oluşan bir hortumdu. Kesinlikle bir difüzyon makinesiydi. Bu ot güçlüymüş. Ve Jane'in saçı çok, pek çok şeydi. Jane'in saçı benim kayıp gençliğimdi, Jane'in saçı 1.99 dolarlık harika kokan bir şişe Suave Wildflower şampuanıydı. Jane'in saçı güvercinin sabah ötüşüydü; doğanın çağrısıydı; Jane'in saçı bangır bangır "She's like Herointo Me"** dinleyerek alkollü araba sürüyordu, büyülü saatlerde pembe gökyüzünün altında hız treni yolları gibi inişli çıkışlı bir yolda, kendi lanetli kaderine ısınmaya başlamadan kendini açık edi-

* Halk arasında melek tozu olarak bilinen fensiklidin uyuşturucu maddesinin kısaltması. (ç.n.)

** "Benim eroinimsin." (ç.n.)

yordu. Jane'in saçı seks sırasında ilk penetrasyon anındaki o soluğun kesilmesi ve erime hissiydi; çok sevdiğiniz birini kaybettiğinizde duyduğunuz ıstıraptı; Jane'in saçı doğduğum gün annemin, kucağında benimle çektirdiği fotoğraftı; benzin istasyonun kirli tuvalet penceresinden bile görülebilen güneşti; Jane'in saçı denizyıldızıydı, yıldızlardı; Jane'in saçının kendi zihni vardı. Beni zamanda bir ileri bir geri fırlatıyordu, doğaüstü parlak hisler iplerinden kurtulup boynuma dolanıyor ve dalgalanıyordu. On bir yaşındaydım, her tarafı halıyla kaplı küçücük odada ailece televizyonda Cher'in gösterisini izlerdik. Cher, bende hafif bir boğulma hissine dönüşen çılgın bir arzu uyandırırdı. Bob Mackie elbisesiyle "Dark Lady"yi söylerken herkes gibi avucunun içini değil de elinin arkasını kullanarak bir tutam siyah saçını omuzunun üzerinden savururdu. Ben de aşktan sarhoş olur, annemin yemek tariflerinin yazılı olduğu kartlara onun için kasideler yazarken bulurdum kendimi:

> Okyanusların kadını, karanlık ve tatlı,
> O konuştuğunda puslu denizler köpürür,
> Dalgalarla yüzer yeşil gözleri...

Ama asla bundan ileri gidemezdim. Şiir sanki bir çömlek parçasına yazılmış bir antik Yunan şiiriymiş gibi öylece beklerdi, sonuçta mesele Cher'in vücudundan ayrılıp gelgitle sahile doğru fırlayan gözleriydi. Annem odaya girdi, hasar görmüş elektrik telleri gibi dağılmış ve yarılmış saçtan beni çekip çıkardı. Kollarıma ve bacaklarıma hücum edip şiiri bacağımın altına sokuşturmama neden olan içgüdüsel bir utanma hissi geldi bana. Annem çıkınca kartı ikiye yırtıp şömineye fırlattım. Pres-to-Logs odunlarının yanındaki ölülerin küllerinin konulduğu pirinçten yapılmış sanatsal vazodan uzun olan bir kibritle tutuşturdum onu.

Filmde Fransız aktörler kederli bir erkek sesi eşliğinde poz veriyor, cansız duruyorlardı. Hatta kendilerini uzay-zaman

sürekliliğinden atılmış bulmuş gibiydiler. Düşünceler içinde kaybolmuş hâlde, bilinmez bir yere doğru mermer kaplı labirent koridorlarda zombi gibi dolaşıyorlardı. Sonra hiçbir işaret vermeden film önceki güne atladı, yanlış yatak odasındaydılar, sevgililerinin başka duygusuz misafirlerle hissiz hissiz sevişmelerini izliyorlardı. Jane filme dalmış tüttürüyordu. Öpüşmemizin artık o kesinleşmiş gerekliliği ve kaçınılmazlığı odayı doldurdu. Kendi isteğiyle bana yaklaşmadığına inanmak, çoktan öpüşmediğimize inanmak çok zordu. "Hey, Jane" dedim. Kafasını bana döndürdü. "Jane" dedim kafam dumanlı hâlde, "şey belki biraz şu tarafa kayıp..." Yüzünden bir şok ifadesi geçti ve ben durdum. "Eyvah" dedim.

Jane'in bu yüz ifadesi çabucak sevimli ve biraz cezalandırıcı bir gülümseye dönüştü. Bu, şaşkınlığının altında hayal kırıklığı olduğuna dair bir ipucu muydu? Bir anda aramızdaki bir çeşit anlayışı, konuşmadan kurduğumuz güveni yıktığımı fark ettim. Güldüm. "Tamam, tamam, özür dilerim!" diye bağırdım. Jane başını salladı. "Gereği var mıydı bunun?" diye sordu kibarca. "İnan ki benden kaynaklanmıyor" diye yalvardım. "Ot yüzünden. Marihuana bir vantrilok ve ben de onun kuklasıyım." Jane bana bakmadan güldü. "Ot kötü bir akıntı ve ben de akıntıdaki bir tekneyim" dedim nefes nefese. Nefes alamıyordum. Jane gülümseyerek sigarasını söndürdü ve bir tane daha yakmak için uzandı. "Tekne olayını hep sevmişimdir" dedi sigarasını yakarken. "Tekke" dedi derin düşüncelere dalıp duman halkaları üfleyerek. "Tekke."*

Kalbim atarken nerdeyse kaburgalarıma değiyordu. Filme odaklanmaya devam ettik. "Tam şu an kendimi öldürmem lazım" dedim bir süre sonra. "Sakin ol" dedi Jane. "Sıçayım" dedim. "Sikeyim." Kollarımı göğsümde birleştirdim ve televizyona bakmaya başladım. Aslında göremiyordum. Yerin dibine geçmenin cızırtılı otobanı önümde bir kırmızı halı gibi açıldı, kafamın tatlı yeşil dumanı yol boyunca devam ediyor-

* Argoda esrar içilen yer. (ç.n.)

du, asfalt kan kırmızısı utancın hücumuyla kıpkırmızı olmuştu. İşte vücudum, kandan ve pompalardan oluşan bir yapı, bir utanç makinesi. Ben, ben değildim; ben, bir kuzuydum. "Jane, çok üzgünüm" dedim. "Neden öyle söyledim? Neden öyle söyledim bilmiyorum."

"Kes sesini!" diye bağırdı Jane. "Önemli değil." "Allahım" dedim. "Allahım." Televizyonda, takım elbiseli bir grup kuduz muhabir, aktrisi sıkıştırmış, ciyak ciyak bağırıyordu. "Pijamayla mı yoksa gecelikle mi uyursun?" diye havladı kalın siyah çerçeveli gözlük takan bir tanesi. "Hiçbiri" dedi yavaşça nefes alarak, kollarını arkaya uzattı, cesur başınıysa koltuğa yasladı. "Yalnızcaaa iki damla Fransız parfüüümle uyuyorum."

"Zekasıyla baş edemeyeceğim" dedi Jane. "Bir şişe daha şarap açalım mı?" dedim. "İyi düşündün" diye cevapladı Jane. Ayağa kalktı, kavanozunu bitirdi ve mutfağa doğru gitti. Gözlerim, koltukta mırıldanan ve kıvrılan cilveli film yıldızına kilitlenmişti. "O kadar aklını kaçırmış ki bu onu çok zeki kılmış!" diye bağırdı Jane mutlulukla, bir şişe Merlot'nun mantarını çıkarırken.

Her nefes alışımla kedi tüyleri burnuma biraz daha doluyordu. Penceredeki yırtık pırtık siyah kadife kumaşın uçları rüzgârda hafif hafif dalgalanıyordu, duvarlarda gölgeler geziniyordu. Yorganım kılıfından çıkmış, çıkarılıp yatağın ucuna fırlatılmış kıyafetlerle yumak olmuştu. Televizyonun yanındaki şifonyerin üzerinde koca bir yığın VHS vardı. Cherry dibimde sere serpe yatıyor, Steve patisini Cherry'nin ensesine dayamış onun kulağını yalayıp ısırırken o, havayı yoğuruyordu. Bir anda sanki o gün bir çeşit sınavı geçmem gerekiyormuş hissine kapıldım. Gözlerimi kapattım, sonra açtım. Her gece kafama yağan soyulmuş boyalı tavandaki ten rengi bölgelerin saçma sapan kenar çizgileri vardı. Ne sınavı? Ampulün etrafındaki koruyucu camın üzerinde yavru hamam böcekleri,

sinek ve güve kanatlarından oluşan siyah kalın bir toz katmanı vardı. Peki. İğrenç yatağımda yatarken tavanın bu loş ve kasvetli ortamda eriyip gitmesi, ölümcül hastalık ve yılan görüntülerine yer vermesi ve bu sabahın sıradan ancak korkunç gerçeğini acı bir hezeyanla geri vermesi için yalvardım. Ne sınavı lan? Hangi adi ama inanılmaz sonuçları olan yollarla bugünün içine sıçmak üzereydim acaba? Moleküllerimin hırpalanmış ağzında bir yerde küçük ve kolektif bir çığlık baş gösteriyordu, yalnızca köpekler duyabilirdi ama derimin altında her yerde ince titreşimini hissedebiliyordum. Kafamın içinde mutfak dolabının bir envanterini çıkardım. Nyquil, Benadryl, Advil veya reçetesiz verilen değersiz herhangi bir şey, uyamama yardımcı olacak bir şey var mı diye hatırlamaya çalışıyordum. Birbirine girmiş çarşafları ittim ve bacaklarımın kehribar gibi bir maddeyle yatağa çimentolanmış olduğunu gördüm. Allahım, kendimi mi bıçaklamışım? Beynim, içinde yattığım strafor paketlerinin oluşturduğu çer çöp yığınını algılayamadan korku, ciğerimi aniden bir kıskaç gibi sıkıştırmıştı. Patates kızartması kartonları ve küçük küçük şurup kutuları odayı süslüyordu. Halıda yarısı yenmiş bir krep vardı. Çok güzel.

Telefon çaldı. Açıldı ve bipledi, uğursuz bir duraksama oldu. Bekledim. Hoparlörden zorla nefes alan birinin sesi geldi, bu ses Lepa'ya aitti. Benim yaşlı ve diyabetik ev sahibim, aynı zamanda bloğumdaki bütün binaların sahibi olan Lepa. Her zamanki gibi konuşmadan önce bekledi, sanki kabloların içinden bakıyordu. Sanki beni, sinik tipimi bulmak için telefondan yükselip havada dönen kurnaz bir periskopu vardı. "Kira!" diye bağırdı Doğu Avrupa aksanıyla. İsmimi hatırlayamadığı için bana "Kira" diyordu. "Kira! Kirayı neden ödemiyorsun?" Bir kez daha durdu, hırıltıyla soludu ve bir şeyler geveledi. "Niye beni aramıyorsun? Seni üç kere aradım." Yastığı kafama geçirdim. "Sen nasıl bir kızsın kirayı ödemiyorsun? Önceden hep öderdin. Sana ne oldu?" Üzgün görünüyordu.

"Neyse. Beni ara lütfen yoksa avukata giderim." Bir nefes daha, sonra da kapattı.

Yastığın karanlığına bakakaldım. Nasıl bir kız gerçekten.

"Sikerler" dedim yataktan zıplayıp. Akçaağaç çimentosundan ayrılan bacak kıllarımın acısı hoşuma gitti. Televizyonu açtım. "Krem peynir, gevrek simit ve kahveye ihtiyacım var" dedim kedilere. Dışarı çıkana kadar hiç duraksamadan heyecanla merdivenleri indim, baş ağrımın gri nimbusundan geçip yolun karşısındaki simitçiye gidebilirdim. Cebimi yokladım ve bozukluktan başka param olmadığını fark ettim. Üç gündür ödeme almamıştım. Işığın döner bıçakları gözlerimi kesiyordu, fren davulları, vitesler ve motorların metalik kakofonisi kulaklarımı deliyordu. Öfkekolikler bana doğru dümen kırıyordu. Nihayet dükkâna fırtına gibi daldığımda Çinli adamdan domatesli ve soğanlı bir simit istedim yorgun argın. Sikerler. Akşamdan kalmaydım, lüks içinde yaşıyor ve kendime sikik bir simit alıyordum çünkü hayatım bok. Hayatım bok gibi değil. Sadece hayatım –gibi yok– ve bok. Hayatım bok. Siparişimi verip paramı uzatırken varoluşsal sıkıntıların dil bilgisi ve söz dizimiyle ilgili bu ve buna benzer düşünceler zihnimde fır dönüyordu.

Çinli adam gülümsedi ve kafasını sallayarak onayladı, "Ah evet, evet" dedi sanki benim siparişim hayatında duyduğu en mantıklı siparişmiş gibi. Ben de öyle olduğunu düşündüm. Siparişim dürüsttü, evet işte buydu. *Yalan toplumunda hapsedilmişiz,* diye hatırlattım kendime. Adama minnetle gülümsedim, sıcak paketi alıp geniş caddeden karşıya geçtim, yukarı çıktım. Simidin domates ve soğan yerine krem peynir ve üzüm reçeliyle kaplı olduğunu gördüm. *Hay sıçayım,* dedim. Siktir. Gözlerim yaşlarla doldu. Simitçi çok uzaktı, başka bir ülkedeydi, geri gidemezdim. Tüm gücümü merdivende harcamıştım zaten. Yatağa çöktüm. Hayatım = bok. Birkaç dakika sonra bir nefret ve öfke dalgası beni yataktan fırlattı ve kendimi simitçinin olduğu hain caddede buldum. Kibarca ama

sesimde biraz öfke tınısıyla yaşanan felaketi anlattım. "Önemli değil" dedi adam neşeyle, yeni bir tane hazırlarken. "Çılgın reçel" diye mırıldandı. "Çılgın reçel senin için, hiç sorun değil." Siktiğimin şehri. Adam neşe saçarak domatesli ve soğanlı simidi ve reçelliyi de bonus olarak verdi. Eve geldim ve duvara bet bet bakarak ikisini de yedim. Yatağa dönmeli miyim? Telefon çaldı. Sesi açmak için uzandım. Hadi en kötüsünü göster, İblis, sana meydan okuyorum. "...olduğunuzu kanıtlamak için iki tür kimlik kartı..." Mideme bir korku yumruğu yedim. Başım dönüyordu, gözlerim kurumuş, batıyordu. Sesi kıstım. Bir dakika. Elimdeki paketi buruşturdum, sandalyeden kalktım. Eroin satın almamış mıyım? Akşamdan kalmalığım, istisna kabul etmeyen bir alkolikti. Eroin *almış* mıyım? Eroin nerede? Telaşla ceplerimi yokladım. Yatak odasına gidip komodini kontrol ettim, yastığımın altına baktım, yerdeki krebi kaldırdım. Steve ve Cherry ısıtıcının karşısında yan yana oturuyor ve dikkatle bana bakıyordu. Düşünmem gerekiyordu. Önceki gece ne yaptım? Bankaya cebimde üç dolarla girmiş, kırk üç dolarla çıkmıştım. Muhtemelen McDonald's'da beş dolar harcamıştım. Tamam, belki on, ne bileyim. Yine de üç paket eroin için yeterli para kalıyor. Belki de gömleğimi masaya fırlattığımda zarflar cebimden düşmüştü. Dizlerimin üzerinde çöküp ellerimle yeri taramaya başladım. Kedilerin hoşuna gitmiş, oynamak için ayaklanmışlardı. Steve arka ayaklarının üzerinde zıplıyordu. "Kimse parti yapmayacak" dedim acımazsızca, yanağımı yere koydum, elimi ısıtıcının altında gezdirdim, "ta ki eroinleri buluna kadar." Telefon tekrar çaldı.

"Allah kahretsin" diye bağırdım ayağa kalkıp çılgınca etrafa bakarak. Kediler yeri tırmalayıp kayboldu. Şimdi sınavın ne olduğunu hatırladım, aslında sınav dizisi. Yeni ajans, *Temps and Plus* ile bir toplantı ayarlamıştım. Kaburgalarım göğsümün içinde basınçtan kırılacak gibi hissettim. Bir çekmeceyi aniden açtım, içinden bir çekiç çıkardım ve telesekretere indirdim.

Boğazımın alt kısmından bir hırıltı geldi. Bir tekmeyle telesekreteri yere fırlattım. Yediğimi bile hatırlamadığım yemeklerin kurumuş kalıntılarıyla kaplı yüzlerce (ben beş-altı tabağım var zannediyordum) bulaşık, telesekreteri fırlattığım yerin üzerinde, tezgâha yayılmıştı. Bakışlarım aynaya, kendi yansımama kaydı. "Öfke patlaması" dedikleri şeyin bu olduğunu umuyordum, patlamak istiyordum. Çok derinlerde bir yerde, sinirlerimin boşalması gerektiğini hissediyordum. Bu korkunç dünya için fazla hassastım, hafif bir sinir krizi geçirmek istiyordum. Bana bir teşhis konulmalıydı. Anlayışlı hastane çalışanları, hastane sedyesi, uyuşturucu ilaçlar, alnıma soğuk bir bez ve dizlerime bir battaniye ile hastane terasından büyüleyici Maine sahiline karamsarca bakmak istiyordum. Ama şimdi elimdeki çekice ve telesekreterimden geriye kalan parçalara bakarken iç karartıcı bir şekilde aklı başında ve utanmış hissediyordum. Çekici bıraktım. Duygularım çok büyüktü ama beni süperego derebeyinden ayırmayı reddediyorlar, kör edip hareketlerimin sonucunu görmemi engelliyorlardı. Üst bacağıma bir yumruk indirdim. Bu, beni bir biçimde tatmin etti o yüzden bir daha vurdum, bu sefer çok sert değil.

Rüyamda küçük çirkin bir canavar, yıkık dökük bitişik nizamdaki bir kiremit evin verandasından, sallanan sandalyesinde oturan yaşlı bir cadıya doğru yalpalayarak yürüyordu. "Sen benim annim misin?" diye sordu adam, kadının yağlı gömleğini çekiştirerek. Kötü kalpli kocakarı onu bir tekmeyle uzaklaştırıp koltuğunda sallanmaya devam etti. Gözleri, ufka, boş arsalarda parlayan cam parçalarına ve fabrikalara dönüktü. Mutant kurbağa darbeden kaçmış ve kurmalı oyuncak gibi bacağıma zıplamıştı. Kafası karışmış gibi bana bakarken tekrar sordu: "Sen benim annim misin?" Aniden, tuhaf evladından utanan annesinin oyuncu arkadaşlarıyla yerel halk tiyatrosunda oynanacak Ibsen'in *Bir Bebek Evi** oyununun prodüksiyonu hakkında muhabbet ettiği kokteyl partilerine

* Henrik İbsen, *Bir Bebek Evi (Nora)*, Agora Kitaplığı, 2012. (ç.n.)

Corvette'ine binip gidebilmek için onu terk ettiğini fark etti. Pek çoklarının doğaüstü olarak değerlendireceği bir titizlikle Nora rolünü canlandırmayı planlıyordu. Annesi onu kapısı açık yolcu koltuğundan fırlatıp gaza bastığında yürümeyi öğrenen sütten kesilmemiş bu hilkat garibesi, buraya, yani bazılarının köpek olarak adlandırdığı, derilerini yiyip bitiren yaralarından kalp kırıklığı sızan tüylü iskeletlerin oradan oraya süründüğü şehrin fakir bölgesine gelene kadar çizgili gömleği ve bebek beziyle ortalıkta gezinmişti. Bu hayvanlardan biri süt çocuğunu kanatlarının altına almış, ikisi tozun içinde birlikte emeklemiş, üzüntüsünden memeleri kuruyan köpek bebeğini beslemek için sigara izmaritlerini aramaya başlamıştı. Ufaklığın süt dişlerinin çoğu tavşan dudağındaki boşluklardan çıkmıştı dolayısıyla çocuk peltek konuşuyordu.

"Onuy adı Wuff" diye açıkladı bana, parmakları iltihaptan yapış yapış olana kadar köpeği dostça okşayarak.

Kuyruğunu sallamaya çalışan Wuff öne kapaklanmıştı. Bu dışlanmış ve yalnız ucube çocuk sadece uyumak istiyordu ama yatağına çıkamayacak kadar kısaydı. Karmakarışık paspas gibi saçlarına, sürgün edilip hayvan muamelesi görmesine inanılmaz üzüldüm, çok ağır olduğundan boynumdaki pek çok kası yırtarak onu kucağıma aldım, göğsüme bastırarak iki gecekondu arasındaki kulübeye doğru sendeleyerek yürümeye başladım. Wuff da yanımızda kendini sürüklüyordu. Bu küçük sığınak uzun, karanlık ve bir şöminede olduğu gibi karman çorman olmuş gazetelerde neredeyse tavana kadar doluydu. Ufaklığı bir kütük gibi gazete yığının üzerine koydum. Sonra köpeği parçalara ayırmamak için nazikçe onun ağırlıksız iskeletini kaldırdım ve küçük arkadaşının yanına koydum. Wuff irkildi. Tatlı kahverengi gözleriyle umutsuzca bana baktı ve bir şey isteyecek veya bir şeyler anlatacak gibi ağzını kıpırdattı ama bunu yapmak için çok zayıftı. Ama ben onu zihnimde duyabildim çünkü kelimeler olmadan anlaşabiliyorduk.

Hav hav, Wuff, telepatik güçlerimi kullanarak onu ses çıkarmadan yatıştırdım. Tişörtümü çıkarıp gazetelerin üzerine

koydum ve Wuff'u yumuşak kumaşın üzerine kaydırdım. Postundaki hararetten kurtulunca rahatlayan Wuff, ona sokulup tombul dokunaçlarını köpeğin boynuna dolayan yeni sorumluğunun yanağına burnunu sürttü. Küçük arkadaşlarımın arkasında bir elmastan veya kristal bir kadehten çıkan çıkan parlak bir ışık gördüm. Ah ne güzel, diye düşündüm ışığın kıvılcım olduğunu korkuyla fark etmeden önce. Kulübenin arka duvarında eski püskü bir pencere alev aldı ve alevler bir anda gazetelere sıçradı.

"Yangın!" diye bağırdım, yaraları cızırdamaya başlamış olan Wuff'ı yakalamadan kurşun gibi ağır kurbağa yavrusunu kaldırıp verandaya fırlatırken sırt kaslarımı paramparça eden kızgın kıskaçların sesini maskeleyen bir çığlık patlattım. Mutant yavru, çürümüş tahtaların arasından geçip katı uranyumdan yapılmış gülle gibi aşağıdaki pisliğin içine çarpmış olsa da o ve Wuff bana öyle bir aşkla baktılar ki bu bakış benim sonum olabilirdi. Bu, hasret kaldığım ve karşılığını verdiğim bir aşktı. Yeni doğmuş bir canavarı kibrit kutusu misali yatağından kurtarmıştım ve şimdi anneliğin getirdiği zorluklara kendimi yoğun bir hassasiyet ve neşeyle hazırlamalıydım. Ama paniklemeye başladım. Zavallı hilkat garibeme ve Wuff'a nasıl bakabilirdim, hiç param yoktu!

"Rüyalarındaki herkes senin bir parçan" demişti terapistim bir zamanlar kendini beğenmişçe ve kolay yolu seçerek.

Birlikte nefesimizi tuttuk ve ben küçük bir kıvılcıma dönüşüne kadar yandım. Kapalı jaluziden birkaç güneş ışığı huzmesi giriyordu. Bu aşktı. Ağustos, pencereden çarşaflara, isli perdelere, soluklara, dumanlı sıvılara doğru esiyordu. Caddelerde yürürken nefesini tutmaya çalışıyordun.

Jane karanlık odamdaki cezai yatağımda yanımda yatıyordu. Uyuşturucunun tasasız akıntısı, inatçı yatağımın kötü niyetini insan kılığına sokmuştu. Bir süre sonra Jane kusmak

için ayağa kalktı. Suratının tuvaletin içinde durmasına dayanamadı ve küvete kustu. Bir yandan da suyu açmıştı böylece onu duyamazdınız. Bazen banyoya yetişemiyordu ve musluklar çağlarken mutfak lavabosuna kusuyordu. "Aman Allahım." Yatağa çöktü. "İyi misin?" diye fısıldadım. "Ah, evet" dedi. "Harikayım. Kafam bu kadar iyiyken kusmayı pek takmıyorum." "Orası çok açık" diye mırıldandım giderken.

Kendimizden geçip sohbet ettikten sonra Jane'le odadan odaya dolaşıyor, bazen fısıldayarak konuşuyorduk. Ses geçirmez gözlerle birbirine bakan ve manasız semafor işaretleri yapan iki hayalettik. Kendimizi baygın baygın yatakta veya bir sandalyede kumaşla sarıyor; yavaş çekimde kusuyorduk. Ayakları yastığın üzerinde, yüzümün yanında; kafası ise ağzımdan olabildiğince uzaktayken dişlerime bir tekme geçirmiş olabilir ve bu zalimlik beni aşkla çılgına çeviriyordu. Yatağa girdiğimizde hiçbir beklentim yoktu, tamam belki biraz vardı, aslında belki de elimde olmadan bir beklentiyle kesinlikle deliye dönmüştüm ama neyse o sırada istenmedik ilerlemelerde kimse Jane'den daha güvende değildi.

Rahat dış görünüşümün altında öfkeden ve kafa karışıklığından kuduruyordum. *Sevgili Evren: Flörtleşmeye başlayan oydu, Allah kahretsin.* Eşcinsel olmadığını biliyordum ve ilk tanışmamızda Damon'dan ve benden yukarıda, dağın zirvesinde kararsız kalmasıyla ilgili alegorili rüyasını o gece kaldırımda cilveli cilveli anlatıp kapıyı açana kadar onun peşinden koşmak aklıma bile gelmemişti. Ama şimdi Jane yatakta veya başka bir yerde yanımdayken tamamen serinkanlıydım, o kadar serinkanlıydım ki iyinin ve kötünün ötesindeydim. Kafamda rahat bir açıyla duran serinkanlılık beresini takıyordum. Parmaklarımı serinkanlılıkla şıklatıyordum. Hiçbir şeyi siklemiyordum ve siz orospu çocukları götümü yiyin.

Rehabilitasyondayken kabul hemşiresinin ilk yaptığı şey beni bir odaya götürüp gözlerime bile bakmadan pantolonumu ve iç çamaşırımı "bileklerime kadar" indirmemi ve önünde

çömelmemi istemekti. Üvendire ile dürtülmüş gibi, aşağılanma duygusuyla sarsıldım. Kalemi not defterinin üzerinde hazır tutuyordu. İçeri cinsel organımda uyuşturucu sokuyor muyum diye kontrol etmek istediğini fark ettim. Kalbim kaburgalarıma çarptı ve hapishanedeki kadınlarla ilgili filmlerden bir sürü sahne zihnime hücum etti. Cezaevine girerken yaptıkları gibi benim de üstümü arayacak mıydı? Amım olay mahalli, çünkü içine giren ilk parmaklar kutsal ve ateşli bir şey için değil, miskinliğimin kanıtını ve onun arkadaşını yani bir paket içindeki kristal afyonu aramaya geliyordu. Ama hemşire bana doğru hareket etmedi. Sanırım dizlerimi kırdığımda küçük paketlerin dışarı fırlayıp fırlamayacağını görmek istedi. Böyle bir dolap çevireceğimden şüphelendiği için çok öfkelenmiştim. Böyle bir cehennem çukuruna kendi isteğimle gelirken neden uyuşturucu getireyim ki? Karşısına geçtim, bana yardım etmesini rica ettim. Uyuşturucu, sizi tam ortadan iki böler. Bir parçanız rehabilitasyona gitmek isterken, onun şeytani ikizi diğer parçanız ise vajina –mide bulandırıcı jinekologumun dediği gibi– "mahzeninize" uyuşturucu paketleri doldurmakla meşguldür. Dikkatle düşündüğüm fikrime göre, bu bataklığa henüz o kadar batmamıştım ama bu karanlık yolda ilerlemeye devam edersem ara sıra ama düzenli olarak yaptığım alemlerimin, beni sonsuz krizlerin aşırı aydınlık otobanında gezinmeye mahkûm olmuş aç bir hayalete çevirmesi an meselesiydi. Herkes böyle diyordu.

Bu hemşire muhtemelen her türlü dalavereyi görmüştü. Buraya gelen diğer zavallılara benzemiyordum tabii ben ama o bunu bilemezdi. Kendini daha rahat hissetsin diye gülümsedim çünkü hastalarla gerçekleştirdiği bu küçük yorucu törenden nefret ettiğini bildiğimi ve benim iyiliğim için buna katlamasını takdir ettiğimi ona hissettirmek istedim. Bu sıkıcı ortamdaki görevi yüzünden kendini kötü hissediyor olmalıydı, elbette kimse insanları rehabilitasyona kaydetmede gönüllü olmaz. Soğuk odada çömelirken ona gülümsedim

böylece ikimizin de oynadığı rollerin tuhaflığını benim de fark ettiğimi anlayabilirdi. Sinirli olmadığımı, onu şahsen sorumlu tutmadığımı anlamasını istedim. Onu pusuya düşürüp alçaltan insan kaynaklarındaki piçlerin bunu onun iş tanımına koymadığı kesin olsa da bu korkunç tablonun görevlerinden biri olduğunu biliyordum. Şimdi de o beni pusuya düşürüyor ve alçaltıyordu. Her şeyden önemlisi kendimi bu durumda bulmamın benim hatam olduğunu bildiğimi anlatmaya çalışıyordum ona. Onlara pantolonlarını indirip çömelmelerini söylediğinde bazı bağımlıların kafayı yediğine emindim. Muhtemelen uyuşturucu paketleri altlarından fırlamıştı da. Benim altımdan değil. Benden hiç uyuşturucu fırlamamıştı, ben tam bir zarafet ve irade örneğiydim. Ne zaman doktorda rektal termometre, popoya iğne, ilk Pap smear testim gibi küçük düşürücü olaylar olsa annemin bana doktorların bunları her gün gördüklerini ve artık umursamadıklarını söylediğini hatırlardım. Senin gizli bölgelerin onlar için elektrikli konserve açacağı gibidir, sorunları teşhis ettikleri bir alet sadece. Kot pantolonumu ve ardından tereddüt ederek turuncu-mavi çizgili boxerımı dizlerime indirirken beynime hücum eden binlerce geveze panik dalgasının arasında bu düşünceyi yakaladım. Hemşire iç çamaşırıma "külot" demişti. Bir sebepten bu kelime o kadar sinir bozucuydu ki şimdi bile zorla yazıyordum. Çok çirkin bir kelimeydi, neden bilemiyorum. Bayılmak, kulaklarımı mühürlemek, gözlerimi diktirmek istedim bu kelimeyi duyunca. Bir sürü kelime ölmek istemenize neden olabilir. "Külotunu dizlerine indir ve çömel" dedi, kalemini not defterinde hazır tutuyordu. Gözlerimi kapattım ve gülümsedim. "Çömelme" kelimesinin kendisi bile bayağıydı. Günde pek çok kez bu kelimeyi söylemek onun için çok zor olmalıydı. *Külotunu indir ve çömel.* Sayfalarında veya sırtında uyuşturucu saklıdır diye bütün kitaplarımı aldı ve birkaç saykodelik iç çamaşırım ve çorabım dışında bütün kıyafetlerimi. Canlı tonlardaki eklektik zevkim için bana bonus

puan verir diye tahmin ettim. Beni soydurup bana kâğıt terlik, pijama ve ince mavi bir sabahlık verdi. Kalan eşyalarımın olduğu kâğıt poşeti göğsüme bastırarak odadan çıktığımda hemşireye abartmadan teşekkür ettim. Onu bu duruma soktuğuma üzüldüm.

Jane'in vücudu yatakta benimkinin yanında sürükleniyordu. Yatak boğuk seslerin içinde zıplıyor ve dönüyordu. Jane ise benim yanımda, özel kasırgamızda dönüyordu. Saçları karma karışık olmuştu, gözleri kapalıydı, iyice boku yemişti ve Aman Allahım. Birbirimize dokunmak yerine uyuşturucu çekiyorduk. Hemşire haklıydı. Küçük uyuşturucu paketi libidomun yerini almıştı; libidom yerine üzerinde *Karadul* veya *911* veya *Nescafe X-Press* yazan plastik bir paket vardı. Elini içime sok ve parmakların hissizleştirici tozun içinde donsun. Kalplerimiz hızla atıyordu. Jane ve ben ayna karşısında ot içiyorduk. Birbirimize gülümsedik ve rahatlamayla kahkaha atarak bedenlerimizi terk ettik. Uyuşturucu çekip bedenlerimizi tahliye ediyorduk, organlarımızın ışlığında ve yumuşak çamurda dalgalarla yüzen deniz kabukları bırakıyorduk geriye.

Metrodan çıkıp çalışan insanların zehirli atmosferine daldım. Kalın kafalılığın ve kolonya kokularının akıntılarında sürüklenen, belli ki ağızlarında soğumaya başlayan purodan başka bir şey düşünmeyen, ardında *Bir hız teknesi falan mı alsam ne yapsam?* gibi düşünceler gezinen gözlerini örten nefsi müdafaa ve saldırganlık maskesi takan, kibirden patlamaya hazır, büyüleyici takım elbiseleri içinde mükemmel adımlarla yürüyen adamlar... Bu insanların çoğunun benden en az yedi yaş küçük olduğunu fark ettiğimde o her zamanki zihinsel uyumsuzluk şokunu yaşadım. Babam gibilerle, yani kötü kokan, kendini hiç bilmeyen orta yaşlı adamlarla yan yana yürüyorum sanmıştım. Ama pürüzsüz beyaz ciltleri ve

pembe yanakları onları ele veriyordu. Sanki bu çocuklar küçük uzay gemisi pijamalarıyla uyanmış ve yataklarının yanında açık bir sandık gibi duran başarılı erkeklik paradigmasına, hayatlarının animatronik kabına adım atmışlardı. Bu kaba zar zor sığıyorlardı, işlerini bozacak herhangi bir şey geri püskürtülüyordu o yüzden kapak kapandığında çarşaflarının üzerinde her zaman biraz ektoplazma olurdu. Onlar için üzüldüm. Çalışanların giysilerinin, kadınların üzerinde kıs kıs gülen turuncu takım elbiselerin, yargılayıcı siyah ceketlerin denizinde ve sahte saykodelik fularların yarattığı hayal kırıklığında, kaldırımda ucu sivri topukların çıkardığı korkunç ve öfkeli seslerde zorla nefes alarak müzenin yolunu tuttum. Sweatshirt'ünde plastik ve kadife bir papağan deseni olan, yüzünde çekiç sesinin görsel karşılığını taşıyan bir kadın bana doğru döndü. Kaldırıma çıktık ve bu renk ile koku dalgasında trafik ışığının yanmasını bekledim.

İki yana bakar, kaldırımdan iner ve yaya yolundan tökezleyerek geçerken aklından şu düşünceyi geçirirsin: Perşembeye kadar 17 dolar. İnsanlar iş gününün yoğunluğunda sertleşmiş sert betonda yanından geçer. Ellerimle kafamı koruyarak asfaltın üzerinde diz çökme dürtümle savaştım. Umurumda değil, sorun yok, her şey yolunda. Bedeninin sürekli ihtiyaçlarına odaklan. Küçük bir gezegene ekilmiş ve orda yetiştirilmiştim. Fizyolojim biyosferdeki kötü kimyasal bileşenlere bağımlıydı, bu yüzden bir muz çaldım. Kasiyer kız İblis olduğu için bunun sorun teşkil etmediğini düşündüm. Dünyanın en kötü ruhlu kasiyerini bir seferde iyileştirmeye çalışıyorum, bu yüzden ben iyi bir insanım, o ise amcığın teki. Tanrı Amerika'yı Korusun Tırnak ve Saç Bakımı & Solaryum merkezini gördüm. Tabelası kocaman çiçek desenli harflerle yazılmıştı. Bir sonraki kapı merdivenle inilen küçük ve neşeli bir mekân olan El Sanatları ve Sohbet'ti. Camın ardında bir masada oturmuş örgü ören ve sohbet eden kadınları aradı gözlerim boşuna, mekânın adı sizde bu beklentiyi yaratıyordu

tabii ve onları orada göremememek beni hep üzüyor. Soğuk rüzgârlı bir kış gününde Fourteenth Street, beyaz çakmak taşından yapılmış kaldırım ve onun parlaklığı, zeminden yansıyan göze şarapnel gibi saplanan güneş ışığı. Yazın bu cadde tıpkı şimdi olduğu gibi daha akışkan ve kaygan olur. Ne oldu da ölü kuşların çatlak gagaları kanalizasyona karıştı? Amazon'da sel olduğu zaman balıklar bitki örtüsünün üst kısımlarında yüzer. *Bu diyagramın kuralı şudur: Bir kişi biçimsel bir formla başlar. Diyagram müdahil olur ve bu mücadeleden bir form oluşur ya da diyagram Figure adı verilen şekli bozulmuş bir form çıkarır ortaya.*

Yıllarca bedenim bu sistem içinde gezindi durdu, bir şeyleri çiğnedi, yuttu ve neredeyse her zaman bir panik hâlindeydi. Kaldırım boyunca bir o yana bir bu yana attığım iki bacağımın üzerinde gittiğim yerler, etrafımı saran tuğlalar sanki derimin altında ve beni içten içe aşındırıyor. Bu denklemden çıkmanın bir yolu yok mu? Jane bana bir kitap verdi. Henüz okumadım ama kitabı açıp baktığımda "Kendi kemik suyunuzla sulandırın, altını kısın ve tekrar edin. Glutamikasit tatsızdır" yazısını gördüm. Jane'e olan tutkumun iyi bir yanı var mıydı? Gerçek aşk mıydı bu? Yani Jane'i gerçekten önemsiyor ve onun için en iyisini istiyor muydum yoksa sadece onun kanını mı emmek istiyordum? Gittiğim yerler: gündüz ve gece her saatte uyuşturucu almak için geçtiğim caddeler; evden işe, işten eve giderken taksi, bisiklet, metro veya otobüs; çek bozdurma yerleri, kitapçılar, ikinci el dükkanları, kütüphaneler; saçımı kestirmek veya boyatmak için gittiğim kuaför; gece kulüpleri ve karşılıksız sevdiğim kızların evleri, bana âşık olan ve benim kabalıkla reddettiğim kızların evleri. Amazon'u sel bastığında maymunlar ördeğe dönüşür, balıklar meyve yer, nehir yunusları bir önceki gün dalları aya varan ağaçların tepelerinde yarış yapar. Söylemek istediğim şey buydu. Bir önceki gün boşlukta salınan bitki dallarında yengeçler kıskaçlarını tıkırdatır. Kaldırımda, çalışanların eteklerinden ve bluzlarından

neon renklerde akan hava beni dalgalarıyla yukarı kaldırıyordu. Midem bulanıyordu. Jane'i istiyordum. Çizgili kasları, psikopat giyimi, esprili ve çılgın tarzıyla Jane'in yanımda yürümesini, yogadan çıkıp arka arkaya sigara içmesini istiyordum.

Kısa bir süre önce ya o sırada ulaşamadığımızdan ya da fakirliğimizden (muhtemelen ilki) yanımızda bizi sakinleştirecek eroin yokken, kokainle panik atak geçirdiğimiz korkunç geceden sonra Jane, aralıklı ve irkilmeli yaklaşık sekiz dakikalık bir uykudan sonra yataktan fırladı. Havaalanına gitmek üzere taksiye binmesi gerekiyordu, Jamaika'daki arkadaşlarıyla buluşacaktı, yılın bu döneminde biletler daha ucuzdu. "Allahım, akşamdan kalmayım. Yatakta çok yalnız ve üzgündüm. Uçakta baştan aşağı kırmızı mı giyinmeliyim?" diye bağırdı.

Ben de orada, o vinil koltukta yalnız ve üzgündüm, hayır hatta sefildim. Kalbim yemek boruma doğru dört nala koşarken ve alt dairedeki kötü muamele gören köpek Jane'in mutfağının penceresinin baktığı havalandırma boşluğuna doğru ağlarken korkmuş ve kendimi izole hissetmiştim. Sabah saat dört civarında uyuşturucu ekipmanlarını toplamıştık ve saat dört buçuğu vurmuştu. Beşte de Jane, beni bırakıp yatak odasına gitmişti, ben de kanepede uzanıyordum. Köpeğin umutsuz tonu tuğlalardan tırmanıp pencereden içeri girip halının üzerinde kayarak koltuk kırlentlerinden gözlerimin arkasına, kulaklarıma dolarak beni vururken ben kanepede yatıyordum ve saatin akreple yelkovanının hareketi benim hızlanan nabzımla ölçülüyordu. Ağlayamıyordum ama ağlayabilseydim bunlar köpek gözyaşları olurdu. Halıda oturup Jane'in yatak odasından gelen hareket ve öksürük seslerini dinleyerek korkumu bastırmak için altılı paketten bira üstüne bira içtim ve "Jane madem bu kadar yalnız ve mutsuzsun neden seninle yatmama izin vermedin?" demek istedim ona. Ama tabii ki bunu söyleyemem, diye düşündüm çünkü yanında yatmamı

isteseydi kesinlikle sorardı. Jane, istediği zaman tek yapması gerekenin emir vermek olduğunu ve benim onun emrine amade olduğumu biliyordu. Diğer yandan belki sorun tamamen başka bir şeydi: Belki de benimle yatmak istediğini ama soramayacak kadar utandığını anlatmaya çalışıyordu bana. Sanki. Beni mahveden gerçek, *varlığıma rağmen* Jane'in yalnız ve mutsuz olmasıydı.

Ama bir yandan da Jane çılgınca cüzdanını ararken, yalnızca kokainin beynin kimyası üzerindeki korkunç etkilerinden bahsediyor olabilir diye düşündüm. Kokain sizi terk edilmişlik ve umutsuzluktan çoraklaşmış ve güçsüzleşmiş bir yere götürürdü. Hayatınızın bütün anlarında yer alan Burroughsvari bir Ölü Yollar mekanına, yalnızca kokain sarmalarının en dibinde bulabileceğiniz bir yere, her daim ve tamamen kimyasal bir yere... Jane oradan oraya koşup eşyalarını ucuz naylon bir çantaya tıkıştırırken ben hüzünde hapis kalmış bir hâlde oturma odasında duruyordum. Jane'in doldurduğu sosise benzeyen turuncu poşeti beğenmiştim. Eşyalarınızı taşımak için çıkıp naylon turuncu bir poşet alabileceğini bildiğim için Jane'i seviyordum. Benim için durum hep böyleydi: Sevdiğim kişi ne zaman gerçek dünyada sıradan bir iş yapsa, tabii dünyadaki herkesin her gün yaptığı bir şeydi bu, gözümde o kişinin gizemi artar ve beni aşkla çılgına döndürürdü. Yere yıkılana kadar aşk ve hayranlıkla delik deşik edilebilirdim. Çünkü ben onlar gibi değildim, bu sıradan işleri yapanlar gibi. Aynı şekilde, ayrılık anına kadar yolculuğun en öne çıkan özelliklerinden birinin seyahat çantası veya bavul olduğunu fark etmemiştim; toplanma zamanı gelene kadar bavul fikri aklımın ucundan geçmemişti. Bu yüzden havaalanına gitmek üzere evden çıkmadan önce bir saat içinde toplanma çılgınlığı, yıllar önce Selâmet Ordusu'na yapılan bir ziyaretten kalan, eli kırık aşırı eski bir çantaya bütün evimi saçma sapan bir şekilde doldurmak anlamına geliyordu. Valizim, kesinlikle katılacağım parıltılı sosyal etkinliklerin geniş

yelpazesine uygun bir sürü kıyafetle tıka basa dolu olurdu her zaman. Kitaplarıma akan saç bakım malzemeleri, yasadışı haplar ve vitaminler, göz farları, dudak kalemleri, makas, defterler, ruhsal bozukluk ve fakirlik girdabından çıkar çıkmaz kesinlikle uygulamaya başlayacağım projelerin bir sürü fotoğrafı... Yazmaya niyetlenip asla yazmadığım bir sürü mektubun zarfı. Gideceğim büyülü yerde kesinlikle bir anda belirecek paralarla ödeyeceğimi hayal ettiğim fatura desteleri. Bavulum ağzına kadar dolduğunda ve kapatabilmem için bir şeyleri boşaltmam gerektiğinde, dönüşte doğru düzgün bir bavul alacağıma dair kendime söz veririm ve seyahatten döndüğümde bir sonraki çılgın toplanma anına kadar bavul işini tamamen unuturum hep.

Jane çantasının fermuarını kapattı ve sırt çantama uzanıp içinden bir kitap çıkardı. "Uçakta bana lazım olur bu" dedi. Çıkmak için hazırken akşamdan kalma bedenimi sarsan güçlü titreşimlere rağmen onu öpmeyi düşündüm. Elektrikli idam sandalyesinde gibiydim, paslı ve ağlamaklı. Jane artık hazırdı ve ucuz pamuktan yapılmış açık renkli kırışık pantolonunu ve aynı kırmızının daha açık renkli eski püskü tişörtünü giydi. Siyah hafif kabarık kâkülleri Jane'in yeşil gözlerini kapatıyordu, cildi korku gecemizden sonra alacalıydı, erkek kedisi bir oraya bir buraya koşuyordu ve rujunu sürerken gözüme hiç bu kadar güzel görünmemişti. Akşamdan kalma umutsuz ve gülünç yüzünde dudakları çok çekici ve göz alıcı görünüyordu. Jamaika'ya gittiğine inanmıyordum, Jamaika'ya gittiğine inanmıyordum, *yürüyebileceğine* inanamıyordum. Ama sosis şeklindeki çantasıyla kaldırımda yürümeye mahkûmdu, kırmızı pantolonun kıç kısmında bir delik vardı, kaldırımda döndü, bana bir öpücük attı, taksiye bindi ve gitti.

Yaya yolunun sonuna geldim ve kaldırımda kalabalığa karıştım. Metropolitan Müzesi'nin karşısındaki sokakta yürürken sigara içiyordum, vücudumdaki bütün hücreler mikroskobik bir arı gibi vızıldıyordu. Büyük siyah puantiyeli beyaz elbise, sanatsal küpeler, postal, mor göz farı. Etekler uçuşuyor. Bazen eteklerimin uçuşmasını seviyorum ama selilütler... Jane neredeydi? Sıcak, rüzgârlı, mavi gökyüzü; her tarafa yığılmış gri binalar, zenginliğin kaleleri. Bir anda sokağın karşısında Jane belirdi, kaldırıma çıkıp bir sigara yaktı.

Bana Dokunduğun Anlar

1. Yogada bir esneme hareketinin nasıl yapıldığını bana gösterirken. Ben ayakta duruyordum ve elini enseme koydun, parmaklarının ucu kuyruk sokumumun kemiğimin sonundaydı. Yaşadığım şaşkınlığı düşün. "Tamam" diye mırıldandı. "Rahatla." Nefesimi tuttum. "Sadece bir teknik" dedim kendi kendime, "duygu değil." Yavaşça omurgamı öne doğru eğdin ve omurgam cızırdadı, dokunduğun yer duman olup uçtu.
2. Başka bir an yok. Dudaklarıma vişne rengi ruj sürdüğün an hariç. Gece kulübüne giderken birbirimizle uyumlu giyinmiştik ve ben rujumu unutmuştum. "İşte" dedin. "Bu yeni rengi dene." Siyah göz kalemi çekmiştin, uzandın, kolunu yüzüme uzattın. Düşünmeden "elinin hepsini sok" deyiverdim. Sen güldün. Başımı tutup dudaklarıma ruj sürdün.
3. Yalan söyledim. Ruju bir dans gecesi gibi bir şeyde başka bir kıza sürüyordum, tabii ki seksi bir kıza. Flört etmeyi seviyordum ama beni germişti. "Elinin hepsini ağzıma sok" demişti ve ben de gülmüştüm. Bunu Jane'e söylemiş olmayı isterdim, değil mi?

Karanlık ve pis sokaklarda yürürken kırık dökük tuğlalı evlerin, eski telefon binalarının tahtayla kaplı pencerelerinin, Thirteenth Street'te bina iskeletlerinin altındaki ıpıslak karton evlerinde sigara içen ve homurdanan evsiz insanların yanından geçtim. Bu cadde, içinde bulunduğumuz boyuta doğru zarı yırtmaya çalışan başka bir boyuttan gelen cehennem gibi bir caddeydi. Jane ile beraber yürümüştük orada, asfalttan yükselen iğrenç sıcak havadan kollarımızı yeleklerimize yapıştırmış hâlde, Jane nasıl olduğumu sormuştu ve ben de gerçekten çok iyi, teşekkürler, durduk yere aklıma rahatsız edici fikirler geliyor ama bunun dışında iyiyim, gerçekten, yani iki haftadır uyuşturucu kullanmadım sonuçta demiştim ve Jane gülerek "Parti bir anda bitecek gibi duruyor" demişti.

Kuvvetli bir rüzgâr kemiklerimi zangırdattı. Kara adrenalin kelebekleri mideme hücum edip kanat çırpmaya başladı ve korku kollarımın üzerinden dizlerime doğru koştu. İki hafta önce uyuşturucusuz ilk günüm çok yavaş geçmişti. O gün sanki soğuk bir katran havuzuydu, bense havuzdan pensle çıkarılan bir şeydim. Manik toksinler içimde oradan oraya akarken ben karanlıkta yatağımda uzanıyordum ve günlerdir değiştirilmemiş kedi kumunun kokusu üstüme kefen gibi örtülmüştü. Ben nefesimi tutarken ev sahibim kapıyı çaldı, kirayı vermem için bağırdı, sonra tekrar kapı, sonra tekrar ev sahibi, sonra tüpçü. Yatağımda, etrafım Gatorade*, Cheetos ve Jack Daniels'la sarılmışken uyuşturucuyu bırakışımı kolaylaştırmam gerekiyordu. Normallik, etrafı dumanla kaplı, uzak ve büyülü bir şey gibi geliyor ve ben bu şeyin ne olduğunu bilmiyordum.

"Ah, lütfen" dedi Jane bıkkınlıkla, benim yüz ifademi okuyarak. "Zaten sarhoşuz. Hadi. Çok az alalım. Sadece biraz rahatlamak için." Gülümsedim. İlk uyuşturucusuz günüm ağzını kocaman açmış bakıyordu. Havalandırma boşluğunda güvercinler ötüyordu ve apartmanın içinde aşağı inen ve yu-

* Alkol sonrası susuzluğa iyi gelen bir sporcu içeceği. (ç.n.)

karı çıkan ayak sesleri geliyordu. İnsanlar anahtarlarını şıngırdatıyordu, Steve ve Cherry mutfakta itişip kakışıyordu. Kaldırımından gülen insanların, şehrin yaz sesleri geliyordu. Belki bazıları buzlu kahve almak veya bir filmin gündüz seansına yetişmek için koşturuyordu. Duşa bile gidemiyordum. Yatak odasının kapısı, öğle güneşinin ışığıyla oturma odasının pencerelerini kırmızıya boyayıp odayı ısıtıyordu. Kırmızı bir dumanın içinde yuvarlanan kedileri izledim. Altı yaşındayken yeni aldığım spor ayakkabılarımın bağcıklarını bağlarken yaşadığım heyecanı hatırladım. Gençtim, yataktan zıplamıştım çünkü, evet, güneşin sarı dilimleri, aşağı inen sarı güneş, gökyüzüdeki güneşin kalın sarı fırça izleri.

"Uyanınca buhar banyosu için spor salonuna gidelim. Taksi çağırırım" dedi Jane. "Bak, aşırı doz olsak da önemli değil çünkü artık sağlık sigortamız var!"

Güldük. Duvara yaslandım. Düşünmeye çalıştım. "Ah" dedim. Jane'in vücudu benim değildi. Yarın yataktan zıplar, akşama kadar neşeyle sigara ve içki içerdi. Gökyüzüne baktım, başımı duvarda öne arkaya yuvarladım. "Kan şekerin falan mı düştü?" diye sordu Jane. "Yemek yedin mi?" Küçük çantasından pudrasını çıkardı. "Evet. Elli tane Manhattan içtim, unuttun mu?" dedim. "Vişneli. Herhangi Bir Tanrı, yardım et bana lütfen. Siktir." Başımı biraz daha salladım. "Jane, benim gitmem lazım." Süngeriyle biraz pudra aldı ve alnıma sürdü. "Bunu yapmak zorunda değiliz" dedi. "Bencillik ediyorum." Burnuma, yanaklarıma ve dudaklarımın üstüne pudra sürdü. "Seni özledim ve konuşmak istedim." Diğer yandan ben çoktan sarhoş olmuştum ve haftanın herhangi bir gününde eroinle kafayı bulmak alkolle kafayı bulmaktan daha iyi değil miydi? Siyah benekli pembe baksırı kısa eteğinin altından göründü. Eğer Jane sıkıntı yok diyorsa yoktu. Gerçekten de önemli değildi.

Ağzımın kenarını da pudraladı ve sonra aynaya baktı. "Dün Julie ve Time 'Siz ikinizin arasında ne oluyor?' gibi bir şeyler

söyledi senle beni kastederek. Ben de 'Niye herkes bizle kafayı bozdu? Bir an bile özel hayatımız olamayacak mı?' falan oldum." Pudrayı bir anda kapatıp çantasını attı. "Hadi, seninle eve yürüyeyim."

Eroin alacağımız markete vardığımızda, Jane kolumu tuttu. "Al sana bir sigara" dedi, beni düşman hattının ardına göndermeden önce bana siyanür hapı verir gibiydi. Donmuş toprağın altında yatan zehirli çiçek soğanları gibi etkinlikler bekliyor bizi gelecekte. Günler geçiyor ve bedenin onlara doğru ilerliyor, toprak rahatlıyor ve soğanlar dönmeye başlayıp yükseliyor, ölümcül çiçeklerini açmak için ılık toprağı itmeye başlıyor. Jane sigaramı yaktı, sokağı gözleriyle taradı. "Nedense hep polis olduğumu düşünüyorlar" dedi. "Burada bekleyeyim."

O gece daha sonra bir parkın tel örgüsüne yaslanıp kaldırımda yayıla yayıla oturduk, Jane'in Metro Card'ından kâğıt parayla kokain çektik, gayet samimi bir şekilde kustuk, çantasından dökülen çer çöp etrafımızı sardı. Bir ara yarım litrelik iki şişe Bud almak için şarap dükkânına koştum. Bir sürü konuda konuştuk, hızlı çekimdeki ay yükselirken ve ellemediğimiz bira şişeleri kenarda öylece kahverengi suratlarıyla otururken sohbetimiz gezegenlerin ve yıldızların arasında dolaştı, sesimiz sokaklarda çınladı. "Jane, umutsuzluğun donmuş kanalına mideni bulandıran uzun bir dalış yaptığın veya düşüncelerini kontrol eden tuhaf bir hikâyenin derin yarığının tam içine düştüğün oldu mu hiç?" diye sordum bir sigara yakarak. "Bilmiyorum" dedi Jane, "ama yolun karşısında duvar sanki gözlerimi hedef alan bir ses patlaması." Kendi eğlencemiz içinde tekrar kendimizi tellere bıraktık. Uyuşturucu alınca zaman o kadar çabuk geçiyordu ki ne zaman kafamı kaldırıp gökyüzüne baksam biraz daha açık bir mavi görüyordum. "Dolunay mı o?" diye bağırdım durmadan, öyle olduğu çok bariz olsa da. Önce önümüzdeki binaların hemen üzerinde, daha sonra kafamızın üzerinde en sonunda da ancak kafamızı döndürüp baktığımızda görünen bir ay.

"Geçen gece radyoda bir adam nükleer denemelerin altın çağında, Nevada'da büyüdüğünü söyledi" dedim "ve deneme olacağını öğrendiklerinde o ve erkek kardeşi, sökük bir araba kaputuyla bekler, patlama dalgası bahçelerine vardığında kaputla sörf yaparlarmış."

"Kesin doğrudur" dedi Jane. "Sonunda Anne Sexton'ın kitabını bitirdim ve karar verdim ki ben Anne Sexton'ım, sen de Maxine Kumin'sin."* Şerit sakızları kaldırımdaki çatlağın içine dizmeye çalışıyordum, durdum. "Sik kafalı!" diye bağırdım. "Maxine Kumin'i kimse tanımıyor ki! Ben bile ve ben kitabı okudum!" Kola kutusundaki sigaramı aldım ve bir fırt çektim. "Ama zeki olan Maxine'di" diye karşı çıktı Jane gülerek. "Ve şiirleri rezalet olan" dedim. Sokağı hedef alarak sigaraya bir fiske vurdum. Ayakkabımın üzerinden zıplayıp üç santim ileri uçtu. "Anne Sexton olmak istiyorum" dedim, "beni bu saçma konuda konuşturduğuna inanamıyor olsam da." "Tamam, ikimiz de Anne Sexton olabiliriz" dedi Jane, ben kokain dökerken Metro Card'ını tutup. "Harika" dedi ve parayı burnuma koyup öne eğildim. "Ama gizliden gizliye Maxine Kumin'sin" dedi, ben bir sıra kokaini çekerken. Kalbim göğüs kafesimin içinde tatlı tatlı atıyordu, o kadar güzel bir histi ki bu, yüzümü cayır cayır yanan betona dayamak için aşağı doğru kaydım. "Ah Jane, sen oyunbazın tekisin" dedim iç çekerek, yanımda uzanan uzun ve çıplak bacaklarına bakarken. Kuşlar karanlıkta ötüyordu ve Jane'in dizine koyduğu pudra aynasına bakarak tırnak makasıyla kâküllerini kesişini hayal meyal hatırlıyorum. Bir çift kirli çorap karşımda dikine duruyordu, çok ilginçti. "Siz genç hanımları bir sigara için rahatsız edebilir miyim?" Yukarı baktık. Bir dilenci tepemizde yalpalıyordu, dişsizdi, o zaman ayakkabısız çorapların ne olduğunu anladım. "Tabii, al birkaç tane" dedim cömertçe. Paketi ona doğru ittim ve arkama yaslandım.

* Anne Sexton (1928-1974) ve Maxine Kumin (1925-2014), çok yakın arkadaş olan Amerikalı şairler. (ç.n.)

"Sen gerçek misin?" diye sordu Jane. "Değişir" diye cevapladı adam. Jane bana baktı. "Gi-zem-li" dedi tane tane, adam paketimizi montunun cebine tıkıştırırken. Kimin umurunda, daha sigaramız vardı. Kirli pençesini yüzüme doğru uzattı. "Güle güle" dedi Jane. "Gitmeden önce elinizi öpmeme izin verin, hanımefendi" dedi asilce. Gülümsedim, geri çekilmemek için tuttum kendimi. "Ah, sorun değil" diye cevap verdim kibarca. "Ama teşekkürler. Şu an biraz meşgulüz." "Aa, siz lezbiyensiz!" diye bağırdı, elini göğsüne koyarak. "Bu ÇOK güzel. Çünkü kızlar sizin ve benim aramda..." dikkatle etrafına bakındı, "Ben de bir erkek vücudu içine hapsolmuş bir lezbiyenim." "ŞEREFSİZ!" diye bağırdım doğrularak. "Sizin gibi puştların her şeyi var ama o küçük şey de sizin olmalı, değil mi?" "Evet" dedi Jane. "Bu en korkunç numaranız, günde elli kere duyuyoruz." "Aynen öyle" dedim tekrar yaslanarak. Dilencinin kafası karışmış gibi görünüyordu, yine de dönüp gitti. Adam uzaklaşırken Jane gözlerini devirdi. "Bu boktan hayat ne?" Kendini tel örgüye bırakıverdi. "Neden artık hiçbir şeyi umursamıyorum? Eskiden gençtim, yerimde duramazdım, umut doluydum." Tekrar kaldırımdan fırladım. "Jane, umursuyorsun!" dedim yüzümdeki kumları temizlerken. "Sen kafayı sıyırmışsın! Senin sorunun fazla önemsemek!"

"Sanırım haklısın" dedi kederle şarap dükkanına bakarken. "Neyse, dün gece Damon geldi ve tabii ki uyuşturucu da getirmişti. Ben ve o hakkında konuşmak istiyordum çünkü bence hâlâ ortada bir şeyler var ama biz yatakta yatarken Lisa'dan bahsedip durdu!" Parlak mavi ay ışığında sokak önümde sallanıyor, şarapçının neon tabelası tropik bir sis yayıyordu. "Derdi ne?" diye bağırdım. Jane'e göre, *Damon olayını* –sözde– *tamamen atlattığı için* o ve Jane artık *sadece arkadaş* değiller miydi?

Rujunu çıkardı, sürerken konuşmaya devam etti. "Ben de 'Daha önceden âşık olduğum kızla ilgili bu bokları neden dinlemek zorundayım?' falan oldum." Rujunu kapattı ve çan-

tasından allık çıkardı. "O gitmeden önce midem bulanır gibi oldu" diye devam etti, "o da 'madem öyle, iyi olduğuna emin olana kadar yatakta seninle oturayım' dedi. Sonra bana dokunmaya başladı."

"O-o" diye ciyakladım Scoopy-Doo gibi. Ritme uygun olarak çizgi film formatında bir bıçak göğüs kafesime saplandı. Şehirdeki herkesin kalbiyle beslenmek zorunda mıydı? "Neyse işte bana dokunuyordu" dedi "ve tabii ki ben buna bayılıyordum, o yüzden 'Burada kalsana, konuşuruz' dedim ve o da 'Gitmem gerek' dedi."

"Hmm" düşünceli düşünceli başımı salladım. "Hmm." İkisi de geri zekâlının tekiydi, ayrıca aynalarla dolu boktan bir salonda kendilerini becerebilirlerdi. "*Uygarlığın Gamsızlığı*'nda*, Freud bildiğimiz gibi hayatın ve aşkın çok zor olduğunu söyler" dedim sahte bir merhametle. "Yalnızca bu keşif bile onu dünyanın en büyük akıllarından biri kılıyor" dedi Jane bir sakızın paketini açarken. "Sahne ışığı tekrar benim üzerimdeydi: Damon 'Gitmem gerek' falan diyordu, bense sadece ona bağırdım, 'beni orgazma ulaştırıyorsun ve şimdi siktirip *gitmek* mi istiyorsun?' "

Jane'den "orgazm" kelimesini duyunca kızardım. Ne zaman seks yaptığına dair ciddi bir konuşma geçse aramızda, bu beni incitirdi. Ve nedense ne zaman birine âşık olsam o kişi başka bir dilde, insanların tuhaf hareketlerinden, acayip ve komik Sevişme'lerinden şaşkına dönen, onları aşağılayan, üstün ve terbiyeli bir halk olan uzaylılar gibi öpüşüyor ve seks yapıyorlar gibi geliyordu. "Yani neden böyle bir şey yapıyor?" diye ısrar etti Jane. Jane'in ayı Damon'ın dokunuşuyla orgazm olduğunu hayal ederken ya da aklımdan Damon'a İblis** derken aklımı okur diye korktum. Jane'in orgazm olurken nasıl göründüğünü kafamda canlandırmaya çalıştım. Bir an gözleri

* Freud'un bu kitabının orijinal ismi *Civilisation and Its Discontents* yani Uygarlığın Huzursuzluğu'dur. (ç.n.)
** İngilizcede İblis: Daemon. (ç.n.)

kapalı, elleri boynumda yüzünü gördüm, sonra bir anda yok oldum ve yerimi İblis aldı, bu görüntüyü anında zihnimdeki beton zemine çaktım. Eroin alıp seks yapmak harika ama bir yandan manasız, her hareketle tahrik oluyorsun ama orgazm olamıyorsun, yani en azından benim deneyimlerime göre. Esrar ve kokainle kafayı bulduğum bir gece tanımadığım bir adamla eve gitmiştim. Sonra soyunup onunla duşa girmiştim. Hiç utanmam yoktu, bu hem onu hem beni şaşırtmıştı. Porno yıldızı gibi hissetmiştim, müthişti. Evinin her yerinde seks yapmıştık, aslında orgazm olmuyorduk ama durmadan birbirimize hayretler içinde "Aman Allahım, bana deli diyebilirsin ama seni çok seviyorum!" diye bağırıp duruyorduk.

Kan, yırtılan kalbimden aşağı akarken, bana içini döktüğü için Jane'e karşı aniden ve açıklanamaz bir şefkat hissettim. "Bu kadar sevilmez bir insan mıyım ben?" dedi. Lacivert gökyüzünde yıldızlar ve gezegenler ışıldıyordu. Jane doğru eğildim, kucağına düşmeyeyim diye bir elimi kaldırıma koydum. "Jane, dinle" dedim. "O-oo" diye bağırdı.

"Endişelenme" dedim. "Bir şey yok." Bir sigara yaktım. "Sadece, ben seni rahatsız ederken bana çok iyi katlandığını söylemek istedim. Benim arkadaşım olarak kaldın." "Biliyorum ama böyle tacizleri pek önemsemem." Çantasını karıştırmaya başladı. "Keşke biraz kokainimiz olsaydı. Senin için endişeleniyordum, hepsi bu. Diğer sigara paketi nerede?" Paketi buldu, ambalajı yırttı, bir sigara yaktı. "Vickie Highline'a ne kadar çaresiz hissettiğimi, senin kontrolden çıktığını ve bilmiyorum belki bir ara falan vermemiz gerektiğini anlatıyordum. Vickie beni kendinle birlikte bataklığa çekersin diye korkuyor." Döndü ve kaldırıma kustu. O an, normalde bütün gece kustuğumuz bir metre ilerideki otoparka kalkıp gidemeyecek kadar tembeldi.

"Vickie Highline'la benim hakkımda mı konuştun?" dedim. Bir sigara yakıp, o sırada bir gölde kaldırımdan sokağa indi. "Bu gölgeler bana gerçeği sorgulatıyor" dedim. "İki sigara

yakmışsın" diye cevapladı Jane kâğıt parayı alırken. Kola kutusuna baktım. Tabii ki gerçekti. Sigaralardan birini yanımdaki izmarit yığınında söndürdüm. İhtiyaçtan başka bir şey değil miydim? "Vickie Highline'la benim hakkımda mı konuştun?" dedim tekrar.

"Evet, biraz, dedi ki sana yardım etmenin en iyi yolu..." eğilip bir sıra çekti, "–en iyi yolu–" bir daha çekti, "birbinizden nefret etmeden ayrılmamız." Doğruldu ve başını salladı. "Oha!" Göğsümde mavi bir korkunun soğuk ateşini hissettim. "Ah, tabii" dedim. "Kesinlikle anlıyorum. Elbette. Nefret etmeden ayrılmak. Herkes tek yapabileceğin şeyin bu olduğunu söylüyor. Arkadaşın olsaydım ben de böyle söylerdim."

Sisli bir sokağa geldim, sigaram parmaklarımın arasında yanıyordu. Etrafımdaki binalar tanıdık görünse de nerde olduğumu bilmiyordum. Eve gidiyordum veya birine uğramaya çalışıyordum. Kalbim küt küt atıyordu ve kuş, kemirgen, böcek gibi abuk sabuk, hareketli şeyler vardı sanki içimde. Arabalar, arkamdan kaygan asfaltın üzerinde denize inen uçaklar gibi yavaşça geçiyordu. Allah kahretsin, neredeydim? Klasik New Yok evlerinden birinin önündeki basamaklarda duruyordum. Ellerime baktım. Birinde filtresine kadar yanmış sigara, diğerinde bir tanesini kilidin üzerinde unuttuğum için muhtemelen kapıyı açmayacak olan anahtarlar vardı. Kimin eviydi bu?

Bir alarm çalmaya başladı, tekrar bayıldım ve sonra yanımdan geçen zayıf tipe gülümseyerek karanlık sokakta tek başıma yalpalayarak yürümeye başladım. Karanfil yaprakları ve çöpler su yolunda yüzüyordu. Sokak lambalarının yaydığı hafif sarı pus ve yeşil neon ışık kafamın içinde bir koro gibi birbirine giriyordu, yanlış kapıyı defalarca çaldım. Özür dilerim. Bir sünger almak istiyordum. Sis, mazgallardan çıkıyordu. Sinyal lambaları karanlıkta yeşil ve kırmızı balıklar

gibi parlıyordu. Kıyım ve şiddet dolu bir sahneden kopup gelmiş bir hayalet gibi görünmez bacaklarımla girintili çıkıntılı kaldırımda, bir yere varmayan yolunda şarkı söyleyen dalgalı kaldırımda yürümek nedense çok hoşuma gidiyordu. Harika bir şey, diye düşündüm. Zorluklar artık geçmişte kalmıştı. ATM o sırada pek çok şeydi: akvaryum, nükleer bir santralin arınma odası, birkaç blok kuzeydeki sığınmanın bekleme odası. Sarı floresan ışık, kalın vitrin camlarından aşağı kayıp yerdeki karolardan geri yansıyordu. İnsanlar kaldırımda resmen akıyordu. Neşeli palyaço balıkları, bana bakmasınlar diye dua ettiğim soğuk beyaz gözleri olan suratsız yırtıcı hayvanlar... Mavi teşhis araçlarının ekranları hırıltıyla çalışıyordu. Makinenin onayını alırsam üstüme banknotlar atacaktı, hatalarımın etkisini yok etmek için ilaç dağıtan bir doktor gibiydi. Köşede kumaşlar ve insan uzuvlarını birbirine girmiş, hareket ediyorlar, bir şeyler söylüyorlardı. Bu gri kalabalığın altından akan sidik dereleri tam karşıdaki odaya doğru çapraz uzanıyordu. Yerden tavana pencereler, koyu renkli yağmurluklarıyla para çeken insanlar, kalabalığa bir bakış atıp çişlerin üzerinden zıplayarak uzaklaşan ben. Yerleri kayganlaştıran yağlı sarı ışık.

Hesabımda otuz dolar vardı. Hepsini çektim. Hızla yaptığım hesaplar cebimdeki parayla birlikte üç paket uyuşturucu alabileceğimi ve haftaya paramı alana kadar geçinmem için geriye on bir dolarımın kalacağını söylüyordu. Süper. Sadece noodle yerim veya belki de Master Cleanse* diyeti yaparım! Limon ve akçaağaç şurubu, günde sadece birkaç cent. Az sigara içerim, müze veya kütüphane gibi ücretsiz yerlerde gezerim, Allahım harika, kampçı keşişler ya da düşman halkın bubi tuzaklarıyla dolu derin ve her yanı kapalı bir kanyonda kayıp midillisini arayan, geçip giden mevsimlerle yeni ve gittikçe daha rafine hâle gelen, yalnızlık ve şüphe tasaları

* Akçaağaç şurubu, kırmızı biber, sıkma limon ve su karışımından oluşan özel bir limonata dışında bir şey yiyip içmeden yapılan diyet. (ç.n.)

sunarken yalnızca ince bir dal ve mesaların arasından akan gümüşi çayların suyuyla geçinen genç ve cesur bir Kızılderili olurum. En yakın arkadaşı ve ruhani kılavuzu benekli midilli Küçük Boya'ya karşı beslediği esrik bağlılıktan dolayı bu gözü pek genç arayışçı, cehennemî yerlerde gezerken peştamalının içinde dokunulmazdı.

ATM'de ayrıldım, girişte elinde karton bardak olan bir deri bir kemik kalmış bir kızla karşılaştım. Sivri uçlu parçalanmış tenis ayakkabıları ile nemli ve sıcak havaya rağmen giydiği, içinde kaybolduğu yırtık pırtık bir paltosu vardı. Sıradan ev eşyalarını bile ruhani dünyanın büyüsüyle donatmakla meşhur kabile artistlerinin sanat eseri olarak biçimlendirdiği yamuk bir süpürgeye benziyordu. Bu kez kötü ama önemsiz süpürge tanrısına saygılarını ve sevgilerini sunuyorlardı. Saçlarının altında biçimsizce oyulmuş bir yüzü olan bir çubuktu o, kızın her şeyi sivri ve keskindi: tenis ayakkabıları, burnu, törpülenmiş gibi duran dişleri, bir noktada birleşen küçük ağzı. Gençti ama dudaklarının kenarından kırışıklıklar fışkırıyordu. Hiçbir zaman ifade etmediği şeyler mühürlü dudaklarının arasından kaçıp uzaklaşıyordu, söylemediği şeylerin görünmez ve aşındırıcı bedenleri üst dudağında yarıklar bırakıyordu. Ağzının kenarındaki çizgiler, kaçışın, sürgünün ve konuşmanın cezasının kayıtlarını tutuyordu. Bunu fark edebilmiştim, çünkü tam o anda bir aydınlanma anı yaşıyordum ve görüşümün netliği bütün varlıklara uzanıyordu.

Bankaya yürürken yetişkin hayatımın çoğunda ara sıra içip uyuşturucu kullanmamın aslında iyi olduğunu fark ettim. Kendimi bu konuda hırpalamam çok saçma çünkü bu, Tanrı'nın bana verdiği ruhani görev ve ben de alnımın akıyla bu zorluğun üstesinden geldim. Ama Nisan gelmişti, doğduğum ay, layıkıyla yerine getirilen bir işin sonunda sembolik olarak yeniden doğmak için ideal bir zaman. Bir şeylere başlamak için, aylardır hayalini kurduğum çok uzun saplı süngeri almaya karar vermiştim ama evden çıkar çıkmaz bu fikir aklım-

dan uçup gitti. Mutfağımda tıklım tıklım duran bardaklara uzanmak için tasarlanmış eşsiz bir alet. Süngeri almamıştım çünkü yalnızca dipte biriken sigara izmaritlerini çıkarmak için elimi su bardağının içine sokunca aklıma geliyordu. Lavabonun yanında birikmiş ve orada günlerce sabunlu suyun içinde duran bardaklardan uzaklaştığım anda süngerle ilgili bütün düşüncelerim bulaşıklara bir daha yaklaşana, birinin parıl parıl parlayan lavabonsunun yanında ergonomik tutuşlu bir sünger görene ya da sadece kedi maması ve sigara için param varken markette karşıma çıkana kadar siliniyordu.

Ben, kocaman bir toksin filtresiydim, dev bir toksik süngerdim ve bir sürü önemli dersler çıkardım. Zehir emme görevlerimi bir profesyonele yani uzun saplı süngere bırakmanın zamanı gelmişti. Yarın markete kutsal ziyaretimi gerçekleştirecek ve eve dönüp yeni aleti lavabonun yanına koyacaktım. Meşaleyi aktardığımı, doğum günü yeminlerimi yenilediğimi vurgulamak için belki taht gibi törensel bir aracın içine koyardım onu.

Hayır, aslında ne biliyor musun? Süngeri bu gece alacaktım. A&P yirmi dört saat açıktı. Artık ertelemek yoktu. Uyandığımda sünger ve alışverişten tamamen arınmış bir gün beni selamlayacaktı. Kirli kapitalist eylemlerle yola çıkıp arınmamı lekelemek istemiyordum. Yarın çat diye bırakacaktım uyuşturucuyu. Zaten o süngerle bırakmamak imkânsız olurdu. Eskiden, bırakmak sorumsuzluk hatta günahkârlık olurdu, Tanrı'nın bana verdiği hayatın karanlık köşelerini araştırıp raporlama göreviminden kaytarmış olurdum. Aslında şu ana kadar uyuşturucu ve alkol kullanmam benim asaletimi gösteriyordu ve hayat dolu kutsal süngerimin yanında son uyuşturucularımı kullanacağımı düşündükçe, veda etmenin saygı yüklü melankolisini hissediyordum.

"Merhaba" dedim karton bardaklı kıza. "Al." Beş dolarlık banknotu uzattım. "Vay, sağ ol." Alt dudağının kenarında kabuk tutmuş bir sıra yarası vardı. "Ne demek" diye cevapla-

dım önünde durup ufaktan el sallarken. "Kadın olmak nedir bilirim." Kapının düğmesine basıldı ve stiletto ayakkabılı bir kadın yanımızdan jet gibi geçerken kızla birlikte geri adım attık. Gözlerimi devirdim. "Çok güçlü durmalısın" dedim. "Kızlara para vermeye çalışıyorum çünkü hayat bizim için daha zor. Özellikle sokaklardaysan. Haddimi aşmak istemem, neler yaşadığını asla anlayamam."

"Ha, sorun yok." Gülümsedi ve bir hayalet, kızın ikizi onun yanında belirdi. Birlikte ağızlarını açıp şeytanların sevdiği Kötülüğün Elektronik Sesi'yle konuşmaya başladılar. "El Paso'da hemşireydim" dedi ikisi de.

"Oha! Harika!" diye bağırdım geriye doğru sendeleyerek. "Bir dakika, ne?" Duvara yaslandım.

"Daha kötü şeyler oldu" diye tekrarladı kız. "Ah, vay be!" Ne demek istediğine dair hiçbir fikrim yoktu ama önemli değildi. Bir gözümü kapattım ve şeytani ikiz yok oldu. "Hey" diye fısıldadım ona eğilerek. "Bilmeni istiyorum, bu toplum..." Kapı düğmesinin sesi tekrar duyuldu ve ben de ne söyleyeceğimi unuttum. Bozuk paralar bardağında şıngırdadı, o, omzumun üzerinden baktı. Bir adım geri attım. "Sen beni dinleme, seni manyak!" dedim şakayla. "Yapacak işin var!" Kartını bankamatiğe sokan bir adama doğru kafamı salladım. "Sana yardım etmiyorum! Bak, gidiyorum."

"Tamam, hiç sorun değil" dedi kapı tekrar cızırdadı ve adam aramızdan geçti. "Tamam, iyi o zaman gidiyorum!" dedim. "Seninle konuşmak çok güzeldi, sana harika bir gece diliyorum." Sallana sallana yürümeye başladım ama ATM sırasında arkamdaki iç kapı açılınca döndüm. "Çok üzgünüm, bu toplum çok alçak ve aynı zamanda nefret dolu" diye bilgilendirdim herkesi bağırarak. Ama kurnazca, kıza hitap ediyormuşum gibi yaptım. "Belki bir pazarlama müdürü zimmetine para geçirme partisi yaparken sana da bir iki kuruş damlar" –bağırıyor muydum?– "böylece sen de küçük bir çörek alabilirsin." Kıza saygımdan kapıyı çarpmamaya karar

verdim. Kaldırımda, muhtemelen borsacı olan yağmurluklu bir adama çarptım. "Siktir git" dedim. Kendimi mutlu hissettim.

Annemin yüzlerce kopyası var ve kafamı nereye çevirsem onlardan birinin görüş alanımın köşesinden geçtiğini görüyorum. Gelecekteki düğünüm için çeyiz sandığı hazırlamıştı, eski kafalı bir gelenek. Dışı sahte leopar derisiyle kaplı, sedirden yapılmış bir kutu almış ve içine gizli bir şeyler koymuş. Çeyiz sandığı kilitli ve sanırım düğün gününde açana kadar içinde ne olduğunu öğrenmem yasak. Gerçi ben sandığın içinde babamın sekreterinin cesedi olduğunu biliyorum. Bunu biliyorum çünkü koridorda kan damlaları var ve babamla annemin koridorun sonundaki odalarında bir şeyler fısıldadığını duyabiliyorum. Ayrıca beynimde tümör var, bundan da bayağı eminim. Gece yarısı, uyuyan evde ustalıkla geziniyorum ve çıt çıkarmadan ön kapıdan çıkıyorum. Daha sonra Doreen'lerin bloğuna kadar var gücümle koşuyorum.

"Otur canım" diyor Doreen'in annesi mutfağa gitmeden önce. Annesi duvarın ardından alçak sesiyle onu çağırıp bir şeyler isterken babası etrafta dolanıyor. "Orada neler oluyor? Bu çocuk biz işleri yoluna koyana kadar burada kalıyor." Ya da ben öyle hayal ediyorum. Beş dakika sonra annesi Yetişkin Göz Teması aracılığıyla kocasıyla iletişim kurmak üzere sessizce geri dönüyor. Bir sonraki gün aynı arabada okula giderken Doreen ve ben arabanın arka koltuğunda birbirimize *Hadi be!* der gibi bakıyoruz. O sırada beni neredeyse hiç tanımayan annesi sessizce ve kaskatı karşısına bakıyor. Doreen biliyor mu? "Bıraktığınız için teşekkürler, Bayan Rossman!" demeye gelince hücrelerim bir anda buza dönüyor ve çenemi zar zor oynatabiliyorum.

Çeyiz sandığını açtığımda gerçekten heyecanlandım sanki. Sanırım yirmi yaşındaydım ve sonunda kilidi çevirmiştim.

Annemin ya duygulandığı için gözleri dolmuştu ya da tuhaf biçimde umurunda değildi, sanırım ikisi de. Belki de sadece utanmıştı ve üzgündü. Ergenken sandıkla açık açık dalga geçmiştim. Belki de bu yüzden farkında olmayarak onu aşağılayıp projesinden vazgeçirmiştim. Bir hayal daha suya düşmüştü. Aslında iki hayal, çünkü annemin bir hayali, çocukken gelecekte gerçekleşeceğini düşündüğü herhangi bir düşü olması fikrine bayılıyordum. Sandığın dibinde bir santim derinliğinde birkaç işli yastık kılıfı vardı. Başka da hiçbir şey yoktu.

Eylül ışığı arabalara vuruyordu. Kafamın içindeki her zamanki vızıltı ve psikoza doğru savrulma hissi yine başlamıştı. Umurumda değildi. Bugün mutluyum, diye düşündüm güneşten tutuşup yanarken. Güneş ışığı; araba ve bisiklet jantlarına, tel örgülere, alüminyum konserve kutularına hücum ediyordu. Böyle ışıl ışıl bir günü en iyi nasıl değerlendirmek gerekir? Her zamanki gibi yapılması gereken ilk şey işi arayıp gelemeyecek olduğunu söylemekti. Dükkân sahipleri kaldırımda kendi bölgelerini yıkarken karton bardaklarında kahveleriyle, zihinleri hedeflerle ve beş yıllık planlarla dolu insanların hepsinin kafası altın bir orta çağ tacıyla aydınlanıyordu. Nasıl oluyordu da altıncı sınıftayken yaptığım gelecek planıma göre beyin ameliyatına girmek için ellerimi yıkamıyordum şu anda? Neden umurumda değildi? Dünya etrafımda ışıl ışık yanıyordu, bir hediyeydi bana. Müthiş hissediyordum, günün cıvıldayan parlaklığında kayıyordum. Uyuşturucuyu bırakmalıydım ve arınma evde başlar. Çamaşırlar.

Kirlileri yerden alıp günlerce durdukları çamaşır sepetine koymak ve yolun karşısındaki çamaşırhaneye gitmek gibi çamaşırın çeşitli aşamalarında kanun gereğince acizdim. Ayrıca çamaşır sepetinden yatağa dökülmesi gereken yeni yıkanmış çamaşırların yolun karşısından eve çok tehlikeli bir yolculuk

yapması gerekiyordu. Ama kıyafetlerin sağ salim şifonyere veya dolaba varması kanlı bir totaliter rejimden kaçıp hapishane duvarlarının dışına çıktıkları andan itibaren yasak ve tuzaklarla dolu yollardan geçmeleri, takip edilmeleri, açlıktan ölmeleri, vurulmaları, soğuktan donmaları gibiydi. En sonunda kopmuş ayaklarının kanlı köklerinin üzerinde sürünerek denize varır, küçük bir yük gemisi ufukta belirene ve sen de geminin havasız ambarına kapatılıp haftalarca denizde kalana kadar iskelenin altında sıçan sürüsüyle takılırsın, sonra da Amerikan sahil güvenlik seni tutup bir hapishaneye tıkıncaya kadar çılgın fırtınalarda dalgalar seni bir güzel çalkalar, yetkililer sığınma talebini reddeder ve orada yıllarca kalırsın. En sonunda en ağır şekilde cezalandırmak için seni kanlı rejime iade ederler ama tabii ki önce bütün ailenin doğranmasını izlemen gerekir. İşte çamaşır yıkama işinin bana hissettirdikleri bunlardı. Özellikle de çamaşırhaneden yatağa güvenle varınca gelen vahşi umuda karşı koymak için çabalarken. Kıyafetler, bu sefer işlerin yolunda gideceğini söyleyen o çekici yanılgıya kendilerini kaptırmayacak kadar iyi biliyorlardı neyin ne olduğunu. Bir kere yatağın kendisi dalgalı bir denizdi, köpürüyordu ve pek çok parça kitap ve battaniye curcunasında bir daha bulunmamak üzere kaybolup gidiyordu. Çamaşırları katlamayı becerebilsem bile, en az üç beş gün öyle kenarda yığın hâlinde duruyorlardı çünkü sınıflandırmayı başaramıyordum. Sınıflandırılan yığınlar birkaç santim uzaklıktaki çekmecelerin yanında takılıyorlardı, çok yakın ama çok uzak. İç çamaşırları ve çoraplarım gittikçe duvara doğru kayıyordu ve ben uykumda düzenli yığınları tekmelediğim için yavaş yavaş dağılıyorlardı. Gittikçe darmadağın olan kıyafetler üstüne bir de siyah kedi tüyüne ev sahipliği yapıyordu, çünkü Steve ve Cherry, umutsuzca döşek ve yatak ucundan yere kayıp ilk turda yıkanmak için yeterince önemli bulmayıp kenara ayırdığım ikinci sınıf kıyafetler ve toz yumaklarının arasında karışan yumuşak pantolonları ve tişörtleri çok seviyordu.

Ama yeni yıkanmış kıyafetler bu rüyadan uyanıp kendilerini hiç giyilmedikleri hâlde yerin pisliğinden ve benim bunaltıcı gecelerimin ağırlığından perişan ve solmuş buluyorlardı. Bu nedenle genelde sözde yeni yıkanmış kıyafetleri yeni kirlenmişlerle birlikte neredeyse bir ay sonra tekrar yıkıyordum. Tabii aralarındaki farkı adli patoloji uzmanı –benim öyle olmadığım belli– dışında kimse göremezdi. Ama itiraf edeyim, hep bir adli patoloji uzmanı olmak istemişimdir, gerçi ne olmak istemedim ki? Yani demek istediğim bu tekrar eden ekstra çamaşır yıkamalar –ki bazen kıyafetleri eskitiyorlardı– yıllık miktarı hesapladığınız bir sürü ekstra harcamaya sebep oluyordu ve böyle çirkin bir şekilde umutsuzluğa fırlatışmış kıyafetlerin sosyal sonuçlarını kim bilebilir? Mutlu ve umutlu bir şekilde başlayan bu şey –kendimi felçlik bataklığından çıkarıp Lourdes Çamaşırhanesi'nde temizlenip yenilenme refleksimden bahsediyorum– kaynar suyla dolu kendimden nefret etme çukuruna her geçen gün beni biraz daha çeken moral bozukluğumun yüküne yük bindirmişti nasıl olduysa. Hâlbuki bu çukur, bir zamanlar içinde çıplak bir melek çocuğun gülerek bana el salladığı, benimle oynamak ve bana yardım etmek için bulunduğum vahaya gelen filler, zürafalar ve Afrika antilopları tarafından öpülmeyi bekleyip dans ettiğim antik ve ılık kaynak suyuna sahip sığ bir pınardı. Fil, çok duygusaldı ve hortumundan gelen buharla beni nazikçe yıkıyordu; zürafa da çok nazikti, bir de ormanın çatısından aldığı yapraklarla dudaklarını kibarca dudaklarıma değdiriyordu; antilop ise bana şöyle diyordu: "Süründen uzaklarda dolaşma, Discovery Channel'da sürüsünden uzakta dolaşan zayıf hayvanların başına ne geliyor gördüm." Bana sokuldu, aslında hepsi bana sokuldu, keşke hâlâ orada onlarla birlikte olsaydım. Ruhani yönleri çok güçlüydü ve zekiydiler. Şimdi siyah balmumundan yapılmış voodoo bebeği kadar günaha batmış olduğumdan oyun arkadaşlarımı özlüyordum. Keşke insan olmasaydım, en aşağılık yaşam formuyuz, koca-

man fikirlerimiz var ama düşünecek bir şey yok, iyi kararlar kötü kararlar hepsi aynı, hayvanların söylediği şarkı gibi tıpkı:

Sıçın ağızlarına! İnsanlar!
Nereye gidersen görürsün onları,
Geyikler, boynuzlarınızı kullanın!
İnsanlar bize yaşatır ne çok acı.

Alınlarına çok yakışır bir toynak!
Gittiğin her yerde kaçır onları korkutarak.
Öldürene kadar gagala onları!
Tek bildikleri kavurmak Dünya'yı.

Mirketler! Ezin insanları!
Fazla şirinsiniz, hayır demelisiniz.
Çünkü kurutmak kökünü insanların,
Şimdi bizim tek umudumuz!

Geçen gece kendimi nehrin yanındaki, şehrin sınıfta kalmış bölgesinin en uzak ucundaki üzgün parkta buldum. Nehrin üzerinde gümüş renkte parlayan ay ışığı, asfalt koşu parkındaki parlayan cam şişe kırıkları... Kendinden geçmiş veya banklarda toplanmış evsiz insanları saymazsak yalnızdım. Sanki ormandaydım, her tarafta görünmez tehlikeler vardı. Bıçaklar, yaprakların arasından göz kırpıyor; gölgeler, radyasyon kurbanı birinin kafa derisi gibi kel kalmış yerleri olan siyah çimenlikte uçuşuyordu. Eskiden olsa böyle bir manzara, yani zehirli sular, kıyıdaki endüstriyel atık varilleri, kimyasal gökyüzündeki fabrika bacaları karşısında erotik acıyla dolar, ölüm ve aşk hakkında düşüncelere dalardım. Köprü bağlantı devreleri ve tel örgüler içinde bedenim yumuşak bir makineye dönüyor olsa da artık ağır duygularım yok ve bedenim bir gün çürüyüp yok olacak.

Torbacıyı ya da daha doğrusu günde birkaç kuruş kazandığı marketin önündeki sebze standında sebzeleriyle ilgileniyormuş gibi yapan yeşil plastik yağmurluklu bir adam olan vekilini odağıma almıştım ki beni Seventh and B'de kaldırımda yakaladı. Ona ek gelir sağladığım için mutluydum, yolun karşısına doğru harekete geçtim. Her şey siyahtı. Siyah ceketim, arkamdaki siyah park, siyah asfalt, siyah binalar, sokak lambalarının ışığı bile siyahtı. Soğuktu. Son yedi yılda, A'nın doğusuna geçmeye korktuğum şehre yeni taşındığım zamandan beri, ben onu barda beklerken Tony'nin mal aşırıp sonra masaya bir sıra beyazı yaydığı ve benim N'oluyor lan diye düşündüğüm geceden beri, bu kavşaktan geçtiğim zamanların hepsini düşünemezdim, düşünmedim de. Sorun değildi çünkü o gece içmemiştim. Eroin denemeden bu hayattan geçip gidemezsiniz, hayatı sonuna kadar yaşamak istiyorsanız tıpkı birçok seks çeşidi gibi bunu da yapmak zorundasınız. Ayrıca, umuma açık bir alanın tam ortasında uyuşturucu alma zevki! Kimse durduğumuz yola bile bakmıyordu. Bu gece kimse dışarıda değildi. Takmıyordum, korkmuyordum. Kitabına göre akşamdan kalma olmak için psikopat patronum Andy ve onun kokainci eğlence düşkünü personelin geri kalanıyla birlikte *In Cold Type*'ta sarhoş olmuştum ve nedense nehrin kenarında taksiden inmiştim, şimdi Seventh and B'deydim ve mutluydum. Benim için hava hoş. Adam sebzelerinin yanında yeşil yeşil parlıyordu. Köşedeki bar bile boş görünüyordu ne bar fedaisi vardı ne de dışarı atılan sarhoş *hipster*'lar. Siyah montlu kapüşonlu biri kaldırımda hızla yanımdan geçip sonra birdenbire durdu.

"Selam!" dedi arkamdan ışıl ışıl. Döndüm ve dikkatle ona baktım. Rahip kukuletasının altından sırıtkan bir mutsuzluk bana gülümsedi. ATM'deki evsiz kız. Karnıma bir yumruk yemiş gibi oldum. Süpürge saçlarından birkaç tel kapüşonun altından turuncu turuncu kaçıp gitti. Kendimi savunamayacak kadar sarhoştum. "Ah, selam!" dedim. "Nasıl gidiyor?" diye

sordu aşırı arkadaşça. Bir arkadaşıma gidiyorum demeliydim. Kafamın içinde bir şey yalan söylememi söyledi; ayık olsaydım yalan söylerdim ama uyuşturucuya ihtiyacım vardı ve tabii ki o nerede bulabileceğimi biliyordu... Bir daha asla içmeyeceğime ve içersem belayı sezip anında eve gidebilecek kadar aklımın başında olacağına dair kendime dün mü söz vermiştim? Dün sabah kendime bunu söyledim. Kavşakta bunların hepsi bir anda aklıma geldi ve "Şu adamdan bir şeyler almaya çalışacaktım" dedim. "Tamam" dedi, "ben yapayım. Kaç tane lazım?" "Dört" diye cevapladım. Para vermek aklıma bile gelmemişti. "Tamam" dedi. "Bekle." Parayı ona verdim ve dönüp parktaki bir ağacı ilgiyle incelemeye başladım. İki saniye sonra geri geldi. "Bu gece bundan iş çıkmaz. Ama nereden bulabileceğimizi biliyorum." "Peki" dedim. Daha sonra bir nevi sözlü anlaşma olduğunu düşünerek, "Kendime üç paket sana bir paket alacağım" diye teklif ettim. "Bunu yapmak zorunda değilsin" diyerek karşı çıktı tatlı tatlı. "Hayır, hayır, ısrar ediyorum" dedim. Sanki randevuya çıkmıştık. Biraz yürüdük. Yorgundum. Paramla birlikte bir köşeden dönüp kayboldu. İyi, soy beni, diye düşündüm. En azından senden kurtulmuş olurum. Umutsuzca yok olmasını istiyordum ve yine aynı derece umutsuzca uyuşturucularla geri dönmesini de istiyordum. Issız sokakta rüzgâr esiyor, çöp parçalarını havaya kaldırıyor, mağazaların kepenklerini tıngırdatıyordu. Prag'ın savaş sonrası hâli gibiydi. Belki de Prag'ın şimdiki hâli gibiydi. Bir arabanın alarmı ötmeye başladı, dünyanın sonunun geldiğini haber veriyordu. Sakinim diye düşündüm, gerçekten sakinim. Kız tekrar ortaya çıktı, kendini duvardan kazıyan bir gölge. Uyuşturucu getirmişti. Uyuşturucuların gelişiyle içimde bir sevinç ve iyi niyet dalgası yükseldi. Eve gidip biraz gülüp eğlenebilirdik. Artı, kız evsizdi; kıza bu buz gibi havaya bir ara vermeyi teklif edebilirdim, değil mi? Bir de henüz paketleri bana vermemişti ve paketlerimi ondan isteyip yürüyüp gitmenin kibar bir yolunu bulamıyordum.

Onu kullanmaktan başka bir şey yapmadığımı, gerçi tam olarak bunu yapıyordum, düşünmesini istememiştim. Evimin merdivenlerini çıkarken komşularım beni görmesin diye dua ettim.

Bir sıra çektim. Çeker çekmez eroin olduğunu anladım, fentanil, cerrahi uyuşturucu veya saçma sapan sentetik bir şey değildi. Üzerime bir iyilikseverlik çöktü. "Ne istersin?" dedim. "Sana çay yapayım." "Bir şey istemiyorum" diye cevapladı eşyalarını karıştırırken. Kocaman plastik bir poşetle geziyordu ve içinde küçük plastik poşetlerle dolu kâğıt bir alışveriş torbası vardı, çanta içinde çanta, bir sürü işe yaramaz kâğıt. Bir litrelik bir süt kutusu çıkardı ve benim yönlendirmemle mikroskobik ek odadaki buzdolabına koydu. Buzdolabım, mutfağımda yer kaplamasın diye burada kedi kumu kutusuyla birlikte yaşıyordu. Deli Mary Poppins'i izlemek gibiydi. Artık uyuşturucuma kavuştuğuma göre tabii ki kızın gitmesini istiyordum ama o, eşyalarını boşaltmaya devam ediyordu.

Damardan uyuşturucu alırken o kadar hızlıydı ki neredeyse görmeyecektim. Yuvarladığım banknotla tabağa eğildim ve çektim. Kafamı kaldırdığımda kolunda küçük bir şırınga vardı. Şaşırdım. İnsanların hâlâ damardan aldığını unutmuşum. "Sorun etmezsin değil mi?" diye sordu tüpe kan çekip çekip bırakıyordu. "Hayır, olamaz!" diye güldüm tatlı tatlı. Masada bir anda bir dizi kapalı şırınga, pamuk, minicik bir alkol şişesi, sıvıyla dolu bir şişe kapağı ve yanında bir limon belirdi. Şırınganın pistonunu bastırıp çekerek –ama asla sonunda kadar bastırmıyordu– aynı anda konuşarak ve kolundaki işlemle pek ilgilenmeden kanıyla oynayıp duruyordu. Kendisi hasta gibi görünse de kolları güçlü, kanı dandik duruyordu. "Bak ne diyeceğim" diye bağırdım. "Sen buradasın, misafirimsin ama ben senin ismini bile bilmiyorum." Kanı tekrar şırıngadan damarına gönderdi, ben de rahat bir nefes aldım.

"Adım Tammy" dedi, kolundan iğneyi çekti ve ucuna turuncu bir kapak geçirdi. "Geçen gece bankamatiğin orada bana beş dolar vermen çok hoştu."

"Ah, ne demek" diye yalan söyledim. "Ekonomik gücüm buna yeter çünkü çalışıyorum. Limon ne için?"

"Malı tekrar saf kokaine çeviriyor" dedi şırıngayı cebine koyarken. "Ben *speedball** yapıyorum."

"Hıı anladım" diye kafa salladım. Oturduk. Uyuşturucu etkisini gösterdikçe yüz hatları yumuşamaya başladı, kemikleri ve cildi rahatlayarak kendini saldı. Kendimi de bayağı kemiksiz hissediyordum ama küçük koşu bantlarında koşan midemdeki tedirginlik hamsterlarını felç edecek kadar iyi değildi kafam. Eğlenceli konular açacak bir şeyler bulmaya çalıştım. "Ee, Tammy" dedim. "Senin gibi tuhaf biriyle napacağız?" Bir anda yüzü aydınlandı. "Hey" dedi. "Ooo! En azından biraz zevkliymişsin." Bakışlarını takip ettim. Mutfak rafımda ve en belirgin, tamam aslında tek yemek olan mavi taneli Trix kutusunda durdular. "Ah evet!" dedim ilgiyle. "Mısır gevreğine bayılırım!"

Tammy'yle geçirdiğim akşam uzadıkça uzadı, şafağın sökmesine daha sekiz-dokuz saat vardı ve Tammy hiçbir gitme belirtisi göstermiyordu. Nasıl kaçacaktım? Bir anda yeni kız arkadaşımdan, Jane'den bahsetmeye başladım, konuştukça bir şeyler uydurdum, geceleri bir restoranda çalıştığını ve gece dörtte işten çıkınca burada kalmaya geldiğini söyledim. "Birbirimize doyamadığımız o tuhaf ilişki dönemindeyiz ve resmen başka insanları görmek istemiyoruz" diye dokundurdum. "Harika" dedi Tammy kayıtsızca. "Kız arkadaşınla tanışmayı çok isterim." Arkamdaki pencereye bakıyordu ve bir anda gözleri şüpheyle kısıldı. "Ne oldu?" dedim dönerek. Arkadamki panjur sadece tuğla duvarı gösterecek kadar açıktı. "Orası

* Eroinle kokaini karıştırmak. (ç.n.)

sadece apartman boşluğu, Tammy. Ne oluyor?" "Kral beni gözetliyor" dedi. "Orada endişenlemeni gerektirecek hiçbir şey yok" diyerek güldüm. "Yangın çıkışı falan da yok. Kimse gidemez oraya." Poşetlerinden birinden bir pudra çıkardı, bir anda açtı, sırtı bana dönük.olacak şekilde sandalyesini döndürdü. Pudra kutusunu kaşının önünde tuttu. "Şaşıracaksın" dedi aynayı bir şeyler arayarak aynayı omzunun üzerinde değişik açılarda tutarken. Ayağa kalktım. "Hadi, panjurları kapatalım."

Masaya geri döndüğümde Tammy, yolu gören kedi kumu/buzdolabı odasında belirmişti. Hafifçe çömeldi, bir yandan aynayı arkasındaki odayı yansıtacak şekilde tutuyor diğer yandan da panjurun açıklığından dışarıyı kesiyordu. "Orada ne titriyor, Tammy?" diye bağırdım neşeyle. Resmen delirmişti. O sikik *speedball* yüzünden. Kokain çok kötü bir uyuşturucuydu. Kedi kumunun olduğu odaya girdim. "Tammy?" dedim yavaşça. Dönmedi. Pudra kutusu yüzüne o kadar yakındı ki kendi gözünden başka bir şey göremiyordu muhtemelen. "Bazen" diye bilgilendirdi kendini gizemli bir şekilde, sanki tehlike seviyesini ölçmek için gizlice durum değerlendirmesi yapıyordu. "Kral, beni evlerine davet etmeleri için birilerini görevlendiriyor böylece beni yolun karşısındaki bir çatıdan beni izleyebiliyor." Küçük bir asansör yemek borumdan pelvisime düştü ve düşerken kendinden nefret ve öfke kusuyordu. Bu durum yani deli birini idare etmek kesinlikle tanıdık bir histi ve tek suçlu bendim. Tony *speedball* yaptıktan sonra onu ziyaret edişimi hatırladım. Oturma odasında tek bir noktada duruyor terliyor ve bir o ayağının üzerinde duruyordu bir ötekinin. Birdenbire dizlerinin üzerinde çökmüştü, sonra da yüzüstü yatıp kapının altından bakmak için uzanmıştı ve üzerinde hâlâ Wall Street'teki programlama işinde giydiği takım elbise vardı. Görecek hiçbir şey yoktu çünkü kapı yere sıfırdı, hiçbir açıklık falan yoktu. "Dışarıda polisler olabilir" demişti. Kapıyı açmıştım. "Tony polis falan yok. Sen otur ve

sakinleş. Polis geliyor mu diye bakarım ben." Endişeli görünüyordu ama ayağa kalkıp kanepe doğru yürümeye başlamıştı. Bir dakika sonra, "Kulağa çılgınca geliyor olabilir ama sanırım kapı kolunda bir sıçan oturuyor."

Tammy'yi anlamama imkân yoktu o sırada; polisi çağırmadan ve komşuları uyandırmadan onu nasıl evimden çıkaracağımı ve merdivenlerden indireceğimi bulamıyordum. Beni öldürebilir gibi geliyordu bana ama bir yanda da kafam çok iyiydi, paniklemiyordum. Gerçekten her şey yolunda gibi görünüyordu.

"E bu mükemmel" dedim, "Japon şiltesinde yatabilirsin." Yatakta oturan Cherry'nin altından temiz daha doğrusu az tüylü bir yastık kılıfı aldım, Cherry'yi de yumuşak bir kazağın üzerine koydum ve Tammy'ye turuncu renkte temiz çarşaflarla tatlı bir yatak yapmak için oturma odasına gittim. Tammy bu sırada gözlem operasyonlarını ön kapıya taşımıştı. Bir gözünü kapı dürbününe yapıştırmış diğerini aynaya çivilemiş ayakta donmuş kalmıştı. "Her şey yolunda mı?" diye şakıdım. Pudra kutusunu bir periskop misali başının üstüne kaldırdı, ayna gözüme gözüme parladı. "Her şey yolunda" dedi teatral bir havayla nefes aldı ve odağına döndü. Yaklaşık dört sıra daha uyuşturucu çektim. Çarptılar ve fevkalade hissediyordum. Bilge bir aşk makinesi... Köşedeki eroinci marketin tam ben mal alacakken kapandığı günü hatırladım, sırada bekleyen *hipster* çocuklardan birini dükkân tekrar açılana kadar benle beş dakika beklemesi için evime davet etmiştim. *Fransa'daki çekimi bitirdiği anda rehabilitasyona gidecek* olan bir yapımcı olduğunu söylemişti. Tuvalete gitmiştim ve bir sürü nakit parayı masada bırakmıştım. Döndüğümde paraya dokunmamış olduğunu görmüştüm. Cidden sokaktan aldığın keşler çok tatlı olabiliyor.

Tammy amaçsızca ordan oraya sürüklenirken ben de birkaç arama yapmaya karar verdim. Telefonda bir sürü zırvaladım. Arkadaşım sinirli ve ümitsizdi. Doğru ve yanlışa dair, uyuş-

turucunun iyi ve kötü arasındaki farkı gözümde iyice belirgin kıldığına dair falan telefonda ona nutuk attım. Ara sıra Tammy'yi kontrol etmeye gittim. Sanki toprağın altına gömülmüş de yukarıdaki hayata bakmaya çalışır gibi ikide bir kapı deliğinden bakıyordu. Bir süre sonra endişelenmeyi bıraktım. Arkadaşıma onu sevdiğimi söyledim. Uzun süre telefonda konuştum. Kapattığımda misafirime bakmaya gittim ve onu tuvalette uyuyakaldığını gördüm. Üst gövdesi dizlerinin arasına yığılmış, saçları yerleri süpüyordu, çişindeki B vitaminin rengi görülebiliyordu.

"Hadi canım" dedim. Yavaşça kafasını kaldırdı. Elini tuttum. "Hadi gidelim. Yatağına gitsen iyi olur, yığılıp kalmışsın."

"Hayır oturuyorum" dedi. "Demek istediğini anlıyorum" dedim, "ama hadi, sana bir tişört ve baksır vereyim, sen de güzel ve temiz nevresimde uyu. Tamam mı?"

"Tamam" dedi pantolonunu çekerken. Bir anda uysallaşmıştı. "Önce duş alabilir miyim?" "Hayır" dedim neşeyle. "Orada da yığılıp kalacaksın."

"Tamam" dedi. Ayaklarını sürüyerek mutfağa gitti. Ona tişört ve baksır verdim. "Hadi" dedim tekrar sertçe, kolundan çekme isteğimi bastırarak. "Kıyafetlerini değiştir ve yat. Her şey tertemiz." Uyuması için can atıyordum böylece gece sona erecekti ve sabah olacaktı, sabah olunca da siktiğimin evinden gidecekti. O gece sarhoşken bankamatikte ona beş dolar verdiğimde, nasıl bir geceyse artık, evimde uyuyacağını hiç düşünmüş müydü acaba?

Tammy kıyafetleriyle oturma odasına yöneldi. Bir anda durdu, sallanıyordu, sonra döndü ve yuvarlanarak tekrar banyoya gitti. "Duş almam lazım" diye mırıldandı. Bir of çektim. Allah *kahretsin*. Ama rahatlamalıydım, değil mi? Kız evsizdi. Duş ona çok iyi gelirdi. "Tamam" dedim, "al bakalım, havlu." Son temiz havlumu verdim. "Şuradaki çubuğa kıyafetlerini asabilirsin." "Hayır" dedi. "Duşta onları da yıkamak istiyorum." "Ah" dedim. "Tabii. Harika olur! Ama nasıl kura-

yacaklar?" "Kalorifere koyarım" diye cevapladı. David Lynch'in *Eraserhead* filmi geldi aklıma, kaloriferin içindeki kadının söylediği o güzel şarkı "In Heaven Everything is Fine."* Pes ettim. Tammy'nin sikindirik kıyafetlerinin sabaha kadar kurumuş olması imkânsızdı ama neyse artık. Düşünemiyordum. O, duş alırken bir sigara yaktım ve evde dolandım, kafatasının porselendeki çatırtısını duymayı bekledim. Duşu bitmiyordu. Volta attım, sigara içtim, uyuşturucu çektim, *Living Through Without a Goal*** kitabına göz gezdirdim. İlham geldi, günlüğümü açtım ve birkaç derin fikir karaladım. Televizyonda zap yaptım, Yvette Mimieux ve Richard Crenna'nın oynadığı *Devil Dog: The Hound of Hell* filminde durdum. Bayağı iyiydi.

Rehabilitasyondayken eğlence amaçlı sadece bir film vardı ve her akşam saat sekizde hemşire jelibon ve markasız kurabiye gibi iğrenç şeylerle dolu abur cubur tepsileriyle geziyordu. Aynı şeyleri şarap dükkanları keşler için stokta tutuyordu. Rehabilitasyonun ilkokul kantininden başka bir şeye benzemeyen sözde bekleme odasında kıyamet kopuyordu, kızlar pembe içecekler için birbirini itip kakıyor ve birbirlerini ikiyüzlülük ve abur cubur çalmakla suçluyorlardı. Bu genç kızların çoğunun üç dört tane çocuğu vardı. Hemşire filmi başlattı her zamanki gibi bu da *Jurassic Park*'tı. Okuyacak materyalim kalmadığında bazen turuncu plastik bir sandalyeye çöküyor, arka arkaya sigara içiyor ve boktan keş kurabiyelerinden yiyordum. Bir gün Laura Dern'in karşısına bir triceratops çıkınca, bir kız bağırdı, "Vay anasını. Şuna bak. Bu gerçek! Bunu nereden bulmuş?" Başka bir kız, "Gerçek değil mal, dinozorların nesli tükendi."

"Böyle bir şeyi yoktan var edemezsin!"

"Özel efektelerle her şeyi yapabilirler, geri zekalı!"

"Evet" dedi başka bir kız. "Dinozor falan yok artık. Eron yüzünden beyin ölümün gerçekleşmiş senin. Bunu hemşire

* Cennette her şey yolunda. (ç.n.)
** Amaçsız yaşamak. (ç.n.)

duymasın kafan iyi sanır." Rehabilitasyonda eroin erona dönüşür, vurgu iki heceye eşit bölünür. Tuhaf bir şekilde eroin demekte bir sıkıntı görmüyordum ama herkes bana karşı çok iyiydi ve kapı önündeki muhabbetlerden özellikle de Marion'la olanlardan çok zevk alıyordum. Otuz dört yaşındaydı, hiç ön dişi yoktu, dokuz çocuğu vardı ve onlardan hayvanat bahçesindeki yavru ördeklerden bahseder gibi bahsediyordu. Hayatının yoluna girmesi için bir şey yapmak istiyordum. Rehabilitasyon arkadaşlarımın hayatlarının sadece bu kadarcık parçasını ve prezervatif kullanmayan erkek arkadaşlarına rıza gösterdiklerini biliyordum, bu bilgi beni umutsuzluğa gömdü ama yine de konuşmam lazım diye düşündüm. Hesapta olmayan gebeliğimi sonlandırdığım günü, yirmili yaşlarımın başında –ilk kürtajımdan sonra bile– çok utangaç olduğum için erkek arkadaşım olacak adama prezervatif takmasını veya benim korunma adına pek bir şey yapmadığımı söyleyememiştim. Peki, yirmi sekiz yaşındaki ilk rehabilitasyonumda Detroit'li eski mahkûma oral seks yapmam? Hayatı boyunca iğne kullanmıştı, hapse girmişti önceden. Bana ilk baktığı anda kadınlardan nefret ettiğini anlamıştı, gözlerini öyle vahşi bir kayıtsızlıkla bana dikmişti ki gerçekten sanki bir tüfeğin namlusunun içine bakıyordum. Bu hissi asla unutamadım ama birkaç gün sonra kendimi onun önünde dizlerimin üzerinde buldum ve ağzıma boşalmasına izin verdim, AIDS konusunda paniklesem de yuttum, tükürerek duygularını incitmek istememiştim. Bundan sonra rehabilitasyondaki bütün erkekler beni resmen küçümsemişti.

Ne zaman Yvette Mimieux sigara içse onunla birlikte ben de içiyordum. Bir süre sonra ayağa kaldım ve pencereye doğru yürümeye başladım. Banyodan hâlâ su sesi geliyordu ama Tammy'den ses yoktu. Yvette köpeğiyle birlikte yatak odasından çıktı, sigara içiyordu, kendine bir viski koymak için basık salonundaki ıslak bara gitti. Bu film gerçekten çok eğlenceli diye düşündüm, bir sigara mı yoksa yoksa bir sıra daha mı

çeksem yoksa ikisini de mi yapsam, ikisini de yapacaksam hangi sırayla yapsam diye geçirdim aklımdan. Yolun karşısında bir evden iç karartıcı Noel ışıkları parıldıyordu. Elektrikli süpürgeyi çalıştırmaya karar verdim ve daha sonra kararımı hükümsüz kıldım.

Sonunda su durdu. Bir sigara yaktım, sonra bir tane daha. Birkaç parça bulaşık yıkadım. Yaklaşık yirmi dakika sonra Tammy banyodan çıktı, ona verdiğim iç çamaşırı giymişti. "Hey, kanka!" diye bağırdım. "Şu an harika hissediyor musun, nedir durum?" Kindar bir yaratıcının temelini attığı, beyninizin hard diskinde eğimini ayarladığı senaryonun ilgi çekici bir şekilde işleyip işlemediğini ve acılı ama eğlenceli sonuçlar doğurup doğurmadığını görmek için tıpkı bizim kanalları zaplamamız gibi rastgele insanların evine bakıp bakmadığını merak ettim. "Artık uyuyabilirsin Tammy" dedim. "Duştan sonra tamamen rahatlarsın."

Eski püskü ıslak pantolonunu ve kirli bluzunu oturma odasındaki kalorifere koydum. "Bunları buraya koyuyorum, yarın sabah mis gibi olur." Döndüm. Tammy hâlâ mutfaktaydı. Dizleri büküktü, başı göğsüne düşmüş, lavaboya tutunmaya çalışıyordu. "Tamam" dedim hâlden anlayarak. "Allahım benim de uyumam lazım. Jane her an burada olabilir ve ben bitik hâldeyim." Bu Jane zırvalığının bana hiç faydası yoktu ama sabah ilk iş olarak Tammy'yi kapının önüne koymak için kullanacaktım. Dikkatlice omzuna dokundum. "Hadi bakalım" dedim. "Yatağa!" Lavaboyu yakaladı, sallanıyordu, kafasını kaldırdı. "Tamam" dedi. "Ama hazırlanayım."

Dolabımı açtı, losyonumu ve tarağımı çıkardı. "Uyanık kalıp kız arkadaşınla tanışmak istiyorum" dedi kollarına ve yüzüne nemlendirici sürerken. "Kim bilir ne zaman gelir?" dedim. "Bazen işten sonra bir iki bir şey içer. Ama geldiği zaman uyanırız." Tammy tarağımı saçından çıkarmaya çalışıyordu. Bir düğüme denk gelmeden önce yaklaşık bir kırk santim tarayabilmişti. "Harika görünüyorsun" dedim. "Bak,

dümdüz gidip yatacağım." Yatak odasına gittim, Tammy poşetlerine eğilmişti.

"Ne yapıyorsun?" dedim onu kapıdan izleyerek. "Kâsen var mı?" diye sordu.

"Kâseyı ne yapacaksın?"

"Çabuk puding yapacağım" dedi poşetinden bir paket çıkarıp. Ona bir kâse verip yatağıma çekildim, çıkarken de pisliğine mutfağın ışığını kapattım. Fark etmiş gibi durmuyordu, sokaktan gelen ışıkta pudingini karıştırmakla meşguldü. Bir insan imadan hiç mi anlamazdı? "Sen de ister misin?" diye sordu. Bir mide bulantısı dalgasıyla boğuşuyordum. "Ah tamam sıkıntı yok" dedi. "Sen yap, ben yatıyorum, gerçekten çok yorgunum."

"Çabuk pudinge bayılırım" dedi Tammy. "Yumuşacık." Kapımın üzerinden sarkan boncukların arasından geçti ve kâsesiyle yatağıma oturdu. "Televizyonda ne var?" diye sordu kaşığı ağzına götürürken. "Tammy" dedim neredeyse ağlayacaktım, "yatağına gitmelisin. Gerçekten Jane gelmeden önce birkaç dakika yalnız kalmam lazım." Ayağa fırladı. "Ah tabii tabii!" diye bağırdı. "Sorun değil. İnsanların dürüst davranmasını severim." Tekrar boncuklardan geçip mutfağa geçti, saçı boncuklara takılınca çıkan kopma sesi duymamıştı bile.

"Mahremiyete ihtiyacın varsa" diye bağırdı, "mahremiyete ihtiyacın vardır. Bunu söylemen iyi. Gizlice alınmanı ya da sinirlenmeni istemem çünkü arkadaşlığımızın içine sıçmak istemiyorum. Haksız mıyım?" Tekrar yatak odasına geldi, elinde hâlâ kâse vardı. "Bu özel arkadaşlığın içine sıçmak istemezsin, değil mi?" Bir kaşık kıvamlı kahverengi madde uzattı. "Puding ister misin?" "Yok, belki sonra" diye cevapladım. "Tamam" dedi. "Ben yatıyorum." Kayboldu, yatak odasına gittik. Bir şeyler yaptığını duyabiliyordum. Benimle ve kendi kendine konuşuyor, poşetlerini hışırdatıyordu. Boncuklarda bıraktığı bir tutam turuncu saça bakakaldım.

Arkadaşlarla bir sanat etkinliği için şehir merkezinin dışındaydık. Jane ve ben durmadan uyuşturucu almak ve gülmek için merdiven boşluğuna tüyüyorduk. Merkeze jet gibi giderken takside yanıma oturmuş, eliyle bacağımı okşamıştı. "İyi ki eşcinsel olduğunu söyledin" demişti bağırarak. "Allah kahretsin oynama benimle, Jane!" diye bağırmıştım ben de. Taksideki arkadaşlarımız gülmüştü.

Gece kulübünde Jane durmadan benle dans etmişti. "İnanılmaz görünüyorsun" diye bağırmıştı elimden tutarken. Gülmüştüm. Elimi bırakmadan çılgın kalabalıktan geçerek beni tuvalete götürmüştü. Sanki uyanıp kendimi yüksek dalışın eşiğinde bulmuşum gibi aşkıma bir kez daha kafa üstü dalmıştım. Tuvalet kapısı bizi içeride güvende tutacak şekilde hızla kapanmıştı.

"Sana çok aşığım" demiştim pat diye, Jane işerken. "Özür dilerim, olmamaya çalışıyorum sinir bozucu olmasa da çok can sıkıcı olduğunu biliyorum, gerçekten özür dilerim ama seni o kadar çok seviyorum ki beni deli ediyorsun. Manhattanımı düşürüp "Siktir!" diye çığlık atmıştım. Kulüpten gelen manik bir bas gitar sesi ve aşırı sarhoş lezbiyenlerin bağrışları kapıya çarpmıştı. Jane doğrulmuştu. "Önemli değil" demişti tuvaletin önünde eteğini düzeltirken, çıplak omuzu pis duvara değiyordu. Tuvalet gerçekten kediler için tasarlanmış gibiydi. "İşler değişti" demişti. Durmuştum. İşler değişti? Jane yanımdan geçip aynaya yaklaşmıştı, değişik bir manevra yapmıştı. Ben yüzüm lavaboya dönük dururken bir elinde kokain sıraları olan bir ayna, diğerinde yuvarlanmış bir banknot, ayağını bacaklarımın arasından uzatmış, sırtını duvara dayamıştı. Ben de tuvalete doğru bir adım atmıştım, Jane'in pamuklu elbisesi göğsüme değmişti, ikimizin de başı yana dönük, yanak yanağaydık. Her an ölebilirdik. Ben Jane'in kafasının üzerinde yanağımın dibinde kıymetli kokain aynasını tutuyordum, pembe kertenkele şeklindeki tokasının bir parçası sağ gözüme girdi girecekti, saçı göğsüme doğru sav-

rulmuştu, rujunu ararken çantasını didik didik etmişti. Yüzünü aynaya dönmüştü. "Vickie Higline'a, berbat bir hâlde olsan da sana hiç olmadığı kadar ilgi duyduğumu söyledim." Parlak kırmızı ruju sürmeye başlamıştı. Ben bir sıra çekmiştim. Dudaklarını birbirine sürüp aynadan bana gülümsemişti. "Bu konuda konuşacağız." Rujunu çantasına atmıştı. Kendine DJ diyen kafadan kontak kadının deli davulları tuvaletin kapısına ve yüzü bana dönük, elif arkada kapı kolunda duran yaslandığım Jane'e psikopat gibi vuruyordu. "Her şey yolunda ve seni seviyorum" demişti. "Şimdi beni öp."

Ona doğru hareket etmiş ve bir tereddütten sonra gözlerine bakmadan küçük bir öpücük kondurmuştum. Aynayı yüzümün önünde tutarken banknotu almıştı ve bir sıra çekmişti. "İyi, çok iyi" demişti tekrar gülümseyerek. Aynayı aşağı indirmiş ve avucuyla çenemi kavramıştı. Siyah kirpikleri çok kalındı. "Bu harika" diyerek derin bir nefes almıştı. "Hadi gidip çocukları bulalım."

Beni seviyor muydu? Müzikle kendinden geçmiş lezbiyenlerle kaynaşarak kulübün ortasında duruyordum. Tony bana bir *shot* vermişti ve erkek arkadaşı Danny beni kolumdan çekip doğrusal zaman koridorundan kaynayan kalabalığın kaotik mutluluğuna fırlatmıştı. Jane akıntıya kapılıp benden uzaklaşmıştı. Aynalı kürenin altında duruyor, göğsümdeki umutsuzlukla güreşiyordum. "Jane" demiştim çocuklara. "Jane." Ağzımı açmıştım ve Danny dilime ekstazi yerleştirmişti. Lezbiyenler dans pistinde eriyik lav gibi dalgalanıyordu, bedenimi öne arkaya sallıyorlardı. Jane'in barda bir kızla güldüğünü ve ona kızın kulağına bir şey söylemek için ona doğru eğildiğini görmüştüm. "Herkese benden hap" diye bağırmıştım. Jane'in duymuş olması mümkün değildi ama bir kaşını kaldırarak bana bakıp gülümsemişti. Yanındaki kız da bana doğru bakmıştı. Elimle kapıyı göstermiştim. "Hava almam lazım" diye bağırmıştım Jane'e. Kafasını sallamış ve gülümsemişti. Tekrar kapıyı göstermiştim. "Hava almam lazım!"

Bir *afterhour* kulübün* süngerli bankında konmuş hetero bir çocukla kokain çekiyordum. Yapış yapış parlak uzun saçını yüzünden çekerek aynaya eğildi. Yıldızların gökyüzünde fener gibi parıldadığı o manik altın gecede yürüdüğümü hatırladım. Çok fena yoksunluk çekiyordum. Aldığım eroin ve kokain işe yaramıştı ama yine de yetmemişti. Çocuk gülümsüyordu. Hayatım değişecekti. Nasıl bilmiyorum. Araştırmaya adanmış bir hayat bilimi. Çocuk estetik açıdan enfesti, omuzlarına inen koyu renkli dalgalı saçları, parlak bal rengi gözleri, dolgun dudakları vardı. Kibar ve güzeldi. Bir anda onunlayken ne yaptığımı hiç bilmediğimi fark ettim. Sadece onun güçsüz çekiminin ve kendi gücümün farkındaydım. Ona ihtiyacım yoktu ve bunu beni çok rahatlatıyordu. Gülümsüyor, espriler yapıyordum. Bir geleceğimiz olabilirmiş gibi davrandığım için bazen kendimi kötü hissediyordum ama sonra geçiyordu. Zaten insanları gelecek vaadiyle kandırmak diye bir şey mi vardı? Aslında onunla flört ediyordum bu yüzden çok dalga geçilen perukları ve gökdelen topuklularıyla *drag queen*'ler dans pisti işlevi gören fayanstan yapılmış ufak meydanda büyüleyici müzikle fırıl fırıl dönerken ve tavanın gizlenmemiş beyaz borularına yakın tuttukları sigaralarını içerken kulübün bodrumunun karanlık girişindeki bankta, beton duvara yaslanıp uyuşmuş dudaklarımda davetkâr bir gülümsemeyle çocuğun kokaininden çekebilirdim.

Sabahın altısında bir *afterclub*'ta uyuşturucu almaya bayılıyordum resmen. On bir yaşındayken uyuşturucu alet edavatı satan bir dükkâna girip tavanıma asmak için bir *Easy Rider* posteriyle bir tütsü kandili aldığımdan beri bu anı bekliyordum. Bu çocuk neden etrafımda dolanıyordu? Güzel miydim yoksa itici miydim? Ama çekiciydim sanırım, değil mi? Yalnızdım ve birlikte uyuşturucu alacak çekici birinin yanımda olması hoşuma gidiyordu. Çocuk meleksi ışıltısıyla birlik-

* Kuzey Amerika ve Avrupa'da alkol satan kulüpler kapandıktan sonra alkolsüz içecek satmak için birkaç saat açık kalan kulüpler. (ç.n.)

teliğimiz kutsal gibi görünüyordu. Al, üzerine biraz yıldız tozu atayım. Tişörtümü çıkarmak mantıklı geldi. Sütyenim güzeldi ve fark ettim ki memelerim de muhteşemdi. O günler sarhoş ediciydi. Ayağa kalktım ve Mile Davis veya artık her kimse, ona başımla eşlik ederek dans pistine doğru yolumu açtım. Bu konuda doğuştan yetenekliydim resmen, bu yetenek ancak doğuştan gelebilir zaten, *drag queen*'lerden birine vuruldum ve onun çekim alanına girdim. Müzik kafatasımı parçalıyordu. "Hassiktir!" diye çığlık attım. *Drag queen* kafasını eğdi, o da bana gülümsedi. "Seni seviyorum lan!" diye bağırdım. Elini uzattı ve çenemi kavradı, tıpkı Jane'in bundan günler önce yaptığı gibi. Bir sürü dansçının ortasında kaldım. Çocuk hemen yanımda duruyordu, sevdiğim *queen* beni tuvalet kâğıdıyla sararken beni döndürüyordu. Sanki ben bir mayıs ağacıydım da *queen* de beni kurdelelerle süslüyordu. Dönerken DJ'e beğenimi göstermek için başparmağımı kaldırarak onay işareti yaptım. Başıyla selam verdi. Etkilendiği çok belliydi. Çocuk koluma dokundu, o –özür dilerim– yavru köpek bakışlarından hayranlık akıyordu. "Benimle eve gelmek ister misin?" dedim. "Yani seks için falan değil. Sadece takılmak için? Seversen evde biraz eroinim var."

Kulüpten çıkarken güneş ışığı bizi paramparça etti. Yeni günü selamlayan keyifli küçük kuşların ağzından normallik ve umut şarkıları dökülüyordu. "Allahım" dedim. Takım elbiseli genç adamlar bu nemli günü yararak işe gidiyorlardı, duştan çıktıkları için saçları hâlâ ıslaktı, yüzleri terden parlıyordu.

Saat 7'de ellerinde kutsal paketleriyle boş bir otoparkta sıraya giren yöneticilere özel sabah eroin pazarı olduğuna dair söylentiler vardı. Bu adamların hiçbiri oraya gitmiş miydi acaba? Bu enerjik ve hedef odaklı hareketlerin ardında intihar fikirleri, akşamdan kalmalıklar mı vardı?

"Ben orospu falan değilim" diye bilgilendirdim çocuğu. "Seks yapmayacağız. Asırlık kadınlardan nefret etme klişele-

rini uygulamak zorunda değilsin demek oluyor bu. Yani ortada orospu falan yok. "Tabii" dedi. Sallana sallana yürüdüğüm yoldan bir otobüs gelince kolumu yakalayıp beni çekti. "Dinle" dedi. "Saat sekizden öğlene kadar açık olan başka bir *afterhour* kulüp daha var. "Oh çok şükür!" dedim dengemi sağlamak için ona yaslanarak.

Benim evimde uyuşturucularla darmadağın olmuş sehpanın iki yanında birbirimize bakıyorduk, tıpkı *Yaralı Yüz*'deki* gibi, koltukta ben ve yerde o. Öğlen saat iki olabilirdi, kim bilir, sokaktan gelen trafik ve çocuk sesleri gibi günün klasik gürültülerini duymamak için bir *deep house* kasedi taktım. "*Eraserhead*'in en sevdiğim kısmı" diye anlatmaya başladım, "Eraserhead'in kız arkadaşı doğum yaptığı zaman birinin Eraserhead'e gidip de 'Bebek nasıl?' diye sorduğunda onun 'Bebek olduğundan bile emin değiller henüz.' diye cevap vermesi." Arkama yasladım ve çocuk gülümseyerek kafasını sallarken bir süre kahkaha attım. Biraz votka diktim kafama. "Neyse işte, bana o filmde kendimi en çok kimle özdeşleştirdiğim sorulursa 'Bebek' derim."

"Çok güzelsin" dedi çocuk. "Kendine karşı neden bu kadar acımazsın?"

"Bilmem, bir sebebi yok" dedim hepimiz kimyasal olarak aynı kafada olalım diye kedilere biraz kedi nanesi serperken.

"Yani görmedin mi oradaki bütün *drag queen*'ler seninle birlikte olmak istiyordu?" dedi ısrarla. "Saçma sapan konuşmaya başladın" diye cevapladım kafası güzel ve mutlu Cherry dans etmeye başlarken. Cilveli cilveli parmaklarının üzerinde döndü ve aşırı uyarılan Steve onu dümdüz edene dek başını bacaklarımıza vurdu.

Centilmen ziyaretçim nazikçe Cherry'yi kurtardı ve kucağına aldı. "Ben" dedi kedinin kulaklarını severken, "bir kadının evini temizlemekten zevk alırım."

"Ne?" dedim.

---

* (İng.) Scarface. (ç.n.)

"Kadınların evini temizlemeyi severim."

"Benim taşak mı geçiyorsun?" O kadar muhteşemdi ki kızlara istediği kadar kötü davranabilirdi.

"Hayır, gerçekten" dedi gayet sakince. "Benim için bir zevk kaynağı." "Harika bir şey bu" dedim, "ama yani sana bu evi temizletirsem gerçekten kendimi çok kötü hissederim." Etrafı gösterdim. "İğrençlikten ölüyor. Kedi kumunu da temizler misin?" Güldü. "İstiyorsan tabii ki" dedi.

"Hayatta olmaz" dedim. "Sana asla kedi kumunu temizletmem."

"Gerçekten, bana ne dersen yapmaktan zevk alırım."

"Bilmiyorum" dedim. "İyi bir sadomazoşist baskın kadın olduğumu düşünmüyorum. Yani sonuna kadar desteklerim ama kötü de hissederim." "Kötü hissetme" dedi, "çünkü beni inanılmaz mutlu edersin." Ulan keşke o sırada sütyenlerimden birini tak deseydim. "Lezbiyen olduğumu biliyorsun, değil mi?" dedim. "Fark etmez" dedi bir dal sararken.

Birkaç sıra çektim. "Hımm, bunu bir süre düşünebilir miyiz?" dedi. Aynayı ona doğru uzattım. Bir anda dünya bulanıklaştı ve dönmeye başladı. Gözeneklerimden soğuk terler fışkırıyordu. "Siktir" dedim soluk soluğa. "Bedenim beni reddediyor." Sırtüstü koltuğa düştüm ve gözlerimi kapattım. "Belki de gitsen iyi olur" diyebildim bir dakika sonra. "Tamam" diye cevap verdi kibarca. "Ah" diye bağırdım, "bu çok eğlenceli. Bütün gün burada kalmanı istiyordum!" "İyi misin?" dedi, masanın üzerinden uzanarak elini bileğime koydu.

"Evet, ama inanılmaz hasta olacağım." Ayağa kalkmak için kendimi zorladım. Yüzümden terler akarken onu kapıya doğru kovaladım. "Bu güzel akşam için teşekkürler" dedim. "Gelip temizlik yapman için seni ararım, olur mu?" Kapıyı açtım. "Ama gerçekten temizlemek zorunda değilsin" dedim, "Önce ben temizlerim sonra sen sadece toz alırsın." Bir adım atarak yanımdan geçti ve koridora çıktı, sonra bana döndü. "İyi olduğuna yemin et." Bir kâğıt parçası uzattı. "Ah, beni merak

etme" dedim, bir elimle kâğıdı alırken, diğer elimle ayakta durabilmek için kapıyı kavramıştım. "Benim hiçbir şeyim yok, çok iyiyim. Tekrar teşekkür ederim." "Peki" dedi, "ara beni, tamam mı?" Kâğıt parçasına bakmak için bakışlarımı indirdim. "Tabii, ararım" dedim. Tatlı tatlı gülümsedi. "Unutma, tamam mı?" Döndü ve merdivenlerden indi.

Ertesi gece, akşam sıvılaşıp kemiklerimin kafesinden geçerek içimde bitki özsuyu gibi akan gri bir hayalete dönüştü ve sigara üstüne sigara içmemle yok oldu. Siyah gökyüzü; araba alarmları, sirenler, şişe kırılma sesleri, kamyonların vites gıcırtısı gibi ayak takımını da yanına alarak pencereden içeri akıyordu. Uyuyakaldım. Ben rüyalar uyku denizinde süzülürken bir kız beni görmek için uğradı ve ona kibarca "Lütfen" dedim. Kendi pusunda soluk soluğa kalan güneş açık maviye dönüştü.

Jane'in bana verdiği resimde küçük bir tepesinde veya yeni oluşmuş bir gezegenin zirvesinde yükselen cadılar görüyorum, bu cadılar aynı zamanda ağaçlar. Lavanta bulutları, yere uzanan yeşil gölgeler gibi oynak üç nesnenin olduğu bir gökyüzü görüyorum. Ufukta küçük bir ağaç ve kavisli topraktan çıkan kahverengi bir çubuğun üzerinde sarı bir bulut belki de. Origami paketlerinde gelen sinyaller, kâğıt teknede yol alan Jane adında saydam kanatlı bir böcek.

Bir gün sözde erkek arkadaşım olan çocuk ve ben bir metakualon tableti bölüştük daha sonra da Los Angeles'ta El Coyote'te margarita içmeye çıktık. Burada Exene Cervenka ya da X grubundan John Doe* gibi ünlüleri görebilirdiniz. İlk

* ABD'de gerçek kimliği belirlenemeyen, ya da yasal gerekçelerle gizli tutulması gereken kişiler ve kimliği saptanamayan erkek cesetler için kullanılan bir takma isimdir. ABD, Kanada ve ender olarak da İngiltere'de kullanılır. (ç.n.)

metakualon hapımdı, inanamıyordum. Bir anda transparan olmuştum, tıpkı dünya ve işleyişleri gibi ki bunu o zaman tamamen yanlış yorumladığımı şimdi anlıyorum. İki kadeh içtik ve tabii ki daha fazla içmek istiyorduk ama Karen Ann Quinlan* gibi komaya gireriz diye korktum bu yüzden bardan çıktık, gümüşi beyaz ağaçların olduğu mahalleye doğru hareket ettik. İkimiz de yaprakların ve çimenlerin arasında dolanan okaliptus akımları kadar ağırlıksızdık. Metakualonun ılık karlı bulanıklığında, ani böbrek yetmezliğinden dolayı kaldırıldığım acil odasında bana Demerol verildiği zaman yaşadığım berraklıktaki hayatımın başka bir bölümüne kaydı düşüncelerim. On dört yaşındaydım ve iğneden o kadar çok korkuyordum ki istemeden hemşirenin elindeki iğneyi yere fırlatmıştım. Ama ilaç kaslarıma girip dağıldığı anda, iğneye karşı erotik bir ilgi gelişti bende. Yatağımda sallanıyor, tropik Demerol lagününde kayıyor, ailemi ve hayatımdaki olayların mükemmel bir denkleme göre sıralanmasını seviyordum. Her şey güzel olacaktı. Babam çok üzgündü ve ayrıca bir işkence makinesiydi ama bunu düzeltecektim çünkü artık her şeyi anlıyordum. Matematiğini çözdüm.

Genç bir doktor yatağın yanında durup notlar alarak, bir şeyleri kontrol ederek ve hastalığımın kaynağına şaşırıp kalarak bana kibarca sorular sordu. "Hiç *hız*** aldın mı?" diye sordu. Çağrışımın dokunaçları zihnime yapıştı ve orada birbirine karıştı. Hızlı araba kullanmak mı? Hiç hız "almış" mıydım? Böbrekle ne alaka? Zihinsel uyumsuzluk nöbeti geçirerek doktora bakakaldım. "Hız?" dedim. "Neyse" dedi hemen. Haftalar sonra neyi kastettiğini anladım ve aptallığımdan utandım çünkü tabii ya, hadi be, olanları anlamaya başlıyordum, haberleri izledim. Ayrıca biraz da alınmış ve hayal kı-

* Alkolle birlikte qualut tüketerek komaya ve ardından bitkisel hayata giren, ailesinin isteğine rağmen solunum cihazının fişi çekilmediği için olayın mahkemeye taşınmasıyla Birleşik Devletler'in ölüm hakkı (ötanazi) tarihinde önemli rol oynayan Amerikalı kadın. (ç.n.)

** (İng.) Speed. Amfetamin türünden olan sentetik uyarıcı. (y.h.n.)

rıklığına uğramıştım; tek sorduğu "amfetamin bağımlısı" olup olmadığımdı, sanki benim hatamdı, doktorun, büyüleyici yabaniliğimi sezen, algıları açık bir adam olduğunu düşündüm. Zihnimde hiç düşünmeden ve kontrolsüzce hız yapıyordum, çalılıkların ve koruların arasında beni sanat projelerine ve erotik entrikalara –ne olduğunu bildiğimden değil de– dahil etmek için bekleyen filozof, ressam ve sahtekâr doktor gibi entelektüellerin (doktoru da entelektüel sanmıştım) yaşadığı bir orman olan Gelecek denen yere giderken hiç durmuyordum ve heyecan arıyordum.

Dağlarda kaplıca havuzunun yanında küçük bir kırmızı kulübede sadece şekerle beslendiğim ve ailem olmadan geçirdiğim harika iki haftadan sonra böbreklerim iflas ettiğinde yaz sonuydu. Yeni evli ve eğlenceli çift, Chad ve fantezilerimde ateşli bir ilişki yaşadığım, koyu kıvırcık saçları ve mükemmelliği isminin gıcıklığını telafi eden baş döndürücü Nanette bana bakıyor, ben de onlara cankurtaranlık yapıyordum. Öyle bir kara sevdaya tutulmuş ve ayrılığımızdan dolayı travmatize olmuştum ki televizyon odasına el koymuştum, günlerce ağlak programlar izleyip yatıyor ya mendil almaya ya da plağın kolunu "Hello It's Me"nin başına getirmek için kalkıyordum. Nan ve ben Todd Rundgren'in hastasıydık. Bir gece bana bir kokteyl yaptı, ilk kez kokteyl içiyordum. 7-Up'a –sanırım– bir damla Bacardi, biraz nar şurubu ve bir adet vişne koydu. Nan'in sıçrama tahtasının yanına park ettiği Corvette'inde durmadan bangır bangır "Hello It's Me" çalarken yıldızların altında yüzdük. Sonra espri anlayışı kıt Chad, kırmızı kulübeden bize bağırıp dizginleri eline aldı.

Eve döndüğüm için ölmek istiyordum ve neredeyse ölüyordum da. Yoğun bakıma girene kadar ambulansta babam elimi tuttu. Eyaletler arası yolda tekerlekleri ağlatırken kendi zehrime tutunuyordum.

Gaz, maddenin dört hâlinden biridir. Yeterince ısıtılırsa plazma durumuna geçer, burada da elektronlar öyle çılgın bir

enerjiyle dolar ki buharın içinde ana atomlarından ayrılır. Uyuşmuş bir hâlde, ambulansta tepemdeki serumların sallanmasını izliyorum. Dalgaların içindeydim, rüyalara çarpıp çarpıp duruyorum. Yüksek ateşim var, gittikçe de yükseliyor. Buharı sıvılardan ve katılardan ayıran şey bir sürü tek parçacığın bütünden ayrılmasıdır. Sıvılar, bardağın içinde yukarı aşağı hareket eder ve buharlaşmaya başlar. Babam ambulansta. İlaçlar damarlarımda kaynıyor ve suyun altındaki baloncukların yüzeye çıkması gibi bedenimden yukarı fokurdayarak havalanıyorum. Yükselip etrafta süzülüyorum, tembel gökyüzünde geziniyorum. Babam, atomlarını sonsuz hızda bir araya getirip yoğunlaştıran elektromanyetik çekimden habersiz. Oyuncak ambulans gümüş bir iplikte hızla giderken biz yukarıda süzülüyoruz, etrafımızda yapış yapış bir ışık yumağı büyüyor.

Bir film şeridi inatçı bir kulak çınlamasıyla birlikte bilincimden akıyor: Öğleden sonra, babam. Uyuşuk bir figür; takım elbise; karanlık odasında, gevşettiği kravatına doğru kayan şişmiş suratı; çift kişilik yatağın yanında tıka basa dolu bir koltukta sessizce oturuyor; hayat enerjisi ruhundan ince siyah bir duman olarak sızıp omzunda gezinen şeytanın sırıtkan ağzına giriyordu.

"Yazma dersini al" iyi, profesyonel, kibar ve kontrolü elinde tutan bir baba olduğu günlerden birinde böyle demişti. "Kolunda bir altın bileziğin olur, herkesin bir daktilocuya ihtiyacı vardır." Tamam baba, neyse. Daktilo kullanmayı onuncu sınıfta öğrenmiştim ve rüzgâr gibi hızlıydım, bunun sebebi muhtemelen on bir yıl boyunca aldığım piyano derslerinde kazandığım ekstra el çabukluğuydu, yoksa günde on saniyeden fazla çalışmayı başarabilmem falan değildi. Ama kim takar? Solaryumlarına ve kayar cam kapılarına dönmeden önce postalarını kontrol etmek için ortaya çıkan konuşan kadavraların, bu kadavraların jelatinimsi animalarının yüzükoyun yüzdüğü ışıltılı havuzların olduğu bir yerde yaşıyor-

duk zaten. Fakir olmayı, çatı katımın ucuz kirasını ödemeyi; Sanat ve Özgür Yaşam Aşkı'yla yanıp kavrulmayı tercih ederdim.

Soğuktan titriyordum, asansörden inip personel odasının cam duvarları dışında kalan hastane fayansıyla kaplı floresan lambalı koridora çıktım. Hastanede, yeni ekilmiş gibi duran saçları ve beyaz önlükleriyle, tatlı ve neşeli genç erkekler vardı. Buz gibi ellerim, müthiş yazma hızımla bu cahilleri etkilemek için fazla mı sertti? Notlar dağıtıldı, bilgiler toplandı, testler yapıldı; ben de sıçıp batırdım. İşi biliyordum. Yüzlerce şirkette, milyonlarca işte çalıştım. Yıllarca. Dünyanın dört bir yanındaki şehirlerde, çim biçme makineleri ve kırpıcılar başta olmak olmak üzere on yaşında başlayarak makinelerle çalıştım, durmadan disiplinle ve alın teriyle çalıştım. Soda makineleriyle, yazarkasalarla, ıspanak fabrikalarındaki taşıyıcı kayışlarla, daktilolarla, telefon hatlarıyla, diktafonlarla, dizgi makineleriyle... Korkunç saatler boyunca *catering* şirketlerinin salata karıştırıcılarıyla çalıştım. Nasıl kariyer yapacağımı anlayamıyor olsam da daha iyi pozisyonlarda da çalıştım.

Testleri bitirdim ve katlı kahverengi kısa saç kesimiyle uyumlu bej bir takım giyen Sandra adında küçük bir çocuğun durduğu masaya yönlendirildim. "Size biraz felsefemizden bahsetmek istiyorum" dedi bir broşür uzatarak. Bir cümle gözüme çarptı *Mükemmel sağlıkla yaşamanız için Temel Değerlere ulaşmaya çabalıyoruz*. "Testimin sonuçlarını beğendiniz mi?" diye sordum Sandraya, onu neşelendirmeyi umarak. "Evet gerçekten çok eğlenceli" dedi hevesle ama gerçekten kafası karışmış görünüyordu.

Sevgili Sylvia Plath,
Merhaba, ben on dört yaşındayım ve öldüğünü biliyorum ama saat gecenin biri ve babam sarhoş bir domuz sosisi gibi havuzun içinde küfür ediyor. Ne puştluk ama! İki dakika önce bir kasap bıçağıyla mutfakta duruyordum, o bizi vurmadan önce

onu öldürmek için hazır bekliyordum ama korkup vazgeçtim. Senin de babanın sorunlu olduğunu biliyorum bu yüzden o dakikaya kadar şiirden nefret ediyor olsam da seni botunun içinde tutan Nazi babanla ilgili olan şiirini çok iyi anlayabiliyorum. Bu sahte mektubu yazıyorum çünkü ŞİMDİ BİR CANAVAR GİBİ HAVUZDAN ÇIKIYOR VE KÜFREDİYOR. Allahım, Sylvia, onu bir duysan sanki insan değil. Şimdi yine çuval gibi havuza düştü. Achtung*, ağzına sıçtığımın Nazisi, boğul da bitsin bu işkence, hepimiz rahatlayalım. Bak Sylvia, kafanı fırına soktuğuna inanamıyorum, manyak! Çok depresif olsam da ölmekten aşırı korkuyorum. Üç günlük hayat, istediğini yap, neyse bunu sonra konuşuruz.

Pencereden dışarı bakmam gerekti çünkü ortalıkta çıt çıkmıyordu, goril gibi çimlerin üzerine devrilmiş. Üzülüyorum ama onun ağzına sıçayım. Neyse Sylvia, *Küçük Kadınlar*'ı okuduğumdan beri öleceğim diye işkence çekiyorum, çünkü o kitap hepimizin ölüme mahkûm olduğunu fark etmemi sağladı ve hayatımı mahvetti. Ama bir gün senin kitabını, *Sırça Fanus*'u** açtım ve resmen şoka girdim. İlk defa benimle tamamen aynı şeyleri hisseden birinin bir kitapta anlatıldığını görüyordum. Bunları yazmanın normal olduğunu bile bilmiyordum! Bunu asla kendi başıma çözemezdim. Lalelerin nefes aldığını söylediğin zaman ben de o zamana kadar onların nefes aldığını gördüğümü ama bir türlü kabullenemediğimi fark ettim. Of Allahım bütün gece korkudan altıma ettirdikten sonra babam için üzülmekten NEFRET ediyorum. Üzülmemeye çalışıyorum ama çimlerde öylece yalnız başına kalmasına gönlüm razı olmuyor. Çok utanmış ve kafası karışmış gibi görünüyor, sanki neler olduğunu bilmiyorum ve kimse ona yardım edemez. Gerçekten düşüp ölmesini istemiyorum, sadece kendisini biraz hırpalasın da ben de uyuyabileyim. Sonra rüyamda bizi silahla kovaladığını görecek olsam da.

* Almanca'da dikkat veya tehlike anlamına gelen kelime. (ç.n.)
** Slyvia Plath, *Sırça Fanus*, Kırmızı Kedi Yayınları, İstanbul, 2013. (ç.n.)

Endişelenmemesini, bunun onun hatası olmadığını, herkesin onu sevdiğini ve bunu durdurmanın bir yolunu bulacağımızı söylemek istiyorum ona hep ama söyleyemiyorum. O, böyle deliyken ve insan bile değilken aklını başına getirmek mümkün değil, ayrıca asla tek başıma dışarı çıkmam. Hiçbir zaman İngilizce öğrenememiş bir ayı gibi. Sevdiğin zaman tatlı ve şirin duruyor ama bir anda beynine sivri bir diş geçirdiğini hissediyorsun ve korkunç bir kırık sesi gözlerini yuvalarından fırlatıyor. Yavaş yavaş kafanın onun vahşi çenesinde ölümüne parçalandığını anlıyorsun!

Sylvia, anlatacak o kadar çok şey var ki ama yarın okul var. Daha sonra anlatırım. EĞER yarın hayatta olursam tabii. Babam bu gece beni öldürse ve bu mektup kana bulanmış hâlde cesedimin altında bulunsa ne kadar mükemmel olur.

Sevgili Sylvia Plath,
Tıpkı senin gibi tüm hayatım boyunca duygusal ve depresif bir insan oldum. *Küçük Kadınlar*'da Beth kendini gelgite bıraktı, zihnim ölümle dolu kapkaranlık bir oda. Ama kimse düştüğüm bu tuzakta beni boğan hıçkırıklarımı duydu mu ya da duyuyor mu? Cevap: Hayır. Münazara hocam Bay Walker ("Greg") yirmi dört yaşında inanılmaz bir insan. Elleri çok kibar ve şiirleri gerçekten çok seviyor. Tanıdığım şiir seven diğer erkek arkadaşım Russ Marcus, arabasında ot içiyor. Her gün Sosyal Bilimler dersinde otoparkta takılıyoruz ve bana karşı çok iyi davranmasına rağmen okulda hâlâ popüler. Neyse, bir de diğer münazara sınıfında benden büyük depresif kız Marla var. Greg o şefkatli tonuyla bu kızın ne kadar duygusal ve zeki olduğunu söylüyor hep ama kız depresif ve edebiyat dergisi için şiirler yazıyor. Onun şiirlerinden sadece bir tanesini okudum, bir örümcekle ilgiliydi. Münazarada olmasına rağmen onu neredeyse tanımıyorum çünkü kız, yarışamayacak kadar duygusal. Greg onun çok utangaç olduğunu ve Emily Dickinson okumak dışında pek bir şey kaldıramadığını söylüyor. Bu çok moral bozucu çünkü ben de içimde inanılmaz utangacım ama Greg bunu anlamıyor. Senin şiirlerine hakkında konuşuyoruz ve zeki duracak ne söyleyebilirim bilmiyorum. Ne kadar depresif

olduğumu göstermeye çalışıyorum böylece benim de zeki olduğumu ama aslında sıradan bir insanmış gibi onunla şakalaştığımı görebilir. Greg aşırı eğlenceli, artı münazara sırasında bana kâğıt kamışla bir şeyler atan çocuklardan hoşlanıyorum. Keşke biraz daha narin ve ufak olsaydım. Öldürüleceğim için endişelendiğimde bile neden hep gülüyorum? (Çoğunlukla babam tarafından ama aslında herhangi biri tarafından öldürüleceğim için.)

İşte, "Aşk, aşk, benim mevsimim"* dediğin şiirin üzerine çok düşündüm. Daha önce Greg gibi bir adamla tanışmadım ve artık Aşk Mevsim'im geldiğine göre bana çok yardım ettin. Mevsim ilk başladığında işkenceden bıkmıştım. Ama Sylvia, bana acı çekmenin güzel olduğunu ve kendime yüklenmemem gerektiğini öğrettin. Sikeyim Emily Dickinson'ı. Dickinson'ın şiirlerini hiç okumamış olsam da en az Marla kadar depresifim. Ayrıca örümceğin üzüntünün metaforu olduğunu falan biliyorum ama şiir yine de götler için gibi geliyor, sözüm meclisten dışarı ama bunu aşmaya çalışıyorum.

Sanırım senin gibi yazabilirsem Greg benim gülen yüzümün ardındaki acıyı görecek. Ama tabii senin gibi GÖRÜNMESEM iyi olur, haha! Kusura bakma ama o saç stilleriyle 50'lerde yaşıyordun yapacak bir şey yok. Seni kafamda gözlüksüz Jacqueline Bisset gibi canlandırıyorum. Kulağa sığ mı geliyor? Sanırım sığ geliyor. Merak etme yazılarını sevmem için seni beğenmem gerekmiyor. Ama tabii etkisi olurdu. Lezbiyen falan değilim de. Moda girebilmek için görsel yardıma igtiyacım var sadece. Ben ne konuşuyorum? Kendimden iğrenmeye başladım. Hiçbir şey hakkında bir fikrim yok. Sen ölüsün ve bu sahte saçmalık burada biter.

Sevgili Sylvia Plath,
Benim kim olduğum hakkında en ufak bir fikrin yokken senin de başına bela olduğum için özür dilerim ama tabii ki bu mek-

* "Love, love, my season" (Sylvia Plath, The Couriers). (ç.n.)

tup hayranlarından aldığın binlerce mektubundan biri olduğu için cevap verme mecburiyetinde değilsin. Neyse, son günlerde *Sırça Fanus* ve şiirlerinle tanışma şerefine nail oldum. Beni çok şaşırtan bir şey oldu, eserlerin beni çok duygulandırdı. Senin gibi üstün yetenekli ve zeki bir şairin varolabileceğini bilmiyordum. İnsanı geliştiren hiçbir şey sunmayan dört kanaldan başka bir şeyi olmayan HİÇLİĞİN ortasındaki bu küçük tarım kasabasında tıpkı Jane Eyre gibi tıkılıp kalmış olmam büyük talihsizlik. Sayende şiire tapıyorum ve şiir yazıyorum. Fransızca hocam Bayan Gunn şiirlerimi çok ilginç buluyor ama lütfen beni küstah zannetme çünkü şiirlerimin bok gibi olduğunu ben biliyorum. Onları seviyormuşum ya da onlardan hoşlanıyormuşum gibi davranmadığım sürece bana karşı iyi olan hıyarlarla dolu etrafım. Mesela Bay Jim Tedeschi. Ama sikeyim onu, kendisi tam bir köylü, ağzımı bozdum kusura bakma. Sık sık öfke nöbetlerinin fırtınasında oradan oraya savruluyorum.

Kasabanın tek ve dandik kitapçısına gidebilmek için annemin beni cehennemî tarlalarda dümdüz siyah bir dil gibi uzanan otobandan geçerek alışveriş merkezine bırakması gerekiyor. İnsanlar mezarından kalkıp deliliğin ağzına doğru hız yapan bıkkın çığlıklar gibi parlak arabalarını sürüyor. Senin gibi ben de bitmez tükenmez ölüm düşüncelerinin öğütücü ağzında çiğneniyorum. Bir örnek vereyim: Yedi yaşındayken cam bardaktan bir şey içemezdim çünkü camın kırılıp boğazımı keseceğini ve beni öldüreceğini düşünürdüm. Eğer ileride birileri biyografimi yazmak için veya beni cezalandırmak için sahte bahaneler bulmak için her zamanki gibi gizlice odama girip okuyorsa günlüğümün bu kısmı özeldir ve yayına açık değildir. Sadece sesli düşünüyorum çünkü ilham ve tutku nedir bilmeyen, sadece avlanan, sömüren ve ne zaman televizyon reklamlarının külliyen yalan, insanların da koyun olduğu gibi gerçekleri dile getirsem benim ne kadar negatif olduğumu söyleyen zombilerle çevrili etrafım maalesef. Yalandan bahsetmişken bunu yazmıyorum çünkü eve gittiğim-

de otun kokusunu kişiliğimde duyduklarını söyleyen biri veya birileri tarafından suçlanıyorum ki bu tamamen paranoyakça bir yalan. Ot içmem tamamen kişisel sebeplerden kaynaklanıyor, günlüğümle veya başka yaratıcı girişimlerimle hiç alakası yok.

Bando takımı ve jazz grubu gibi okul dışı pek çok aktivitede görev alan, dersleri iyi olan hetero bir öğrenci olarak söylemek istediğim şey, ben kendi sorumlu hâlimle ot içiyorum, öyle toplumu sömüren tembel bir suçlu gibi veya gereksiz yere kafayı bulmak için değil. Bu daha çok, babamın nerede olduğu veya beyin tümörleriyle ilgili beynime endişeli düşünceler akın etmeden sakince oturabileceğim kadar beynimi yavaşlatıp yaratıcılığımı arttıran pozitif bir şey.

Kan, bir nöbet gibi aniden fışkırıyor,
Duymuyor musun sesini
Girdapta bağıran lalelerin?
Dertsiz çocuk canavarlaştı
Küçük arı artık neşeyle oynamayacak.

Ya da...

Dertsiz çocuk sen bir canavarsın
    Veya zombiler öyle diyor.
Bir zamanlar masum bebek olanlar
    Şimdi çığlık girdaplarında patlıyor,
Bıçaklanıyor sarıcı kâbuslarında
Zalim nöbetler geçiren bir voodoo bebeğinin.

Bu mu daha iyi?
Nöbetlerin zalim voodoo bebeğini tanı,
Gül onun çıplak bedenine
Gizemli bir ipten sarkan.
Duymuyor musun onun karanlık çığlıklarını

Leş kokulu girdabın üzerindeki?
Deliliğin narin kemikleriyle dolu girdabın üzerinde?
Narin deliliği
Kemiklerin?

Deliliği
Narin kemiklerin?

Allahım, şiir yazmak çok ZOR. İçimde tıkılı kalan hisleri ifade etmenin mükemmel yolunu bulmak, sonsuzluk dağını gagalayan küçük bir kuş olmak gibi. Sinir krizi geçiremeden çubuk gibi kollarla ve yanan gözlerle nasıl aşırı yetenkli bir sanatçı olabilirim ki! Sylvia Plath'i götürdükleri gibi biri beni de psikiyatriste götürse, görünmez İMDAT ÇAĞRIM bir uzman tarafından açığa çıkarılır ve bu evin de cehennem olduğu anlaşılır. Ama hayır. Böyle enerji emen bir programdan kafa yanınca gözünüzün gördüğü tek şey ot oluyor. Beni cezalandırmak için durduk yere bahaneler uydurulması, bu sihirli hayat hakkında böyle yoğun duyguları olan bir kızın, odasından hiç çıkmadığını aklınıza getirmiyor olabilir çünkü diğer bütün ciddi sanatçılar gibi o da depresiftir, başta BU EVDEKİ BAZI ŞEYLER olmak üzere dünyadaki tüm bu keder ve ölüm yüzünden depresiftir!

Ayrıca bu kişi veya kişilerin otun nasıl koktuğunu nasıl bildiklerini merak ediyorum çünkü bazı partiler ot içip yürüyecek kadar yakında olmadı hiçbir zaman... ANNE. Ah doğru, benden açıkça nefret ettiğini anlayamayacak kadar salağım çünkü evlerinde havuzları olmasına rağmen hayatlarının ne kadar anlamsız olduğu gerçeğiyle yüzleşmemek için bütün arkadaşlarının sürekli sarhoş olduğunu biliyorum.

Sylvia, ben bunu yazarken annem ve baba uykularında, burunlarını yüzlerini saran hissizlik fularıyla boğularak hızla ölüme yuvarlanıyor. Kayıp çocukluğumun teçhizatıyla sarılmış hâlde pencereden dışarıyı izleyerek yatağımda oturuyorum.

Ay ağlıyor penceresinde
Hapishane hücremin

Çırılçıplak sallanıyorum
(bir delikte)
narin
deliliğin
kemikleri
üzerinde.
nerede
bu
hayalet sevgili,
olacak benim
hayalet öğretmenim?
YANDIĞIMI görmüyor musun?

Baş harflerin esrarengiz.
İsmin Egg'le uyaklı...
Evet, lanetliyim!
Evet! Nasıl da tutuşuyorum
koparman için bu ipi
boynumdaki.

Böylece boğulabilirim
senin kederli
dokunuşlarında.

Jane'in dağda bir yanda Damon'ın olduğu ve diğer yanda benim olduğum rüyasını bana anlattığı gece, ışıl ışıl öpücük hediyemi ona vermekten tereddüt etmeden sakındığım –bu, hâlâ aklımdan çıkaramadığım taktiksel bir hatadır– gece Jane'i kapısının önünde kadar getirdim ve ona iyi geceler diledim. Sigarasını attım, anahtarlarını çıkardı ve çok kısa bir süre

gözlerime bakıp beni yanağımdan hafifçe öptü. "Peki, o zaman" dedim "Tamam!" Kirli sarı atmosferli mermer koridordan yürüyüşünü seyrettim. Jane ilk merdivenleri bitirip dönüp gülümseyinceye ve merdivenlerde gözden kaybolmadan önce otun son fırtını çekinceye kadar cam kapının süslü siyah demirlerinin dışında soğukkanlılıkla bekledim. Gecekondulara bakan bakır kubbeli kiliseyi geçip evin yolunu tuttum. Işık yayan seksüalitem yanımdan geçen bazı insanları yaraladı ve kaldırımdaki ipeksi yığınların üzerine düşmeden önce bir anlığına dik durabilen insan biçimindeki kül sütunlarına çarptı.

Ben süzülürken, gecenin siyah paraşütü etrafımda şeffaf bir şekilde dalgalnıyordu. Cadde hareketliydi, buraya ilk taşındığımda X kişisinin evine giden kıvrımlı yollarda yürüdüğüm geceler geldi aklıma, ne kadar ilginçti, endişelenecek ne vardı, sanırım gelecek ya da yerlilerin önünde kendimi göt etmeden nasıl leziz sandviç siparişi vereceğim olabilir.

Pandomimde bekaretimi böyle kaybettim!" diye bağırdı Jane bir gece bir partide, ilk tanıştığımız zaman, etrafındaki grup gülerken hikâyenin en can alıcı noktasında bir anekdot anlatırken. *Bunun doğru olduğunu nasıl biliyorum?* diye düşündüm, bir arkadaş bizi tanıştırmak için beni ona doğru yönlendirirken. Onunla tanışmak için ölüyordum, aşırı havalıydı, son performansıyla ilgili bir yorum okumuştum. *Bu kız sahnedeyken doğrusallık pencereden uçup gidiyor,* diye yazmıştı yorumcu, ben de iç çekmiştim. *Neden, ben de doğrusal değilim!* diye düşündüm. Jane çok eğlenceli ve karizmatikti. Ben de kendimi bayağı güzel hissediyordum. Giyinip süslenmiştim. O gece içmiyordum ve çok şükür birinde esrar vardı. Jane'in karşısında büyülenmiş gibi durdum, konuşma tarzı zevkli bir biçimde kafa karıştırıcıydı. Yorumları ve sözdizimi sanki başka bir güneş sisteminden geliyordu; konuştuğu

zamanın yarısında, söylediği tek kelimeyi anlayamıyordunuz. Yani işte biraz belki. Esrarı ona uzatırken "Burada yatıp 'Aşka deli gibi ihtiyacım ama elime geçen tek şey iş olacak' diye düşünüyordum" dediğinde bana attığı yan bakışı çok iyi hatırlıyorum. Tenimin altında alarmlar ancak benim fark edebileceğim bir şekilde çalmaya başladı ama kendinden emin şaşkın pozlarındaydım, içimdeki büyüleyici ve baştan çıkarıcı tarafları belli eden farklı bir hava diye düşünüyordum. Jane kokteylini fondipledi ve esrarı başkasına uzatmadan önce uzun bir fırt çekti. "Neyse işte" diye devam etti nefes vererek, "netliğe olan bu talep bana psikotik kriz geçirtiriyor."

Evin önündeyim, avuçlarımda basketbol topu. Betondan, garajın siyah direklerinden ve topu yurduğum kırmızı bacadan seken bir tutam güzellik olan güneş ışığı karnıma vuruyor. Yedinci sınıftan önceki yaz, uzatma kablosuna takılı radyomun KFXD kanalında bangır bangır "Spirit in the Sky" çalıyor. Müzik bana doğru gelen yeşil bir dalga gibi, aşk içimde boy verdiği zaman da böyle hissediyorum, seninle tanıştığımda sen de bana böyle hissettireceksin. Bir çalıyı ağzımda sigara gibi tutuyorum, kalçamı kaldırıyorum ve topu tek elimle havaya atıyorum.

Rossmanlar şehir dışındayken, sarı bikini üstüm ve beli tam kalça kemiğimin üzerinde duran parlak mavi İspanyol paça pantolonlarımla çim biçme makinesini bahçelerine doğru kaldırımda sürüyorum. Bu pantolonu ve üzerimde nasıl durduğunu hatırlıyorum, bir anda her şey mükemmel görünüyor, seksi bir alev dalgası gibi büyüleyici mavi kumaşın içindeki bacaklarım, güneşin altında müthiş hissetiğim kollarım. Bu, on iki yaşındaki bir kız olarak geçirdiğim son yaz olacağı için üzgündüm. Yaz sakinliğindeki evlerin yanından geçerken kendimi dışarıdan izledim; bu bedenin yok olduğunu, başka versiyonlara yöneldiğini ve arkamda kaldığını gördüm.

Osabah havalaanından dönerken akşamdan kalma hâlimde mal gibi yürüyordum, şeytanın bizzat üflediği ağustos havasından serseme dönmüştüm. Güneşin metalik beyaz ışığında boğuluyordum. Sweatshirt, kot pantolon ve bot giymiştim. Gerçi kayak tulumu da giymiş olabilirim ve güneşin metalik ışığında boğuluyordum. Otobüste bayıldım ve bir adam beni durakta uyandırmak zorunda kaldı. "Hanımefendi!" diye bağırdı. "Hanımefendi!" Yanımdan hızla geçen kalabalıktan paniklemiş bir hâlde, üstüne bir de güneş gözlüklerimi otobüste unutmuş olabileceğimi fark edip sokağın ortasında sersem sersem durdum. Eve vardığımda dışarı yapılan aramaların muhtemelen parayla ilgili gizemli sebepler yüzünden engellendiğini fark ettim. Tekrar sokağa çıktım, bu gerginlikle Gia'yı aradım ama kendisi evde değilmiş. Bira için ayrılmış kıymetli bozukluklarımı çalışan bir telefon bulmak için harcarken enerjim bitmiş gibi hissediyorum ama sahne ışıkları hâlâ üzerimdeydi. İğne atsan yere düşmeyecek kalabalıkta yüzümde sahte bir gülümseme ve gözlerimde suçlayıcı bakışlarla hareket ederken seri aşağılama ısırıklarına karşı korunmasız bir hâl.

Yukarı çıktım, Steve ve Cherry hoş geldin anlamında burunlarını bana sürerken uyumak için can atıyordum. Biri tatilimi sormak için aradı, ben de "İyiydi, bir geyikle dini bir deneyim yaşadım ama şimdi kendimi öldüreceğim." Önceki gece havaalanında kafam o kadar iyiydi ki neredeyse bir kadını Valium almaktan vazgeçiriyordum. Sonra bekleme salonuna gidip bana içki ısmarlasınlar diye baştan çıkarmayı planladığım sarhoş iş adamları için iğrenç kimliğimi ilginç kılayım diye Orta Doğru, Fransız ve Nordik aksanların eklektik karışımında bir o yana bir bu yana sallana bir Fransız aksanı yerleştirdim ağzıma. "Zağ zoğ İngilizce konuşuyoğum!" diye bir şeyler geveledim sallanarak. "Bu akşam siz manyaklar için neler varmış burada!" Sonra uçakta adamın teki beni başından savmak için bana bir Sudafed verene kadar koridorda bir ileri bir geri gezinip durdum.

Alarmım çaldı. Saate baktım. Ne ara öğlen olmuş? Gece saat ikide mutlulukla nefes almıştım. Şimdi öğlen korkuyla nefes verdim. İşte olmam gerekiyordu. "Aman Allahım" diye inledim. Normal bir iş bulmayı başarmıştım, içine sıçamazdım. Aylarca işsiz kaldıktan, yatağımda çıkmadığım günlerden, arkadaşlarımın sırtından geçindiğim zamanlardan sonra hayatımın pek fazla ortalıkta dolaşmamı gerektirmeyecek bir duruma gelmesine müsaade etmiştim. Panikledim, yatakta titriyordum, vücudum bensiz geriye doğru hızla gidiyordu. İşte karamsar ve anoreksik hâlde eski bir arabada Ölüm Vadisine gidiyordum –bu gerçekten olmuştu– benden nefret eden ağırbaşlı sevgilim arabayı kullanıyordu, ikimiz de Fransız filmlerindeki gibi birbirimize yabancılaşmıştık, kafası güzel ve ahensiz punk müzik dinliyorduk suratsızca, arabanın içi narsisizmimin sıcaklığıyla erotik bir havaya bürünmüştü. Yirmili yaşlarımızın başındaydık ve görkemimiz bir işe yaramıyordu. Sıramda oturmuş aynı anda hem ortaokul biyolojisi çalışıyor hem de çok fazla gülersem altıma işerim diye endişeniyordum, bir yandan da varoluşa dair sorular bir türlü peşimi bırakmıyordu. Anaokulundan eve yürüyorum, bir yabancıdan kaçıyorum, arabaya servis yapan kafelerden birinden patlamış mısır almak için ayırdığım bozukluğu yanlışlıkla yutuyorum, tabutun içinde babamı görüyorum, "gece terlemesi" lafını ilk defa duyuyorum. Sakin ve kararsız yukarı aşağı hareketleri, dalga geçen yalancı hamleleri ve girdaplarıyla, arzularım ve seçeneklerim sonbahar yaprakları misali. Her bir yaprak ne kadar da baştan çıkartıcı! Ama yere doğru yaptıkları bu performansa katılmak ne kadar da imkânsız! Diğer yapraklar da çerçeveye giriyor, benimle flört ediyorlar, dikkatimi dağıtıyorlar bu yüzden ilk yaprağın izini kaybediyorum.

Tabii ki iyimser günlerim de oldu. Bir anda sebepsiz bir mutluluk duygusu beni ele geçirdi ve bu günlerde yatağımdan kalkma ve şehre karışma cesaretini kendimde buldum. Böyle

zamanlarda sorumluluklarımı yerine getirme, yeni ve üretken iş ilişkileri kurma, sosyal bağlarımı güçlendirme hevesindeydim ama bu yüksek enerjiler hep pek çok eksiklikten kaynaklanan bir üzüntüye karışıyor ve beni her türlü sarhoş maceraya sevk eden ölümcül yakıta dönüşüyordu. Bu maceralar bazen günler, bazen haftalarca sürüyordu ta ki ben önce iyi, sonra harika daha sonra mükemmel ve büyüleyici hissedip sevgili arkadaş çevremin harikuladeliği karşısında heyecanlanana kadar. Bu öyle bir döngüydü ki kirasını vaktinde ödeyen birinin o içten ışığını arzuluyor ve dikiş tutturmaya can atıyordum. Ajandamı doldururken, karun gibi etrafa paralar saçarken ve sokakları cilveli cilveli arşınlarken beynimdeki vızıltı çamura sıkışmış bir arabanın motoru gibi gittikçe hızlanıyordu. Ne kadar mutlu olursam o kadar hızlı yürüyordum, sonra koşuyorum, beynim bir pamuk şeker makinesiydi, korku ise pembe şekerdi ve kafatasımı şekerle doldurana kadar dönüyordu bu makine. Allah kahretsin. Muhtemelen işe gidemeyecektim ve muhtemelen işe gitmezlik de yapamazdım. A&P'deki güvenilir dostum, harika Coinstar 3000 bozukluk ayırma makinesi için beş veya on sentim bile yoktu.

Bir gün Tony metadon denemeye karar verdi, bir klinikten çıkan keşin birinden fincan dolusu metadon almayı başardı ve hepsini içti. Çok geçmeden öğrendik ki metadon kliniklerinin müdavimlerinin yaygın hilesi, tetikte bekleyen bir hemşirenin gözü önünde ilacı ağızlarına döküp yutmuş gibi yapmak daha sonra tekrar fincana tükürüp dışarı çıktıklarında satmakmış. Neyse, Tony köşeyi döner dönmez yeni yaşam iksirini içti. Eve gidene kadar gerçekten felç olmuştu ve göremiyordu. Günlerce bulanık gördü. Halihazırda o hafta her gün hastayım bahanesiyle işe gitmemiş olduğu için bu kez çok güçlü bir mazerete ihtiyacı vardı. Yirmi dört saat çalışan bir şirketti ve gececi resepsiyonist Tony'nin sesini bilmiyordu. Bu yüzden şirketi arayıp Tony adına aradığını ve yeğeniyle ilgili acil bir durum olduğu için eve koşması gerektiğini söy-

ledi. Sonraki gün onu işten aradım ve sakin bir ses tonuyla yeğeninin öldüğü söylendi bana. Telesekreterine başsağlığı dileklerimi ileten bir mesaj bıraktığımda Tony neredeyse anında beni geri aradı ve "Kimse ölmedi. Hemen buraya gelmen lazım, göremiyorum. Uyuşturucu bağımlısı değilsen vücudun kaldırabileceğinden beş kat daha fazla metadon aldığımı öğrendim" dedi ki kendisi değildi, en azından o zaman.

"Çek bozdurduğunda veya mutfağından koca bir sıçanı atmaya çalıştığında her şey çok yavaş gider ama bir anda bir bakmışsın altmış beş yaşına gelmişsin" dedi Jane, küçük bir kabinde oturmuş, küçük pembe plastik kılıçlara geçirilmiş kirazlarla Manhattanlarımızı içerken. "Işık hızından daha hızlı giden bir rokete bağlı bir katran çukurunda sıkılmış gibi hissediyorum."

"Tuhaf bir şeyler oluyor burada" dedim. "Bu kokteyli yavaş içmeye çalışıyorum ama kokteyl daha buraya gelmeden ben onu bitirmiştim!"

"Biliyorum" diye başını salladı Jane. "Rüyamda bütün dişlerimin döküldüğünü gördüm. Bu rüya saatlerce sürdü ve uyanamadım ama uyandığımda altı üstü on saniye falan uyuduğumu fark ettim."

"Rüyamda tezgâhta duruyorum" dedim, "birkaç parça boktan brokoliyi haşlamaya uğraşırken bütün günümü harcıyorum, sonra uyanıyorum ve rüya değilmiş."

"Sebzeler neden bu kadar gıcık?" diye sordu merakla Jane. "Mmm" diye cevapladım. Müzik bangır bangır bağırırken minik pembe kılıçlarımızı emerek düşünüp taşındık.

"Evet, sebzeler" diye derin bir iç çektim. "Ama seni lezbiyen akıl hastalığımın çığlık atan girdabına çekmeme izin verme." Bir *drag queen* mikrofonla müziğe eşlik etmeye başladı.

"Senin girdabın benimkinden daha ilginç" diye bağırdı Jane, müziğin gümbürtüsünü bastırmaya çalışarak. Yanımızdaki insanlar bize baktı. "E öyle ama!" diye bağırdı onlara. "Ne?" diye bağırdım ben de. "Ne ne?"

"Senin girdabın lan. Daha ilginç." Aramızdaki hava hafifften uğuldamaya başladı. Jane içkisinden bir yudum alırken dudaklarını pipetin etrafında büzdü ve bir kaşını kaldırdı. Aynalı küre dönüyordu ve Jane'in yüzünde renkli galaksiler beliriyordu. Renk renk aydınlatmaların altında senin başrolde olduğun ufak bir oyunda ışıltılı perde yükselince sevdiğinin karanlık koylarına bir bakış atmanı sağlayan bir sözün ağızdan çıktığı büyülü bir mikrosaniye. Arzuladığın kişinin, sana bakan Jane'in gizemli duygularının etrafına toplandığı bir görüntü. Kendi benliğin gibi Jane de senin için ulaşılmaz. Bir masa, kokteyller, deriler, fısıltılarla birbirinden ayrılmış iki kız. Bedenin bile yüzde doksan dokuzu boşluk ve bir var olup bir yok olan atom içindeki parçacıklardan oluşuyor. Bir şey söyle Jane, aç ağzını, nefesimi kes. Nefes aldık, güldüm, nefes verdik, güldün. Buzlar masada eridi, işte bu bilim, her şeyin duygusu var, masanın içinden geçip birbirimize yaklaşırken masa gittikçe transparanlaşıyor ve işte bu.

Tamamen öğütülmüş kemikten ibaretmiş gibi duran West Texas çölünden geçiyordum arabayla. Terk edilmiş arazi kireç taşındandı ve karbüratörler o tuhaf gürültüyü çıkarıyordu. Yirmi beş yaşındaydım, sarhoştum, ilk arabam yanıp kül olmuştu, benzin borusuna kıskacı yanlış taktığımda benzin motorun erimiş kafasına sıçramıştı. Bam. Daha üç ayı olmuştu arabamı alalı. Aksiyon dolu bu üç ayda erkek arkadaşımından ayrılmış, Los Angeles'tan ayrılıp üniversiteye geri dönmüştüm ve babam Jeep'iyle uçurumdan yuvarlanmıştı. Günlerce onu bulamamışlardı, kafası gaz pedalının yanında kendi kanına batmıştı, arka koltukta daha fazla kan gölleri vardı, iki labrador köpeğimiz yüzlerce metre yukarıda endişeyle bir oraya bir buraya koşuyordu.

Çölün dünyadaki en havalı şey ve çok kurak olduğunu düşündüm. Fotoğraflar daha sonradan beni züppe gibi gös-

terse de hayatımın bu zamanlarında kendimi dâhi gibi hissediyordum. Araba sürdükçe akşamdan kalma hâlim, sinir sistemimi harap ediyordu. Bir benzinliğe denk geleyim de sinirlerimi yatıştırmak için bir Corona alayım diye dua ediyordum. Teksas Katliamı tarzında küçük bir dükkân görüş alanıma girince bir tane altılı paket aldım ve kaset çalarımın tüm gücüyle çaldığı Joy Division şarkısına uygun bir şekilde boş otobanda bir uçurtma gibi sallana sallana gidiyordum. Hüznün bedenimden buharlaşıp uçarak manzaraya olağanüstü bir ışık olduğuna hiç şüphe yoktu. Işık pencereden içeri giriyordu, direksiyondaki ellerimi yıkayan tuhaf bir ışık; boğazımda zarla kaplı bir dilin çürüğü ve dudaklarımda bir sigara... Mavi gökyüzünün pigmentleri ön camın kenarlarından sızıyordu, kaportanın her yerinden mavi renk fışkırıyordu. Tıpkı bir filmdeki renkleri yalamaya çalışmak gibi. Orada olmayan bir şeyi yutmak için uzanan bedenimde, geriye arzudan başka bir şey kalmayana dek sürdüm.

İşemek ve karbüratörleri kurcalamak için arabamdan indim. Bu araba da önceki gibi eski bir Volvo'ydu; kendimi havalı ve isyankâr hissetmeme neden oluyordu. Erkek arkadaşım bunu nasıl tamir edeceğimi göstermişti. Mavi kadife bir elbise vardı üzerimde. *Eğer Rimbaud zehirli atık çöplüğünde doğsaydı mavi kadife elbise giyer miydi* diye düşündüm alkollü kafayla. O kadar sarhoştum ki tornivadayı motorun en dibine düşürdüm. Araba, aşağısında bol rüzgârlı ve ağacı olmayan yüzlerce metre derinlikteki bir su kaynağı bulunan bir dağ sırtına park edilmişti. Bu su muhtemelen kirli suları tutan gizli bir sarnıçtı, çünkü nehrin temiz kıyılarından birinde askeriyeye ait gibi duran ve tepesi güneşte kızaran kellere benzeyen çelik barakalar vardı. Bacaklarımı saran kırmızı buhara doğru işedim, sıcaklık dalgaları öğlen sıcağında taze hurmalardan yukarı doğru tırmanıyordu. Manyetik bir tarlaya tutuldum, kusurlarım farklı yerlere yapıştı. Garip saçların, sesin, gülüşün... Grilik beni yutmak için ağzını açtı. Torpido gözünü bir harita bulma umuduyla didik didik ettim. Of.

Beyin cerrahisi benim için her zaman hayatımın hedefi olmuştu, Time Life yayınlarının okul kitaplarında görmüştüm bunu. Tabii ki yedinci sınıfta "fen ödevim" için mezbahadan eve parçalarına ayırıp incelemek için inek beyni getirdiğimde –böyle bir projeyi düşündüğümden veya parçalara ayırmak için neler yapmam gerektiğini bildiğimden değil– değdirdiğim anda neşterin bütün işi devralacağını ve beynin görme (açık yeşil!), aşk (pembe ve turuncu!), hafıza (ultramarin!) ve diğer (saykodelik!) bölgeleri gibi renkli bölgelerini açığa çıkaracağını sanmıştım. Vıcık vıcık kütleye bir kez baktım, kustum ve anneme onu benden uzaklaştırması için yalvardım, sonra da tıp kariyerimden tamamen vazgeçtim. Bir hayal daha suya düştü, ağızlarında çiğnenmemiş çiçek yapraklarıyla donup kalacak kadar aniden gelen buz devrinde sonsuza kadar kapalı kalmış pofuduk mamutların, eriyen buzullarla açığa çıkması gibi ani bir ontolojik şokla dağlanıp kas katı kesildi hayalim.

Penceremin dışındaki dünya soğuktu, keskin rüzgâr ağaçları traş etmişti. Ya da belki yazdı, kim bilebilir. Televizyonun kasvetli görüntüleri çarşaflarıma akıyordu. Allahım, kapat gözlerini. Günler önceden nasıldı? İkinci sınıfta bulutlarla ilgili yazdığım şiiri eve getirdiğim günün mutlu anısına savruldum. "Bulutlar"ı yanlış yazmıştım: *Pofidik buludlar gökyüzünde süzülüyor.* Annemin sevecen kahkası, benim güzel annem, o sırada otuz bir yaşındaydı, onun gülüşü köpüklü bir his, her ikimiz de baloncukların içinde çözünüyor, beş arabalık zincirleme kazadan habersiz keyifle hayatımızı yaşıyorduk.

Ben beş yaşındayken annemle babamın gece geç saatlere kadar dans ettikleri şarkıların melodilerinden sızan sabun köpükleri gibi oradan oraya savruluyordu hafıza nöronlarım. Koridorda, odamın kapısının ardına hapsolmuş nöronlarım

birbirlerine sarılmış sakin sakin süzülüyorlar, evin arkasında yolun karşısında oturan Shawn ve Mark adında iki çocuğun bir silah kazasından sonra bilincini kaybeden ama hâlâ hayatta olan kardeşleri Wayne'i gömdükleri arka bahçedeki gül ağaçlarının görünmez kalp atışlarına arka plan müziği olan "Satin Doll" gibi şeyler arasından loş ortamda sürükleniyorlardı.Bu kardeşler, herkesle oynayan en yakın arkadaşlarım Kip ve Kristy'nin evinin yanındaki evde yaşıyor olsa da asla Shawn ve Mark ile oynamazdık, onlarda bir kolpalık vardı işte. Evleri televizyonda çıkan karanlık dünyalardan gelmiş gibiydi. Güya Shawn ve Mark tabancayı temizlerken yanlışlıkla Wayne'i çenesinden vurmuşlardı. Tabii ki silahın boş olduğunu düşünmüşlerdi ama ben bile silahın boş olduğunu bilsen de milyonlarca kez kontrol etmiş olsan da onu aşağı doğru tutman gerektiğini biliyordum. Ceset bulunduktan sonra Stingray bisikletlerimizle Shawn'ların arka bahçesinin oralarda bir aşağı bir yukarı turlamaya başlamıştık. Ama maalesef bahçe, sprey boyayla üzerinde SİZE DİYORUM UZAK DURUN! yazan kocaman bir kontrplak parçasıyla kapatılmıştı.

Yedi yaşında bir dil bilgisi uzmanı olarak bu yazıda SİZE DİYORUM'dan sonra bir virgül veya iki nokta üst üste olmadığını hoşnutsuzlukla fark ettim. Kıpkırmızı küçük güller yazının etrafını çevirmişti ve gül kokusu kafamda, daha en baştan mahallelilerde şüphe uyandıran çürük etin tatlımsı kokusuyla karışıyordu. Polislerin gelişinden birkaç gün önce Shawn gizemli bir şekilde bahçemizde belirdi ve armut ağacımınızın en tepelerine tırmanmasıyla beni oldukça etkiledi. Herkes sürekli onun biraz tuhaf olduğunu söylerdi ve sanırım gerçekten öyleydi; gözlerinize bakmaz veya pek konuşmazdı ama aslında bayağı yakışıklıydı. Annesinin nerelerde olduğunu daha sonradan sorguladım. Kadının bir ya da iki kez ön bahçede oturduğunu görmüştüm, geceleyin kurbağa gibi parlayan pembeli grili bir gecelik giyen, biçimsiz, şişman bir şeydi. Benim vücudum ise bisikletimde küçücük kalıyordu.

Evimin anahtarını buldum ve mutfak lavabosunun üzerindeki aynayla karşı karşıya gelmemeye çalışırak evde yanan sigara olup olmadığını kontrol ettim.

Rüyamsı bir rüya: Çıkıyoruz. Bütün insanları kafamda topluyorum ve arabaya yüklüyorum. Ufak bir tur atmak için dışarı çıkıyoruz. Kafam havada eridi, bir binaya yaslandım. Kızıl bir sıcaklık gökyüzünden aşağı yavaş yavaş iniyordu ve dilini dışarı çıkarsan tadı gelirdi yani. Yanıcı eter gibi bedenimden uçup ayaklarımın altındaki betona çöküverecek gibi hissediyordum sık sık. Kindar ve rahatsız edici yayaların akıntısına kapıldım, rüyayı hatırladım ve hücrelerimin her birinin bir yana dağıldığını hissettim. Kafam eridi veya belki de kafatasım. Bu curcunada benliğimden geriye sadece parçacıklar kaldı. Parçacıklarım kavrulmuş havaya karıştı ve etimin sarsıcı öngörülebilirliğinde kapatıldıkları hücreden çıkıp kat kat yukarı yükseldi. Bu aniden gelen hafifliğe şaşıran parçacıklarım memnuniyetle etrafımdaki ışığa, sayısız organizmanın ev sahipliğine kondular. Sıcaklığın cam gibi dalgalarıyla zıplayıp duran cüceler... "Gülümse tatlım" diye bağırdı biri. "Asla gerçekleşmeyebilir." Etrafıma bakındım ama adam; bir aşağı bir yukarı hareket eden, intikamla mest olmuş ve fokur fokur kaynayan terli alınlı yayaların kalabalığında kayboldu.

Bir kâbus gemisiydim ve bir hologram gibi dünyada geziniyordum. Bedenim dış çizgileri haricinde transparandı, yanımdan geçen hava dalgalarından seken vahşetle yanıyordu tenim. Kemiksiz sekreterler sürünerek yanımdan geçtiler. Tişörtümün katlanma yerlerinde kıvrılıp bükülerek ilerleyen bir otostopçu düşe kalka garaja vardı. Bir pikap göz kapağımdan tırmanıp kaşımın üzerinde kayıyor, saç çizgime doğru senkronize hâlde kırmızı toplar fırlatan birkaç Korku Çocuğu'nu* almak için yavaşlıyor. Omurgamda uçup duran

* Korku Çocukları veya Mısır Çocukları (orijinal ismiyle Children of the Corn), pek çok kez filmi de çekilmiş, uzak bir kasabada on sekiz yaşından büyük herkesin öldürülmesi gerektiğini düşünen şeytani çocukları konu alan bir Stephen King öyküsü. (ç.n.)

minicik doktorun bilincindeyken bile bir litre kolayı alıp kafama dikebilirim. Kasadaki sapığa takılıp Şerefsize bak diye düşünüyorum, bikinili kızlar kulaklarımın içinde su kayağı yapıyor. Bu varlıkların hepsi konuşup duruyordu ama onları duyamıyordum, düşük ağızları açılıp tükürüklü dişlerinin üzerine kapanıyor, kayıp dilleriyle görünmez birileriyle sohbet ediyorlardı. Konuştukları dilin uzun zamandır kullanılmadığını biliyordum bu yüzden kendimi çok yalnız hissediyordum. Göğüs kafesimin etrafında dönen ve kulağı ağrıyan bir kız birkaç hap için elini uzatıyor. Boğaz çakramda odak noktama bir giren duran anne ve kız, bodrum merdivenlerinde oturuyor, annenin elinde saten bağcıklı küçük pembe bir paten var, kızının başını öpüyor. Kızın elindeyse üzerinde dört tane yanan mum olan bir kapkek var, şaşkın bakışlarla annesinin yüzüne bakıyor. Arkasında havai fişekler, göz kırpan yıldızlar ve başındaki parlak tacıyla anne olağanüstü görünüyor. Çeviri yapmak mümkün bile değildi çünkü bu yaratıklar, benim varolmadığım ve olamayacağım bir boyutta konuşuyor, dertlerini paylaşıyorlardı. Gece televizyon yayını başladığında ben uyumaya çalışıyordum, dizilerden parçalar tenime çarpıyordu. Bir baba ve dört çocuğu, bir tarlada geziniyor, silahları kot pantolonomun fermuar kenarındaki kıvrımların içinden geçiyor. Piknik sepeti taşıyan bir hemşire sinsice ayak bileklerimden inip oyun parkına gidiyor, vahşi çocuklar döne döne bacaklarımdan yukarı tırmanıyor, aşağı kayıp çarşafların içinde kaybolmadan önce hayaletvari dizleri ve elleri kalça kemiğime değiyor.

Bazen ayna senin etkinden çıkamıyordu ve başı dönüyordu. Kendimi tuğla duvardan sıyırdım ve eve gitmeye zorladım, tüm ağırlığımı ayaklarıma vermeden önce, bir yandan düşer miyim diye iki bacağımı kontrol ederek diğer yandan da zorlandığımı düşman kalabalıktan gizlemeye çalışarak ihtiyatlı bir adım attım. Bunu yapmak sıkı bir konsantrasyon gerektiyordu çünkü ayağımı sağlamca ve güvenle yere basabileceğim

sonucuna varmadan önceki kısa sürede parmak ucumda durmak zorundaydım. Kayıtsız bir tavır takındım, şehrin mimarisiyle ilgileniyormuş gibi yaptım ama aslında göremiyordum bile çünkü neredeyse kör olmuştum, tüm hislerim ayakta durabilme işlemine yoğunlaşmıştı, bilincimin yaptığı tek şey kalçamı desteklemekti. Sonra dizimi minimum bükebilme ihtimali geldi aklıma ama bu kez de bacağımı nasıl ileri geri hareket ettireceğim mevzusu vardı. Ayrıca birine çarpmamalıydım. Bir de kaldırım problemi vardı. Kaldırımın bir anda tahterevalli gibi önüme dikilip sallanacağından adım gibi emindim, artık önümde zemin yerine dik bir duvar veya bir oyuk olacaktı. Yürüdükçe midem ayaklanıyordu ve içimdeki topaç bir o yana bir bu yana devriliyordu. Bu makine beni kaldırıma çarpar mı, çarparsa ne zaman çarpar ve ne kadar sürer? Bu olurken saniye saniye her şeyi hisseder miyim, yıllarca sürmüş gibi gelir mi, kendi etrafımda durmadan dönerken gittikçe hızlanır mıyım sanki bir mancınıktan fırlatılmış gibi gökyüzüne, boşluğa uçar mıyım, bedenim aşağı düşerken ben havada kalır mıyım, cebimden şıngırdayan madeni paralar dökülür mü? Güneş muhteşem ama ışınlarının altın bukleleri boşluğun içinde yuvarlanıp kayboluyor.

Teşekkür

Bu ince kitabı yazmak; ailem, arkadaşlarım, seçkin tıp uzmanları, CIA'in uzaktan izleyicileri, ruhsal rehberler ve Deniz Komandoları gibi bir köy kadar insanı bir araya getirmeme sebep oldu. Bu insanlar, kitap başını alıp gitmişken benim yolumdan sapmamamı sapladı. Minnet duyduğum insanların isimlerini tek tek yazmak kitabın uzunluğunu kolayca üç katına çıkarır ama bazıları var ki onlar olmasa bu kitap da var olmazdı. Elizabeth Reddin hayret verici bir hevesle taslakları sayısız kez inceledi; ne yapacağımı bilmediğim zamanlarda bilgeliği beni kontrol altında tuttu ve tutkusu devam etmemi sağladı. Eileen Myles en başından sonuna kadar sadece o inanılmaz edebiyat zekâsıyla bana yardım etmekle kalmadı aynı zamanda sevgisi ve sonsuz desteğiyle ufkumu açtı. Cecilia Dougherty ve Nicole Eisenman güçlü eleştirel bakışlarıyla çeşitli aşamalarda bana destek verdi, Tesla'nın ölüm ışınıyla bana yeni anlayış kapıları açtı. Tam bir cömertlikle taslakları bir değil iki kez okuyan ve ilerlememe yardımcı olan eleştirel rehberlik eden Karen Braziller'e teşekkür borçluyum.

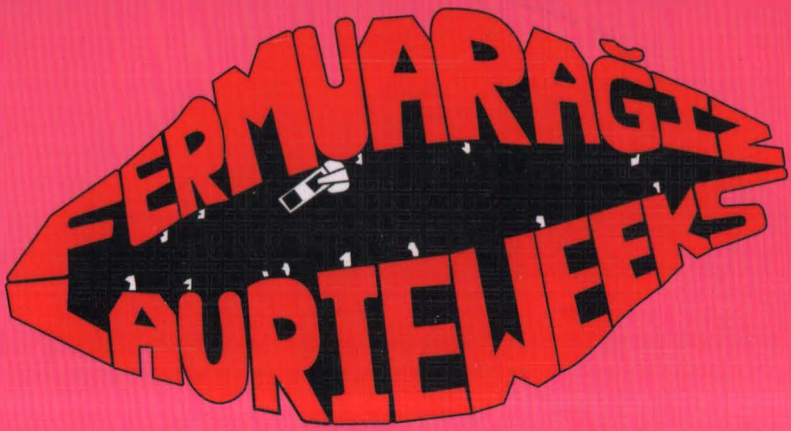
Çalışmam için bana kafa rahatlığı sağlayan ve zaman kazandıran burs ve konut destekleri için New York Foundation for the Arts'a; Massachusetts Provincetown'daki Fine arts Workshop'a; Millay Colony'ye ve özellikle kitabın ilk şekillenmeye başladığı yer olan Long Island Montauk'taki Albee Foundation ve Edward Albee'ye teşekkürler.

Son müşterisi olarak beni kabul eden temsilcim Rosanna Bruno kitabı destekledi ve pek çok korkunç zorluğu atlatmama yardımcı oldu, destekleri için ona çok minnettarım. Kitaba olan inancı ve projeyi başlatması için Don Weise'e teşekkür ederim. Gayretle, sabırla ve özgür fikirleriyle kitabı bitiş aşamasına getirdiği için yayımcım Amy Scholder'a borcumu nasıl öderim bilmiyorum.

Süpernova kalpleri, sanat ateşlerinin hesap edilemez etkileri, cömertlikleri, verdikleri ilhamlar ve eserimin genlerine kattıkları komedi unsurları için, Charlie Atlas, Bob Blome, Lizzy Bonaventura, Paula Cronan, Kyle de Camp, Angie "The Douche" DuFresne, Rosemary Hammer, Tony Harold, Harrison, Faye Hirsch, Katurah Hutcheson, Annie Iobst, Mike Iveson, Angela Lyras, Carole Maso, Rachel Moore, Tom Murrin, Joe Reiner, Lori E. Seid, Lucy Sexton, Juli¬anna Snapper, A.L. Steiner, Tony Stinkmetal, Michael Taussig, Michelle Tea, ve Joe "Westy" Westmoreland'e sonsuz teşekkürler. Ve hey, Le Tigre, selamınızı aldım, teşekkürler!

En önemlisi mükemmel ve inanılmaz enerjik anneme, aynı anda hem Idaho'daki kuşları ve diğer vahşi yaşamı kurtarmak için savaşıp hem de güven ve sabırla beni sevdiği için teşekkür ederim.

Son olarak, kitabın son aşamalarında kahramanca sahneye çıkıp süreci canlandıran ve alakasız fikirleri elememe yardımcı olan Nicola Tyson. Özverisi ve gayreti için kendisine sonsuza kadar minnettar kalacağım.

Bakışlarım, beni lekeli bej halının üzerinden dışarı çekti, sonra da öylece bıraktı. Göğsümde boş bir alan açıldı. Bu aşktı, pencere de denizliği. Buz mavisine dalmak için bir adım attım. Jane, düşme hissi. O kadar soğuktu ki cildim yanıyordu. Aşağı düşerken pencerelerin önünden geçiyordum, o an, her birinin vücut ısısı kendine has birçok insandım. Bazıları yanıyordu, bazıları donuyordu; bazen alev, bazen buz. Bazıları şeker hastasıydı, bazılarının gözü kartal gibiydi, bazılarıysa kördü. Kişiliklerimden birkaçı bazen bayıla bayıla Snickers yer sonra da günlerce çikolatanın "ç"si akıllarına gelmez, hatta şeker bile yemezlerdi. Aynı şekilde, bazı benliklerim nikotin bağımlılığından mustaripken bazıları bir iki sigara tüttürür sonra bir daha içmezdi. Bazı kişiliklerimin kolu bacağı kesikti, bazılarıysa kolaylıkla bir apartmanı çekip çevirebilirdi. Bazıları komada; bazıları babalarıyla balıktaydı. Diğerleriyse ucuz hislere dudak bükerdi. Kişiliklerimden biri, öldürmeye meyilli bir diktatörün metresiydi ve bu ilişkiden kaynaklanan frengi hastalığı için hiçbir zaman yeterli tıbbi yardımı alamıyordu.

* * *

Fermuar Ağız, dönemini tat kaçıran bir dürüstlükle, hem hüzünlü hem de esprili olmayı başaran bir dille anlatan ve 2017 LAMDBA Edebiyat Ödülü'nü alan kışkırtıcı bir roman. 1990'ların New York'u bağımlı bir lezbiyenin yaşadıklarından hareketle resmedilir. İçinde utanç, reddedilme korkusu, hayal kırıklığı, aşk ve bolca uyuşturucu olan bir roman...

AYRINTI • YERALTI EDEBİYATI
ISBN: 978-605-314-404-5
9 786053 144045

KDV'den muaftır. 16 ₺